



Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ του Γαλλικού).

(Συνέχεια και τέλος, ἴδε φυλλ. 47.)

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ὁ νέος ἔμπορος Ἰεράκων.

Πλείστα μεταβολαὶ ἔγειναν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λουιθόλδου, ἐνεκα τοῦ γάμου τῆς Ῥόζας μετὰ τοῦ νέου Κλαυδίου, θν, ὡς εἰκομεν, ὁ Πάτερ-Μακάριος ἦγάπα πολύ. Ἀλλὰ τίποτε ἰδιαίτερον δὲν συ-

έβη εἰς τὴν κλύβην τῆς Θεοδώρας, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ ζῆ ἐν μοναξίᾳ, μερίζουσα τὸν χρόνον αὐτῆς μετὰ τῶν οἰκιακῶν τῆς ἐνασχολήσεων καὶ τῆς ἰνατροφῆς τοῦ τέκνου τῆς. Ὅτω δ' ὁ Ὅθων τῷ ἔα νεν εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀρετὴν, τόσω μᾶλλον αὐτὴ ἐκάλει εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός τοῦ πατέρα προσηλῆ. οὗτινος ἀπὸ πολλοῦ ἦσαν νεχωρισμένοι καὶ τοῦ ὁποῦ ἠγνόουν ἐπὶ τὴν τύχην. «Φεῖ! ἔλεγε συχναίς ἡ Θεοδώρα, ἀγνοῶ τί ἀπέγεινεν ὁ σύζυγός μου· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται πάντοτε ὅτι ζῆ καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐπανίδω ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον ταῦτον. Ὡ! ἰὰν ἤξευρον ποῦ ὁ Διετρίχος τὸν ἔχει πεφυλαχισμένον, πορευθεῖτα θὰ ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ βαρβαροῦ τούτου ἐχθροῦ, καὶ ἴσως τὰ δάκρυά μου ἤθελον πρᾶξει τὴν ἀμείλικτόν του καρδίαν. Ἐὰν δὲ μοὶ ἤρνεϊτο τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συζύγου μου, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ μοὶ ἀρνηθῆ τὸ νὰ τὸν ἴδω ἐν τῇ φυλακῇ.»

Οὕτως ὠμίλει ἡ Θεοδώρα, καί εἰς τὴν καρδίαν ἡ δὴ τοῦ νέου Ὄθωνος ἀνεύρη ἀπόρασις γενναία, περὶ ἧς ἐροῦντο ἐν τούτοις νὰ διμλήθη εἰς τὴν μητέρα του. Ἄλλ' ὅταν ἐπάτησε τὸ δικαίον ἔκτον ἔτος, καὶ αἱ φυσικὲς αὐτοῦ δυνάμεις ἔλαβον μείζον' ἀνάπτυξιν, ἀπεράσιτε νὰ τὸ ἐκμυστηριωθῆ εἰς αὐτὴν. Μίαν λοιπὸν φθινοπωρινὴν ἐπέραν, ἐν ᾗ ἡ Θεοδώρα εἰργάζετο εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς κήπον. ἦλθε πρὸς ἀντάμωσιν τῆς καὶ τῆ ἐρανέρωσε τί ἀπεράσιτε νὰ πράξῃ πρὸς ἀναήτητιν τοῦ πατρὸς του· ὅτι δηλ. θέλει μετασηματισθῆ εἰς ἔμπορον ἱεράκων καὶ ἐπισκερθη χρεῖας τυχεύτης, πάντας τῆς χώρας τοὺς πύργους, ἕως οὗ ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν τοῦ Διετρίχου, καὶ μάθῃ ποία ἦτο τοῦ πατρὸς του ἡ τύχη.

Ἀκούουσα ταύτην τὴν πρότασιν ἡ Θεοδώρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της· ἐναγκαλισθεῖσα δὲ τὸν μικρὸν υἱὸν της, ἀφ' οὗ τῷ ἐδειξεν ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσκολίας τῆς ἐπιχειρήσεως. — Νομίζω ὅτι θέλω ἀτιθεῖται πρὸς τὸν Θεόν, ἀνέκραξεν ὁ λολυζούσα, ἐάν σ' ἐθέσθῃ νέον καὶ ἀπειρον, ὡς εἶται, εἰς τηλικούτους κινδύνους· βλέπουσά σε ἀναχωροῦντα, θά φαντασθῶ ἐμαυτὴν διὰ παντός ἐστερημένην τῶν θωπευμάτων καὶ τῆς ζωῆς σου, ἅτινα εἶνε τὸ μόνον ὃ ἡ θεῖα εὐσπλαγχνία μοι ἄρτην.

— Καλὴ μου μητέρα, ἐπανέλαθεν ὁ Ὄθων, διατί φέρετε κατὰ νοῦν τὰ λυπηρὰ ταῦτα. Δὲν μοὶ ἐπαυλαμβάνετε μυριάκις, ὅτι τὸ παιδίον τὸ σεβόμενον τοὺς γονεῖς του εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ· ἔχω λοιπὸν τὴν στερεὰν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Κύριος θὸ μ' ἐπαναγάγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Πρὶν παρελθῆ ἐν ἔτος, θά μ' ἐπανδύητε ἐδῶ, καὶ τότε πῶς χάραξαι ἀπὸ μὲν ἀπὸ στόματός μου εἰδέσθετε περὶ τοῦ πατρὸς μου, καὶ, ἐάν ζῇ, νὰ δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε πρὸς ἐλευθερώσειν του! Ἰσχυρὸς διὰ τῆς θεῖας βοηθείας, βοηθούμενος ἐστὶ ἀπὸ τὰς προτευχὰς σας πιστεύω ὅτι δύναμαι ν' ἀψηφίσω ὅλους τοὺς κινδύνους, διότι οὕτω τοῦλάχιστον ὑπόσχεται ὁ Θεός.

Τί λέγετε, μητέρα, παραδέχεσθε τὸν σκοπὸν μου; — Ναι, φίλτατε μου, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν τολμηράν· εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, καὶ δὲν ἀνθίσταμαι πλέον εἰς τὴν θέλησιν σου, διότι φωνὴ ἐνδομυχοῦς πρὸ πολλοῦ μοὶ λέγει ὅτι θά σ' ἐπανιδῶ καὶ ὅτι τότε θά ἡμῖθα εὐτυχέστεροι. Ὑπάγε, τέκνον μου, ἀκολούθησον τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας σου, ὃ δὲ Θεὸς ἄς εὐλογῆσῃ τὸν σκοπὸν σου· εἰς αὐτὸν σὲ συνιστῶ, καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του κηδεμονίαν μέλλεις ν' ἀρχίσῃς τὴν ἐπικύνδινον ἐπιχείρησιν ταύτην.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι αἰτίνας προηγήθησαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὄθωνος ἐρησιμεισαν εἰς διαφόρους παρασκευάς. Ἡ Θεοδώρα ἔκχευεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς σωστὸν ἐνδύμα ἱερακονόμου, καὶ μ' εὐχαριστήσιν εἰδὲν ὅτι τῷ ἤρμοζε θαυμασιῶς. Τὸ πρῶτινον ἀνοικτὸν κολώδιον, μὲ τὰς πλατεῖας χειρίδας του ἀνεσπυρμένως, συμφῶναι ἐξαιρέτως πρὸς τὴν κιστόχροον ἀναξυρίδα, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ὑποδήματα, ἀναβαίνοντα ἕως τὸ ἦμισυ τῶν σκελῶν, ἄρναν ἀκαλύπτους τὰς ὠραίας λιυκάς κάλτσας, αἱ ἡ Θεοδώρα εἶχε πλέξει ἰδιοχείρως καὶ αἱ εἰδενὸν ὑπὸ τὸ γόνυ πλατεῖαι καὶ

ποικίλαι ταινίαι. Ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἔφερεν ὁ Ὄθων πλατὺν καὶ ταπεινὸν μαῦρον πέτασον, μὲ μέγα πτερὸν οὗ ἡ ἄκρα ἐπιπτε γαριέντως εἰς τοὺς ὤμους του, ψαύουσα ἐνταυτῷ κατὰ μέρος καὶ τοὺς λείους βοτρυχοὺς τῆς ζαῖθης αὐτοῦ κόμης. Οἱ χωρικοί, οἵτινες εἰς τὴν εἰδησιν τῆς ἀναχωρήσεως του, ἦλθον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωσι, τὸν εὐθεῶρον ἀπλήτως καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν συνοδεύσωσιν ἕως τὸ σπήλαιον τοῦ Μακαρίου, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του, εἰπὼν αὐτῷ νὰ ἐλπίζῃ καλὴν τῆς προδεδεῶς του ἀπόδοσιν.

Τὴν δ' ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ὄθων, ἀφ' οὗ προτηχῆθη εἰς τὸ ἐκκλησιδίου τοῦ χωρίου, συνήθροισεν τοὺς ἱεράκας του, ἔθεσεν αὐτοὺς εἰς δύο χωριστὰ κλωδία, ἅτινα ἐκρέμασεν ἐπειτα μ' ἐν λωρίον ἀπὸ τῶν ὤμων του, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν Θεοδώραν. Ἐκείνη δ' ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύῃ μέχρις ὠρισμένης ἀποστάσεως, καὶ διαδρασκεῖται τὸν κήπον ἐδρεψεν ἐν ῥόδον, τὸ ἐκάρρωσεν εἰς τὸν πέτασον τοῦ υἱοῦ της, καὶ εἶπε. «Τέκνον μου, φύλαξιν τὸ ἄνθος τοῦτο διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἵνα πάντοτε ἐνθυμῆται τὴν μητέρα σου». Ὄταν δ' εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Λουιθόλδου εὐθὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν, εἶπεν ἡ Γερτρούδη πρὸς τὸν νέον ἱερακονόμον, νὰ σ' ἐπαναφέρῃ σῶον καὶ ὑγιῆ ἐν τῷ μέσῳ μας.

— Καὶ διὰ τὴν καλὴν σου μητέρα, προσέθεσεν ὁ Λουιθόλδος, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ φροντίζῃς· εἶνε πλησίον ἀληθῶν φίλων, οἵτινες οὐδενὸς θ' ἀρήτωσι νὰ στερηθῇ.

Ὄταν δ' ὁ νέος ὀδοιπόρος καὶ ἡ μητέρα του ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου πρὸ ἐννέα ἐτῶν εἰδέθησαν τὰς πρώτας βοηθείας τῆς ὠραίας Ῥόζας, ἡ Θεοδώρα ἐστάθη, διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ προχωρήσῃ. Μητέρα δὲ καὶ υἱὸς ἔχονταν πολλὰ δάκρυα πρὶν δυνηθῶσι ν' ἀποσπαθῶσι τῶν βραχιόνων ἀλλήλων καὶ τέλος ὁ νέος ἀπεμακρύνθη ταχέως, χωρὶς νὰ τοληθῆ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα ὀπισθεν του, καὶ ἡ πτωχὴ μητέρα ἐπανῆλθε μόνη εἰς τὸ χωρίον.

Μόλις δὲ τρεῖς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὄθωνος ἐδόμοαδες παρήλθον, καὶ ἡ Θεοδώρα ἠθύνθη, μὲ δυσκολίαν μόνον ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ, καὶ τυχεράκις ἐπιπτεν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν. Ἡ δὲ Γερτρούδη καὶ ὁ σύζυγός της ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσιν. «Ἡσυχάσετε, τοῖς ἀπεκρίνετο ἡ κόμης· ἡ ἀσθένεια μου εἶνε μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνησυχίας μου· δὲν συνειθῆσα ἀκόμη τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἥτις εἶνε διὰ τὴν καρδίαν μου δοκιμασία δεινὴ· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ὑγεία μου θά ἐπανορθωθῇ».

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός! προσέθεσεν ὁ Λουιθόλδος· ἀλλ' ὅταν ἦτο μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς του. «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ ψεύσῃ, ἔλεγεν, ἀλλὰ πολὺ φοβούμαι ὅτι ὁ Ὄθων δὲν θά φθάσῃ τὴν μητέρα του τὴν ἀνοιξίαν· δὲν πιστεύει ἐαυτὴν ἀσθενῆ, ἐν ᾗ δυστυχῶς ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ συμπτώματα ἀσθενείας, κοινωτάτης εἰς ταύτην τοῦ ἔτους τῆς ὠραν.»

Οἱ φόβοι τοῦ Λουιθόλδου ἦσαν βασισμῶτατοι· μετὰ

τινας ἡμέρας, ἡ Θεοδώρα ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κληνῆρης, καὶ ἤρχισεν καὶ αὐτὴ νὰ φοβῆται διὰ τὴν ζωὴν της.

Δὲν ἠξεύρω, ἔλεγεν εἰς τὴν Γερτρούδην, ποία εἶνε ἡ ἀπόρασις τοῦ Κυρίου περὶ τῆς τύχης μου· πρέπει ὅμως νὰ ἡμαί πάντοτε ἐτοιμῇ, ὅπως φανῶ ἐμπρὸς τοῦ, ὅταν θέλῃ νὰ μ' ἀνακαλέσῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· τολμῶ λοιπὸν νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ φέρεται τὸν Πάτερ-Μακαρίον, ἵνα τῷ ἐμπιστευθῶ μέγα ἄρρητον, ἐξ οὗ κρέμαται ἡ ἡσυχία τῆς ψυχῆς μου. Νὰ παρακαλέσητε πρὸς τοῦτοισι τὸν σεβαστὸν ἡμῶν ἑφημέριον νὰ μοὶ χορηγήσῃ στιγμὰς τινὰς θεοδότης· ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχω οὐδὲν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὃ ἠδύνατο νὰ μὲ φοβίτῃ διὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν· ἀλλ' εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς ὑστάτης ταύτης ὥρας ἐννοεῖ τις μᾶλλον τὴν δυστυχίαν του, καὶ μᾶλλον αισθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν θρησκευτικῶν βοηθειῶν.

Εὐθύς ὁ Λουιθόλδος ἀνεχώρησε διὰ τὸν Μακαρίον· συνήντησε δὲ τὸν μοναχὸν ἐν τῷ περὶ τὸ κελίον τοῦ ἐκκλησιδίου, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκαθῆτο εὐτος παρὰ τὴν ἀσθενῆ.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κόμηςσα, ὅταν ἦλθα εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα, ἐκρυψά τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν μου, φοβουμένη, μὴ ἀνακαλυφθῆ ἡ διαμονὴ μου παρὰ τῶν ἐχθρῶν μου· ἀλλὰ σήμερον ἐπικινδύνως ἀσθενούσα, καὶ θλίπουσα ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου μου ἀπαιτεῖ νὰ τῷ ἀρήτω μετὰ θάνατον δὴδηγὸν καὶ προστατὴν, νομίζω ὅτι παντός ἄλλου κάλλιον δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τοῦτο εἰς ὑμᾶς, ὅστις ἄχρι τοῦδε μοὶ ἐδείξατε ἀγάπην πατρὸς. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέφερε πάντο τὰ συμβάντα, ὅσα τὴν ὠδήγησαν εἰς Ἑλβετίαν, καὶ ἅτινα ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη. «Τώρα, πάτερ μου, προσέθεσε, μίαν μόνην παρακλήσιν ἔχω νὰ σὰς ἀπειθῶν· ἴσως ὁ παντοδύναμος φυλάττει διὰ τὸν Ὄθωνα εὐτυχῆς μέλλον καὶ μίαν ἡμέραν ἀναλάβῃ τὰ δικαιώματά του· ὅθεν τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸν λάβῃτε ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν σας, καὶ χρεῖας τυχεύσεως νὰ τῷ χρησιμεύσητε ὡς μάρτυς, ἐάν ποτε ἔλθῃ τῆς δικαιοσύνης ἡ ὥρα».

Παρηγορηθῆτε, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Μακαρίος· θέλω ἐπιμελήσθαι τὸν υἱὸν σας, καὶ ἐάν ποτε εὐτυχῆσῃ, νὰ τὸν ἀποκαταστήσω εἰς τὴν κατοικίαν τῶν δικαίων του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὴν πατρῶν κληρονομίαν του, θέλω προσπαθῆσαι ὅσον μοὶ εἶνε δυνατόν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! προσέθεσεν ἡ Θεοδώρα· μεγάλως ἡ καρδία μου ἀνεκουρίσθη καὶ ἀποθηνήσκω εὐχαριστημένη.

Τὴν δ' ἐπαύριον, ὅταν ὁ Μακαρίος ἐπανῆλθε παρὰ τῆ Κομήσσης, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ κάμῃ καὶ τρίτην χάριν μεγάλην καὶ ταύτην, διότι ἀπέβλεπε τὴν εὐδοκίαν τῆς ἰσχυρῆς νὰ γράψω πρὸς τὸν υἱὸν μου, καὶ ἐντοσεύτω δὲν δύναμαι νὰ παρατήσω τὸν κόσμον τοῦτον· χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω. Θέλετε μοὶ κάμει ἄρα γὰρ τὴν χάριν νὰ τῷ γράψῃτε μίαν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσίν μου;

Ὁ Μακαρίος ὑπήκουσε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀσθενῆς, καὶ καθῆσας παρὰ τὴν κλίνην, ἔγραψεν ὑπὸ τὴν

ὑπαγόρευσίν της ἐπιστολὴν μακρὰν καὶ θλιβεράν, ἐν ᾗ ἡ Κόμηςσα κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς ἀνεκάλει εἰς τὸν υἱὸν της τὰς σωτηρίας συμβουλὰς, ἄς τοσάκις τῷ εἶχεν ἀπευθύνει. Τῷ συνίστα κατ' ἀρχὰς νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ ὡς ἑαυτὸν. Τὸν ὑπεχρέωσεν εἶτα νὰ μὴ ἀρήσῃ τὴν κοιλάδα, ἐνθα ἔλαβε τοσοῦτον συμπαθεῖ φιλοξενίαν, καὶ ἐνθα ἠδύνατο νὰ εὖρη ὑπαρξῆν γλυκεῖαν καὶ ἀθῶαν. Ἐάν δ' ὁ Θεὸς τῷ ἀπέδιδε τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του, τῷ παρήγγειλε νὰ συγχωρήσῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ν' ἀπωθήσῃ πᾶσαν ἰδέαν ἐκδικήσεως, ὡς ἐπικινδύνον πειρασμόν. Ἐτελείωσεν δ' ἀφοσιούσα τὸν υἱὸν της εἰς τὴν ἀκαταμάχητον τῆς Παναγίας προστασίαν, πρὸς ἣν εἶχε πάντοτε ἰδιαίτερον εὐλάβειαν.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός! προσέθεσεν ἡ Θεοδώρα· μεγάλως ἡ καρδία μου ἀνεκουρίσθη καὶ ἀποθηνήσκω εὐχαριστημένη.

ΚΕΦ. Η'.
Πρώτη ἀνακάλυψις

Ἐνῶ ἡ Θεοδώρα περιέμενεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν στιγμὴν, ἥτις ἐμελλε νὰ τὴν ἀπολύσῃ τῶν δεσμῶν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ν' ἀνοίξῃ αὐτῇ τὰς πύλας τῆς αἰωνιότητος, ὁ Ὄθων ἐξηκολούθει τὴν ὀδοιπορίαν του. Καὶ τοὶ δὲ χειροτεριῶν εἰς ἅπαντας τοὺς Πύργους, οὐδ' ἀπῆντα καθ' ὅδον, οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τοῦ πατρὸς του. Ἐπειδὴ δ' ἐντούτοις ὁ χειμῶν ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνως νὰ ἐπανέλθῃ παρὰ τῆ μητρὶ του, ἤρχισεν νὰ καταβάλλῃ νέας προσπάθειας πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς διαμονῆς τοῦ ἱπποῦ Φελσα χειμῶν, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Πύργος αὐτοῦ ἦν παρορρήσιμος, διευθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖσε, ἵνα παρακολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τούτου εὖρη τέλος ὅτι ἐπεθύμει. Ἐνῶ δ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπὸ διαίκα καταγίδος ἐμποδισθεὶς κατέφυγεν ἐν μέσῳ κροτεινοῦ δάτους, καὶ ἐπλανήθη ὀλοτελῶς ἐν αὐτῷ, ἤκουσε μακρόθεν κινῶν ἡλακάς καὶ ἤχον αὐλοῦ, καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλησίον τόπου κατωκημένου. Προχωρήσας δὲ πῶντι μικρὸν εἰς τὰ πρότω, εἶδεν ἐνώπιόν του πλατὺν ποταμὸν καὶ παρὰ τὴν ὄχθη αὐτοῦ ὕψηλόν καὶ εὐρύχωρον πύργον, καὶ μὴ ἀμφισβάλων ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο ὁ Ῥῆος, ὑποπεύων προσέτι ὅτι ὁ πύργος ἐκεῖνος ἦν ἴσως ὁ ζητούμενος, ἐληρμόνησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς κόπους καὶ τοὺς φόβους του, καὶ γονυπετήσας νύχαριστήσας τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἱκέτευσεν νὰ εὐλογῆσῃ τὰ διαβήματά του.

Πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, φθάσ ὁ Ὄθων εἰς τὴν πύλην τοῦ Πύργου, ἐξήτησε νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τὸν εἰδέθη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, διότι ὁ κύριός του ἐπεθύμει ἀπὸ τινος ἵνα ἱεράκα. Ὄθεν ἐσπευσε νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἄρχοντα, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Ὄθων ἐθερμαινε πλησίον καλοῦ πυρός, τὰ εἰσέτι διάβροχα ἐνδύματά του, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάλεσε τὸν νέον ἔμπορον νὰ τὸν

ἀκολουθήσῃ. Ἐλαβε λοιπὸν οὗτος τὰ κλωβία του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην, εἰπόντα ὅτι θέλει τὸν παρυσιαίει εἰς τὸν ἵπποτον Φελοάγγειμον. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔπειθεν ὡς κεραινὸς ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος. «Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εὐρίσκομαι ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ ἐχροῦ μου! Αὐτὸς, ὃν μέλλω νὰ ἴδω, ἐθύσισε πᾶσαν τὴν οἰκογενεῖαν μου εἰς τὴν δυστυχίαν, ἐπυρπόλησε τὸν πύργον μου, καὶ κατακρατεῖ τὸν ἀθλιὸν μου πατέρα εἰς σκληρὰν αἰχμαλωσίαν! Θεέ μου! ἐλθέ εἰς βοήθειάν μου, ἐμπνευστὸν με καὶ εὐλόγησον τοὺς λόγους μου!»

Ὅταν δ' ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ ἐκάθητο ὁ ἄρχων, ἠνεώχθη δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασιγήσῃ ἐνδομυχῶν τρόμῳ· ἀλλ' ἀνέλαβε θυβῆος καὶ εἰσῆλθε πολυηρῶς. Ὁ Διέτριχος ἦτο ἡμικεκλιμένος ἐπὶ ἀνακλινηρίου, ἔχων παρ' αὐτῷ μέγα κύπελλον οἴνου, καὶ διασκεδάζων διὰ τῆς βοῆς κύβων ἐπὶ τοῦ ταπητός. Ἡ δὲ Ματίλδη καὶ ἡ Ἀγὴ καθήμεναι πλησίον αὐτοῦ εἰς τράπεζαν, ἐκέντων.



Ὁ Διέτριχος ἐξετάζων τοὺς ἱερακας τοῦ Ὀθωνος

Τότε ὁ Ὀθων κατέθετε τὰ κλωβία του καὶ ὁ Διέτριχος ἐξετάσας κατὰ σειρὰν τοὺς ἱερακας, ἀπεφάσισε νὰ λαβῇ ἐκείνῳ ὃν τῷ συστατῇ ὁ νέος ἔμπορος, τῷ οὐ τὴν ἐπαύριον τὸν δοκιμάστῃ. Ἐἶτα δὲ τὸν ἀπέπεμψε μετ' ὕρου ἀποτόμου, συστήσας αὐτὸν εἰς τὸν Βυρκαρδὸν ἵνα πῶ δῶτ' αὐτῷ καὶ κλίην διὰ τὴν νύκτα.

Μετὰ λιτὸν δὲ δεῖπνον ὠδήγησαν τὸν Ὀθωνα εἰς τὸ ταπεινὸν δωμάτιον, ἐν τῷ εἶχον ἐτοιμάσῃ κλίην· ἀφ' οὗ δ' ἔμεινε μόνος, γονυπατήσας καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς οὐρανὸν, προσηχηθῆς ἐπὶ μικρὸν καὶ παρεκλίετο τὸν Θεόν, τὸν ἕως τότε εὐλογῆσαντα τὴν ἐπιχείρησίν του, νὰ εὐδῶσθ' αὐτὴν καὶ μέχρι πέλους.

Ἐγερθεὶς δὲ μετὰ τῷ οὐ καὶ πορευθεὶς πρὸς τὴν κλίην του, ἐπλησίασε τὸν λύχον του εἰς τὸν τοίχον καὶ παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ πλείετας ἐπιγραφάς. Ἐξ-

επλάγη δ' εὐρῶν μεταξύ αὐτῶν τὸ ψαλμικὸν «Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου καὶ ἐλπίω ἐπ' αὐτόν», συνεχῶς ἐπαυλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν γονέων του. Καί, ἐλαβὼν κατ' ἀρχάς τὰς λέξεις ταύτας ὡς ὑπόμνησιν τοῦ Θεοῦ, θέλοντος νὰ τὸν εὐελπίσῃ, ἐμελέτα τὰς παρηγόρους ἀληθείας, αἱ οἱ ὀλίγοι ἐκείνοι λόγοι περιείχον, ὅταν ἐξαίφνης διέκρινε ὑποκάτω τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ἀρχικὰ γράμματα Ε. Β. «Θεέ μου! ἀνέκραξε παράφορος ὑπὸ χαρᾶς, ὁ πατήρ μου. Ὁ Ἐξέτριχος Βαλδοβέργης, ἐχάραζε ταύτας τὰς λέξεις. Ἀναμιφθόλος ἦν ἐνταῦθα κατακλιεσμένος, ἀλλὰ ζῆτι ἡ ἀπέθανε».

Κατεκλίθη δὲ συλλογιζόμενος κατὰ τινὰ τρόπον ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνέβρῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ καὶ μετ' ὀλίγον τὸν κατέλαβε βαθύ ὕπνος, ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν τῆς ἡμέρας μόχθων του.

Μιλίς δ' ἤρξατο ὁ ἦμος νὰ χρωτῶν τούς περὶ τὸν βῆνον λόφους, ὅταν αἰκραιναί τῶν κυνηγῶν ἐξύπνησαν τὸν Ὀθωνα, ὅστις ἐγερθεὶς παραυτὰ ἔτρεξε νὰ τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς πύλης περιεμένων τὸν Διέτριχον· ὅταν δ' ἐφάνη ὁ ἵπποτης, ἐξῆλθε τοῦ κλωβίου τὸν ἱερακα, ὃν ἐμελλον νὰ δοκιμάσῃ, τὸν ἔθετεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ εὐγενοῦς θηρευτοῦ καὶ ποιήσας βαθεῖαν ὑπόκλησιν, ἀπεσύρθη. Ἀφ' οὗ δ' ἐγένετο ἄφαντος ὁ Διέτριχος, ἐξελθὼν καὶ οὗτος τοῦ Πύργου, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς περικυκλούοντας τὸ κτίριον βράχους.

Ἀκολουθῶν δὲ στενὴν ἀτραπὸν, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀγῆας τοῦ Ῥήνου, καὶ παρ' αὐταῖς εἶδεν ὑψηλὰ τεῖχη, ἐν αἷ. ἠμείβετο πλῆθος μικρῶν θυρίδων. «Θεέ μου! εἶπεν, ἐνταῦθα ἴσως εὐρίσκεται καὶ ὁ δύστηνος πατήρ μου! ὦ! εἰάν ἦν αὐτὸν νὰ τὸν ἴδω τοῦλάχιστον!»

Καὶ ἔμεινε ἔτι τῶν ὀφθαλμούς πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας ἐκείνας θυρίδας, ἵνα εὐρηθῆ νὰ ἴῃ δι' αὐτῶν εἰς τὸ ἐδόξον, ὅτε φωνὴ τραχεῖα προσέλαλε τὴν ἀκοήν του. — Φυλάξου, φίλε μου! διότι ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς τὴν περιεργεσίαν σου, εἰάν τις κάτοικος τοῦ Πύργου σὲ παρατηρήσῃ, εἰςτάζοντα τὰ τεῖχη· θὰ σὲ ἐλάβουν ὡς κητάσκοπον. Τρέμων ὁ Ὀθων ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε καθήμενος ἐπὶ κορμοῦ ἀνεστραμμένης θροῦς ἕνα εὐλοτόμον μετὰ τοῦ τέκνου του, οἷνετος ἔτρωγον ἡτύχως πεμάχιον ἄστου. Ὅταν δὲ καθητοχάσας ἐπλησίασε πρὸς αὐτούς, αὐτοὶ εἶνε, ἡ ἀπατώματι· ἀνέκραξεν ὁ εὐλοτόμος. Ἀλλ' ὄχι! δὲν ἀπατώματι, αὐτὸς εἶνε. Νεῖα καὶ μείζων φρίκη κατέλαβε τότε τὸν Ὀθωνα, ὃ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἐπροδότη· ἀλλὰ τότε ἐξεπλάγη ὅταν ὁ εὐλοτόμος, προσφέρων αὐτῷ φιλικῶς τὴν χεῖρα, ἀνευμήθητι, τῷ εἶπε, τὸν δυσυχὴν ὄντος παρὰ τὴν λίαν ἠὲ Θύνην (Thun), δώσας αὐτῷ ἄλον τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως σου. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, καὶ συγχαίρω ἑμαυτὸν διότι σὲ εὐρον ἐνταῦθα, ἵνα σοὶ μαρτυρήσω, ὀνην μου, τὴν εὐγνωμοσύνην.»

Ἦθελεν εἶσθαι τῷ ὄντι ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν χαρὰν, ἣν προῦξήθη εἰς τὸν Ὀθωνα τοιαύτη συνάντησις, καὶ εὐχαρίστησεν ἐνδομύχως τὸν Θεόν, διότι εὐρε τοιοῦτον φίλον ἐπὶ ξένης καὶ ἐχθρικής γῆς. «Μάλιστα, σὰς ἀναγνωρίζω τώρα, εἶπεν, ἀλλ' εἰς ποῖαν εὐτυχῆ περιπέτειαν χρωστώ τὴν εὐδαιμονίαν μου ταύτην;

— Ἀκουσὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥυπέριτος (οὕτως ὀνομάζετο ὁ εὐλοτόμος)· ἀφ' οὗ μοὶ ἐχορήγησας τοιοῦτον γενναίως τὰ μέσα, ν' ἀκολουθήσω τὴν πορείαν μου, ἐπλανώμην ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἑλβετία καὶ ἐν ταῖς παραρρήναις γῶραις. Καὶ τοι δὲ πανταχοῦ ζητῶν ἐργασίαν, δὲν εὐρίσκον οὐδαμῶ, εἶχον ἤδη ἐξοδύσει τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ ἐστερούμην καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιστοίου ἄρτου, ὅτε φθάνων ἐνταῦθα, εὐρον ἐντὸς τοῦ δάσους τούτου συμπαθεῖ ἄνθρωπον, ὅστις μ' ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μαθὼν ὅτι ἤμην εὐλοτόμος, μ' ἐλάβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν ἐβλυσιν τῶν δατῶν τούτων, ὅπου αὐτὸς ἠργάζετο ἀπὸ πολλοῦ. Ὅταν δὲ ὁ ἐλεήμων Κρουῖνος (οὕτως ἐλέγετο), προέβη λίαν εἰς τὴν ἡλικίαν, μοὶ ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, καὶ μετὰ κατέστησε διαδοχὸν του. Ἡ σύζυγός μου εἶνε ἀγαθὴ καὶ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ ἵπποτου καὶ ἐγὼ εἰμὶ εὐτοχέστατος. Ἀλλ' εἶπέ μοι καὶ σὺ ἤδη, φίλε, διατί εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα, καὶ ἂν ἐγὼ δύναμαι νὰ σοὶ χρησιμεύσω εἰς τι.

— Λοιπὸν, φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων μετ' εὐκρινείας, ἐμπιστεύομαι ὅπως εἰς σὲ τὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου, εἰς ὃ δύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς μεθ' ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ ὅποῖον θέλει σοὶ προεῖπται τρόμον. Βλέπεις τὰς ὀπάς ταύτας, αἰτινὰς χρησιμεύουσιν ὡς θυρίδες εἰς τὸσαύτας φυλακὰς; Ἐν μίᾳ αὐτῶν, ἀναμιφθόλος, στεναζεὶ ἄθως ἄνθρωπος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ὁποῖου, ὄντος μεγίστου εὐεργέτου μου, δὲν φοβούμαι νὰ θυσιάσω μυριάκις τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ῥυπέριτος ἠέωθε μεγάλους ὀφθαλμούς, διότι τὸ σχέδιον τοῦ νέου τῷ ἐφάνη οὐ μόνον προμερὸν ἀλλὰ καὶ ἀκατόρθωτον· καὶ ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς τὸν Ὀθωνα πάντας τοὺς κινδύνους τῆς τοιοῦτον τομηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του, τὸν ἠρώτησέ τὰ μέσα, δι' ὧν ἀπεφάσισε νὰ τὴν κατορθώσῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων, ὅτι οὐδὲν εὐρον ἄχρι τοῦδε, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μὰς χορηγήσει.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ εὐλοτόμος· τώρα ἐπιστρέψον εἰς τὸν πύργον, διότι ἐπιστρέφει ὁ ἵπποτης ἀπὸ τῆς θήρας, καὶ τὸ ἐπέρας ἔλθει νὰ με ἀπαντήσῃ ἐνταῦθα. Οὕτως ὁ Ὀθων καταλείψας τὸν Ῥυπέριτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον· ἐκεῖ δ' ἀπήτησε τὸν Διέτριχον, ὅστις τὸν συνῆρα διὰ τὴν καλὴν ἀγωγὴν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸ πηλοῦ, προσθέσας, ὅτι, εἰάν εὐχαρισθῆται δύναται νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν Πύργον. Εὐχαριστήσας δὲ τὸν ἵπποτην ὁ Ὀθων, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βυρκαρδου, ὅστις ἐπίσης τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸν ἱερακα.

Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινε ὁ νέος ὀρμιθόθηρας μόνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐπιστάτου, ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε ἀρμόδια στιγμή νὰ ἐξετάσῃ τὴν γυναῖκα τινὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Μετὰ τινὰς λοιπὸν ἀσημάντους λόγους, τὴν ἠρώτησε μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας, εἰάν ὁ κόμης Βαλδοβέργης ἀπέθανεν. Ἡ δ' ἀπροσδόκητος αὐτὴ ἐρώτησις τοιοῦτον τὴν ἐξέπληξεν ὥστε κατέστη ὠχρὰ ὑπὸ φόβου.

— Σιωπῆ, ἀνέκραξε, σὰς παρακαλῶ, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Παράδοτε ἀμέσως εἰς τὴν λήθην, ὅτι ἂν γνωρίζητε περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διότι καὶ οἱ τοῖχοι ἐνταῦθα ἔχουσιν ὄτα. Ὅσον διὰ τὸν δυστυχῆ ἵπποτην, εἴθε ν' ἀπέθνησκεν, ἐπειδὴ αἱ θάνατοι, αἱ δοκιμάζει, εἶνε χείρονες μυρίων θανάτων. Ὅταν ἀναβέρεται ἐνίοτε εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του, ὧν ἀγνοεῖ τὴν τύχην, χύνει χειμαρῶδες δακρύων. Ὁ μαῦρος ἄρτος ὃν βλέπετε, εἶνε ἡ μόνη τροφή, ἣν τῷ δίδωσι, πρὸς συντήρησιν τοῦ βίου καὶ τῶν ταλαπωριῶν του. Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν φέρῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ μου, διότι εἰς τοῦ ἀνδρός μου τὴν ἐπιτήρησιν εἶναι ἰδιαιτέρως παραδεδομένος.

Ἐνταῦθα ἡ μὲν σύζυγός τοῦ ἐπιστάτου ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της, διότι, ὡς ἀλλαγῶ περιεγράψαμεν, ἦτο συμπαθοῦς χαρακτήρος, ὁ δ' Ὀθων ἠαγαπάθη ν' ἀποτρέψῃ τὸ ὕδρον πρότωπόν του καὶ νὰ καταπιῆ τὸς κλαυθμούς του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Βυρκαρδὸς ἐκάλεσε τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐξῆλθε αὐτὴ μετὰ τῶν τέκνων της, ὁ Ὀθων ἔμεινε μόνος.

Ἀμυδρὰ ἄκτις ἐφώτισεν αἰφνιδίως τὸ πνεῦμα του, καὶ λαβὼν τὸν διὰ τὸν πατέρα του προσδιωρισμένον μαῦρον ἄρτον καὶ ἀραιρέτας ἱκανὸν τεμάχιον τοῦ φλογώματος (πέτσα), ἐξέβαλε μέρος τῆς ψυχῆς, καὶ ἀν' αὐτῆς ἔθετε δέμα σπαρτίου, χρησιμεύοντος νὰ διευθύνῃ τὴν πτήσιν τῶν ἱεράκων του. Ἐἶτα δ' ἔγραψεν ἐπὶ μικροῦ γάρτου τὰς ἐξῆς ὀλίγας λέξεις· «Ὁ ὕμμετος φίλος σὰς περιμένει τὴν ἐσπέραν ταύτην ὑπὸ τὸν τοίχον· ἄμα δὴ τὸ ἥλιος, θέλετε κατὰβιβάζει νὰ τῆς θυρίδος σὰς τὸ σπαρτίον τοῦτο, ὅταν δὲ πρὸ ἀναβιβάσῃτε θέλετε εὐρεὶ προσδεδεμένον εἰς αὐτὸ ἄσχοιόν, χρησιμεύσον εἰς τὴν δραπετεύσιν σὰς ἀντὶ κλιμακός. Ἡ σύζυγός σὰς πέμπει τὸν φίλον τοῦτον, νεὶς ὃν ἐνεπίσειθη καὶ τὴν ἐμπερικλειομένην ἐπιστολήν.»

Μετὰ δὲ τοῦτο προσέθεσεν ὁ Ὀθων ἐντὸς τοῦ ἄρτου τὸ γραμματίον του καὶ τὴν ἐπιστολήν τῆς Θεοδώρας, ἐπανέθηκεν ἐπιδεξίως τὸ φλόγωμα ἐπὶ τοῦ ἄρτου καὶ ἑαυτὸν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ ἀδιαφόρως μετὰ τῶν ἱεράκων του. Ἡ δ' ἐπιστολὴ τῆς Θεοδώρας, ἣν ὁ Ὀθων ἐπέμψεν εἰς τὸν πατέρα του, δὲν ἦτο μὲν ἐσφραγισμένη, ἀλλ' εὐκόλως ὁ κόμης ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς γνησιότητός της ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐπέστρεψε καὶ ὁ Βυρκαρδός, οὐδὲν εἰδὼς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ὀθωνος συνομιλίας τῆς συζύγου του, καὶ ἀφ' οὗ ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν περὶ τῶν ἱεράκων του, ἔλαβε τὸν μαῦρον ἄρτον καὶ λάγνητον πλήρη ὕδατος καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν δεσμώτην.

Περὶ δὲ τὴν δειλὴν ὑποκριθεὶς ὁ Ὀθων ὅτι θέλει διδάξῃ ἐτι τὸν ἱερακα, ὃν πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν ὁ Διέτριχος, ἔλαβεν εὐκόλως τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Πύργου.

Ἐξελθὼν δὲ τὸν ἱερακα, ὃν πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν ὁ Διέτριχος, ἔλαβεν εὐκόλως τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Πύργου.

ΚΕΦ. Θ΄.

Ἡδραπέυευσαι.

Ὅταν δ' ὁ Ὄθων εἶδεν ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἔτρεξεν εἰς τὸ δάτος καὶ εὔρεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸν Ῥυπέρτον καὶ τὸν υἱὸν του. Ἡ χαρὰ, ἣν ἐδοκίμαζεν, ἦτο τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε μόλις ἐκράτει ἑαυτοῦ. « Συγχαίρου με, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν ξυλοτόμον, ἦ, μᾶλλον, εὐχαριστήσωμεν ὁμοῦ τὸν Θεόν, διότι εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς μας. »

Εἶτα τῷ διηγῆθη τὸ μέσον ὃ μεταχειρίσθη, ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα περὶ τοῦ σχεδίου τῆς δραπέυευσας, καὶ τελευταῖον παρεκάλεσε τὸν Ῥυπέρτον νὰ ἐτοιμάσῃ σχοινίον ἀρκετὰ μακρὸν καὶ δυνατὸν διὰ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Ῥυπέρτος δὲν ἤγνοιε τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὸν κινδύνους· ἀλλὰ τσαυτὴ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Ὄθωνα εὐγνωμοσύνη του, ὥστε καίτοι δυνάμενος νὰ καταστραφῆ, εἴαν καταλαμβάνετο βοηθῶν τὸν νέον εἰς ἀποπειραν, ἦτις κατὰ τὸν ἱππότην ἦτο μέγα ἐγκλημα, ἀπεράσισεν ὅμως παντὶ σθένει νὰ τὸν συνδράμῃ. Ὄθεν παρεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ δωματίον του, ὅπως συζητήσῃ τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκτελέσεως· ἀπεράσισαν λοιπὸν τὸ ἐσπέρας ὃ μὲν Ῥυπέρτος νὰ πλησιάσῃ λέμβον εἰς τὸν τοίχον, ὃ δὲ κόμης καὶ ὁ Ὄθων νὰ ἐμβῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν βροῦν τοῦ ποταμοῦ, νὰ προσορμισθῶσι πέραν τῆς κυριότητος τοῦ Διετρίχου.

Μετὰ πολλὰς δ' ὥρας παρελθούσας εἰς δευτὴν ἀνυσίαν, ὃ ἦν ἵος τέλος ἔδυσεν ὑπὸ τὸν ὄριζοντα, καὶ τότε ὁ Ὄθων, ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἐξῆλθον τοῦ δάτους καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸν τοίχον τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν ποταμὸν, ὅπου, ὡς τὸ ἐσμπέρανεν ὁ Ὄθων, ἦτο ἡ θυρὶς τῆς φυλακῆς τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ῥυπέρτος παρασκευάσας πάντα τὰ τῆς φυγῆς, ἔφερε λέμβον καὶ ἔθετεν αὐτὴν ἐλαφρὰ εἰς τὴν ὄχθην. Ἄνεμος ἰσχυρὸς ἐτάρασσε τὰ δένδρα καὶ τὴν ὑδατίνην ἐπιφάνειαν, καὶ ἡ κίνησις τῶν φύλλων μετὰ τοῦ βόχθου τῶν κυμάτων ἐπόρουσεν ὁμοίως τὸν Ὄθωνα καὶ τοὺς συντρόφους του, ὧν ἡ καρδιά ἐπάλλετο ζωηρῶς ὑπὸ φόβου τε καὶ ἐλπίδος. « Ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν » ἐπνελάμβανε συνεχῶς ὁ Ὄθων ταπεινῆ τῆ φωνῇ, ἵνα ἐγκαρδιωθῇ αὐτὸς καὶ ἐγκαρδιώσῃ τὸν γενναῖον ἄνθρωπον, ὅστις τότε ἐβρίσκει κινδύνους μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔπαυσαν νὰ φωτίζωσι τὰ ἐλαφρὰ νέφη, τὰ μετεωρίζομενα ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, καὶ οἱ ἀστέρες ἐπολλυπλασιαζόντο ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, ὅταν ἠκούσθη λίθος ὀλισθαίνων κατὰ μήκος τοῦ τοίχου καὶ κρατούμενος ἀπὸ σπαρτίου. Ὁ Ὄθων ἐνόησε πάσαυτα ὅτι ταῦτο ἦτο τὸ σπαρτίον ὅπερ αὐτὸς εἶχε πέμψει ἐν τὸς τοῦ ἄρτου. Χωρὶς νὰ βραδύνῃ οὐδέ στιγμὴν, ὁ Ῥυπέρτος ἔδεσεν εἰς αὐτὸ τὸ σχοινίον, ὃ εἶχε φέρει, ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἐπ' αὐτοῦ κόμβους τινὰς ἵνα εὐκόλῃ τὴν καθόδον, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σπαρτίον ἀνέβη πάλιν, σύρον μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ σχοινίον, ὃ ἠκολούθουν μετ' ἀδμονίας νὰ βλέμματα τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ Ῥυπέρτου.

Μόλις δὲ δύο λεπτὰ παρήλθον καὶ ὁ Ὄθων ἤκουσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου πρᾶτριψιν σώματος βαρέως, καὶ εὐθὺς εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ τὸν αἰχμάλωτον, ὃν ἐμελλε νὰ σώσῃ. Συγκεχυμένως ἐνεθυμῆτο τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸ σκοτὸς τῆς νυκτὸς δὲν τῷ ἐσυγχώρει νὰ τοὺς διακρίνῃ καλῶς· δὲν εἶχεν ὅμως λησμονῆσαι πληγὴν ἣν ὁ κόμης εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ, ἰδὼν τὴν αὐλήν, ἀνεγώρισε μετὰ δυσπεριγράπτου χαρᾶς, ὅτι δὲν ἠπατήθη, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς του.

Ὁ κόμης ἠθέλησε ν' ἀποδώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τοὺς ἐλευθερωτὰς του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὄθωνα, τὸν ἠρώτησεν εἰς τίνα χρεωσθεὶ τὴν ἐλευθερίαν του· ἀλλ' ὁ Ὄθων, φοβούμενος ὅτι ἀκαιρὸς ἐξήγησι καὶ ἀναγνώρισις ταχεῖα, ἠύνατο νὰ εἴν' ἐπικίνδυνος εἰς τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἀπεράσισεν οὐδὲν πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀποκριθῆ, καὶ ἀρῶν εὐχαρίστησε τὸν Ῥυπέρτον διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἤθελε τὸν λησμονῆσαι, ἔπεισε νὰ ἐμμεδίσθῃ τὸν πατέρα του εἰς τὸ πορθμεῖον, καὶ καθήσας παρ' αὐτὸν, διεύθυνε τὸν πλοῦν του, ἐν ᾧ ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἀπεσύροντο, εἰσδύοντες εἰς τοὺς τὸν ποταμὸν παρατινόντας θάμνους.

Ὅταν δὲ φθὰς εἰς Ἰκανήν τοῦ Πύργου ἀπόστασιν, ὁ Ὄθων ἐνόμισεν ὅτι δύναται ἀκινδύνως ν' ἀρᾶσθ, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πατέρα του ἔνδυμα προσκυνητοῦ, ὃ ὁ Ῥυπέρτος κατέθεσεν εἰς τὴν λέμβον· ὃ δὲ κόμης ἐνεδύθη αὐτὸ καὶ, ἀποβάς, ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν υἱὸν του τὸ ὄνομα τοῦ ἐλευθερωτοῦ του. — Ἦλθα, εἶπεν ὁ Ὄθων, ἐκ μέρους τῆς συζύγου σας, ἦτις μοὶ ἔδωκεν, ὡς δείγμα τῆς ἀποστολῆς μου, τὴν ἐπιστολήν ἣν εὔρετε τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄρτῳ σας. — Καὶ εἰς σὰς ὑπέδειξε τὴν διακονίαν τοῦ ἱππότη Φελσαγγέμου; — Ὁ υἱὸς σας. — Ὁ υἱὸς μου! εἶναι λοιπὸν ἐδῶ;

Ὁ Ὄθων δὲν ἀπεκρίνετο· τρόμος σπασμωδικὸς ἐκυρίευε τὰ μέλη του καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς οὓς ἀντανεκλῶντο αἱ πρῶται τῆς σελήνης ἀκτίνες.

— Δὲν ἀποκρίνεσθε; ἐξηκολούθησε φρίστων ὁ κόμης· δὲν ὑπάρχει πλέον!

Ἄσυνῆθης ταραχὴ ἐμπόδιζε τὸν Ὄθωνα ν' ἀποκριθῆ, διότι καίτοι ἀφ' ἐνὸς δικαίετο ὑπὸ ἀνυπομονῆσι νὰ γνωρισθῆ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἠθελε νὰ οἰκονομήσῃ, τρόπον τινὰ, τὴν εὐαισθησίαν του. Αἰρῆσις δὲ προσέξαντες ἀμρότεροι ἤκουσαν κρότον, καὶ φοβούμενοι ὅτι συνελήθησαν εἰσεχώρησαν πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ δάτους.

Οἱ προσενησχυντες αὐτοῖ· τὸν φόβον τοῦτον ἦσαν ἀδελφεὶς ἑδοκίμοι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβέβαιον εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν κόμητα διεύθυνσιν, οὗτος ἀπειμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ υἱοῦ του, ἀντιθέτως διευθυνομένου, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν τοσοῦτον μακρὰν ἀλλήλων, ὥστε διαφρονόντες τὸν ρακτασιώδη ἐκείνον κίνδυνον, δὲ ἠύνατο νὰ ἐνωθῶνται αὐθις, διότι δὲν ἐπόλμων οὐδὲ νὰ φωνάζωσι, καὶ ἐνῶ ὁ κόμης ἐπανήρχετο εἰς τὸν Ῥῆνον, ὁ Ὄθων ἐξηκολούθει νὰ εἰσχωρῆ εἰς τὸ δάτος.

Ὅταν δ' ἐγένετο ἡμέρα, ὁ Ὄθων εὐρέθη ἐπὶ μετὰ γάλης ὁδοῦ, διαχωρίζουσας τὸ δάτος, ὅπου στάματῆσας εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὡς εὐλογῆσαντα τὴν ἐπιχειρήσιν του· διότι καίτοι ἠύνατο νὰ περιπέσῃ ὁ πατήρ του ἐκ νέου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, τοσοῦτον ἀνεγώρισε ὁ Ὄθων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του τῆ ἐπέεβασιν τῆς θείας Προνοίας, ὥστε ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἐνοχλῶν ἀχαριστίας πρὸς αὐτὴν, ἐάν τιχόν ἀμφιβάλλεν ὅτι τὸ τέλος ἤθελεν ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἀρχήν.

Ἀρῶν δ' ἠτύχασε μίαν στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣν ἀπήτησε, καὶ ἦτις ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὸν φέρῃ εἰς μεγάλην πόλιν.

Ἡ μήτηρ του, τὴν ὥραν τοῦ ἀποχαρῆτις μου, τῷ ἐνεχείρισε δακτύλιον, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε δώσει εἰς τὸν σύζυγον τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν ὄποιον αὐτὴ εἶχε λάβει μετ' ἑαυτῆς, καταλείπουσα τὸν Πύργον τοῦ Βαλδοβέργου. Ἀπεράσισε λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὸν, ἵνα ζητήσῃ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα του τὰ δίκαια, ὡς ὁ Διέτριχος τὸν εἶχε τόσον ἀδίκως στερῆσαι. Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐπιχειρήσιν, ἦτις ἴσως ἤθελε τρομάξει καρδίαν ἤττον γενναίαν, παρηγόρησε μετ' ὀλίγον τὸν Ὄθωνα, καὶ πλήρης τῆς πρὸς Θεὸν πίστεως ἐθάδιζε πρὸς αὐτὴν, ὡς ἀνδρείος στρατιώτης βραδίζει πρὸς τὴν νίκην.

— Ἄλλως τε, ἔλεγεν, ὁ πατήρ μου γνωρίζει ἡδὴ τὴν διακονίαν τῆς μητρός μου, τὸ δ' ἔνδυμα τοῦ προσκυνητοῦ καὶ, τὸ ἀξιολογώτερον, ἡ θεία πρόνοια, θὰ ἐμποδίσωσιν εὐκόλως τὴν ἀναγνώρισιν του, εἰς οὗ φθᾶσιν εἰς Ἑλβετίαν. Δυστυχῆ πατερ! μὲ νομίζει ἴσως ἤδη τεθνεῶτα! ἴσως μὲ νομίζει ὄμμα τῆς ἀφοσιώσεως μου! Μεθ' ὀπόσης χαρᾶς θὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν μητέρα μου, ἀφ' οὗ λάβω δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ δύναμαι νὰ τοῖς ἀναγγείλω τὸ τέρας τῆς ἐξορίας των καὶ τὴν δικαίαν τιμωρίαν τοῦ κατεπιέσθου μας!

Ἐμψυχοῦμενος ὑπὸ τῶν σκέψεων ταύτων ὁ Ὄθων, ἐληρμόνεε τοὺς ὁδοπορικὸς κόπους, καὶ αἱ ἐλάμβανεν ἀνάπαυσιν τινὰ, τὸ ἔκαμμεν ἵνα διπλασιάσῃ τὸ βῆμα του ἔπειτα, καὶ φθᾶτῃ ταχύτερον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μονάρχου, διατρίβοντος τότε, ὡς ἔμαθεν, ἐν Μονάχῳ. Μετὰ τινὰς λοιπὸν ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ἐπαγγελόμενος πάντοτε τὸν ἱερακονόμον, κατάρθωσε νὰ ἐκθέσῃ τὰ πηγά του ἐν τοῖς κήποις αὐτοῖς τῆς Αὐλῆς, ἐλπίζων οὕτω νὰ εὕρῃ περίστασιν ἵν' ὁμιλήσῃ τῷ αὐτοκράτορι. Ὁ δὲ Κύριος, εἰς δι' ὀλοκλήρωσις ἐνεπίστευθη καὶ οὐτινος ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τότε, ἔπεισε νὰ τὸν συνδράμῃ.

Τὴν ἐκαύριον τῆς ἀρίσεως του, ὁ Ὄθων περιερχόμενος ἐν τῷ βασιλικῷ παραδείσῳ, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου ἱέρακα, εὔρε παλιότιμον δακτύλιον, κατὰ τὸ ἤμισυ κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ χόρτα, καὶ λαβὼν αὐτὸν, ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τίνα ἀνήκεν, ὅταν κηρῶς δημόσιος ἀνήγγειλε διὰ σάλπιγγος τὴν ἀπόλειαν τοῦ δακτύλιου τούτου καὶ ὑπεσχέθη, ἐν

δόματι τῆς αὐτοκρατείας, μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς ὅστινα τὰ φέροι εἰς τὴν Μεγαλειότητά της.

Ὁ δὲ Ὄθων μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ δακτύλιος, ὃν εὔρεν, ἦν ὁ ὑπὸ τῆς βασιλείσεως ἀπολεσθεὶς, ἔτρεξε πᾶσα εἰς τὰ ἀνάκτορα, εἰδείξεν αὐτὸν εἰς τὸν ὑπασιση τῆς ἡμέρας, καὶ εὐτοῦς, ἐκτελῶν τὴν διαταγήν τῆς ἡγεμονίδος, ἦτις ἠθέλε νὰ δώσῃ μόνη τῆς τὴν ὑποσχεθείσαν ἀμοιβὴν, ὠδήγησε τὸν νέον εἰς τὸν κοιτῶνα της. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, εὐρεσκόμενος τότε ἐκεῖ, προσεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ πλησιάσῃ καὶ τῷ εἶπε μετ' ἐράσμιου μειδιήματος: « Ἐπειδὴ φοβεῖσαι, τέκνον μου, τὸν θεὸν καὶ ἐμακρύνεσαι εἰς τὸν λόγον τοῦ ἡγμόνος σου, θέλω προσθέσει εἰς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου μου ἀμοιβὴν καὶ ἑτέραν παρ' ἐμοῦ, ὅποιαν προτείνεις· λέγε καὶ μὴ φοβῆσαι. »

Ὁ Ὄθων ἔκλινε τὸ ἐν γόνυ, καὶ κύψας μὲ σέβας τὴν κεφαλὴν, ἀπεκρίθη: « Ἄς ἐπιτρέψῃ πρῶτον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν δούλον της νὰ τῆ διηγῆθῃ μίαν ἱστορίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν παραδοξὸν ταύτην ἀρχήν, γινόμενος δ' εἰσασθερότερος, διέταξε νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ὄθωνα ταπεινὸν καθίσμα καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἐτοιμος νὰ τὸν ἀκούσῃ· τότε δ' ὁ νέος ἤρχισεν ὡς ἐξῆς μὲ φωνὴν διελήν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ περιπεπλεγμένη.

— Ἐν μικρᾷ κοιλαδί, ποιμὴν τις ἐξῆ εὐτυχῶς ἐν μέσῳ τοῦ εἰρηνικοῦ ποιμνίου του· ὅταν τὰ πρόβατα ἐβοσκον εἰς τὸ τρυφερὸν χόρτον, ἐκεῖνος ἐκαθῆτο παρ' αὐτὰ καὶ ἔτρωγε τὸν ἄρτον του, καὶ ὅταν τὰ ἐπότιζεν, ἐπινεν εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ αὐτὰ πηγὴν, ἐπειδὴ τὰ ἡγάπα προσφιλῶς καὶ ἐφρόντιζε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτῶν πᾶν εἶδος κινδύνου. Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς του, ζηλιώτας τὴν εὐτυχίαν του, συνήθροισεν ἐν τῷ δάτει ἀγέλην λύκων καὶ τὴν ἀπέλυσε εἰς τὴν ἤσυχον κοιλάδα· οἱ λύκοι κατέσφαγον τὰ πρόβατα καὶ ἐλεηλάτησαν τὰς νομάς, συλλαβῶν δὲ τὸν ποιμῆνα ὁ ἐχθρὸς του τὸν ἐφυλάκισεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, ἀφ' ἧς μόνον μετὰ πολλὰ ἐτῆ ἐξῆλθε διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἄλλ' ἂν καὶ ὁ ποιμὴν ἐλευθερώθη, τὸ ποιμνιον του ἀπωλείσθη, καὶ τὰ ἀγαθὰ του εἰσὶν εἰς εἰς χεῖρας τοῦ ἄρπαρος.

Ὁ Ὄθων ἐσιώπησεν. Ὄθων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ πάντες περιέμενον ἀνυπομόνως τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης, ἦς οὐδεὶς ἐνόησε τὴν ἀλληγορίαν. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ἐπίσης ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν παρεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ τῷ τὴν ἐξηγήσῃ. Καὶ ὁ νέος ἐγειρόμενος, — Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ φανερᾶς συγκινήσεως, ὁ ποιμὴν οὗτος, ἀγρυπνὸς φύλαξ εἰρηνικοῦ ποιμνίου, εἶνε ὁ δούλος σας, Κόμης Ἐβρόικος Βαλδοβέργου, υἱὸς τοῦ Κόμητος Ῥυδόλφου Φαλκεμβέργου, αὐτὸς ὅστις ἐν ἱπποτικῷ ἀγῶνι ἐκέρδισε πατὴρ τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιδειξιοτήτος καὶ τῆς ἀνδρείας, εἰς ὃ ἡ Γ. Μ. ἠδύο κησε νὰ προσθέσῃ τὸν παρόντα δακτύλιον. Ταῦτα λέγων, παρουσιάσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ ἔδωκεν ἡ Θεοδώρα, καὶ ἐφ' οὗ ἦν ἐγκαταρραμμένον τὸ μονογράμματον τοῦ ἡγμόνος. — Καὶ ὁ συναθροίσας τοὺς κύκλους, ἐξηκολούθησεν, εἶπε ὁ ἱππότης Διέτριχος Φελσαγγέμου, ἄλλοτε Στέφανος Εὐ-

λανδρόφρος, ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ἤτηθεῖς ἐν τῷ ἀ-
 γῶνι. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν δὲν
 ἠδύνατο νὰ συνέλθωσιν ἀπὸ τὴν ἐκτασίαν των. Πρὸ
 πολλοῦ δὲν ἤκουετο ὁ Στέφανος Βυλάνδρόφρος, καὶ οὐ
 δεῖς ἀμφίβαλεν ὅτι ἤλλαξεν ὄνομα καὶ διαμονὴν ὡς
 πρὸς τὸν Κόμητα δὲ Βαλδοβέργην, ὅστις ἐκουσίως
 μεταβὰς ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Βοημίας εἰς τὸ κέντρον
 τῶν δασῶν τῆς Σουαβίας, μετέβαλεν αὐταύτως ὄνο-
 μα. Ἰν' ἀνέβη εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ ἀσπενδοῦ
 ἐχθροῦ του, ἐνόμιζον ὅτι ἄρρητε τὴν Γερμανίαν ἰν' ἐ-
 νωθῆ μετὰ τῶν σταυροφόρων, καὶ ὅτι ἀπωλέστη
 ὁμοῦ μὲ πλῆθος ἄλλων ἱπποτῶν, ὧν ὁ θάνατος ἦτο
 γνωστός.

— Παρηγορήτου, υἱέ μου, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ· λίαν
 λυποῦμαι διότι δὲν ἀπέδωκα καχύτερον δικαιοσύνην
 εἰς τὸν εὐγενῆ πατέρα σου· ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόμα-
 τος καὶ ἡ διαδοθεῖσα φήμη, ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς
 Ἱερουσαλήμ μ' ἐμπόδισαν νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ'
 ἤδη, ὅτε αὐτὴ ἐγνώσθη, θέλω προσπαθῆσαι νὰ τῷ ἀ-
 ποδώσω ὅλα τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Μὴ ὀμίλεις
 πλέον ἀλληγορικῶς, καὶ διηγῆσαι μὰς λεπτομερῶς
 πάντα τῆς οἰκογενείας σου τὰ συμβάντα.

Ὁ Ὄθων ἐκάθησε τότε ἐκ νέου καὶ ἤρχισεν νὰ διη-
 γῆται τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας του διὰ τοσοῦτον
 συμπαθοῦς τρόπου καὶ μετὰ τοσαύτης συγκινήσεως,
 ὥστε οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὰ
 δάκρυά των. Ὄταν δ' ἐτελείωσεν, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ
 ἔδωκε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα του καὶ ἀπεκρίσθη νὰ τῷ
 προσφέρῃ στρατεύμα πολυάριθμον, ἵνα προσταλάω μόν-
 ος τὸν Διέτριχον εἰς τὴν φωλεάν τοῖς φέρῃ αὐτὸν αἰχ-
 μάλωτον ἐνώπιον τῆς Αὐλῆς.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὁ Ὄθων ἤλλαξε τὰ ἀπ' αὐτοῦ
 ἱερακονόμου ἐνδύματα μὲ ἱπποτικὴν πανοπλίαν καὶ ἐ-
 πί κεφαλῆς ἰσχυροῦ ἀποστράματος ἱππέων, ἐπανέλθε
 τῆν πρὸς τὸν Ῥῆνον ὁδόν.

Ἐντούτοις ὅταν, τὴν ἐπαύριον τῆς φυγῆς τοῦ Κό-
 μητος Βαλδοβέργου, ὁ Βυρκάρδος ἐπορεύθη νὰ τῷ δώ-
 σῃ τὴν συνήθη τροφήν, μεγάλη ὑπέρβη ἡ ἐκπληξίς του
 διότι δὲν τὸν εὗρεν Ἐρευνήτας· δ' ὄλον τὸ δωμάτιον,
 ἀνεκάλυψε τέλος τὴν ἄκραν τῆς σχοινίνης κλίμακος,
 ἣν ὁ κόμης εἶχε δεδεμένην εἰς τὸν πόδα τῆς κλίνης
 του· ἐνόησε λοιπὸν τότε καλῶς, ὅτι ὁ κόμης ἐζώθη
 διὰ τῆς θυρίδος, ἀλλὰ δὲν εἶδύνατο νὰ φαντασθῆ, πό-
 θεν ὁ αἰχμάλωτος οὗτος ἐπρομηθεύθη τὸ σχοινίον ἐ-
 κείνο, καὶ κύψας σκυθρωπῶς τὴν κεφαλὴν. — Ἡφανίσθη
 εἶπεν, ἐὰν ὁ Κύριος μου μάθῃ τὴν δραπέτευσιν ταύ-
 την, ἐπειδὴ θέλει τὴν ἀποδώσει εἰς μόνον ἐμέ, ὅστις
 ἤμην ἐπιφορτισμένος τὴν φυλακὴν τοῦ Κόμητος. Ἀλλ'
 ἅ μόνον τοῦτο μοι μένει ἐτι μέσον σωτηρίας, νὰ
 μὴ εἶπω δηλ. τίποτε εἰς τὸν Κύριον μου, καὶ νὰ τὸν
 ἀφῆτω νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ αἰχμάλωτος εἶνε πάντοτε
 ἐνταῦθα· εἰς δὲ τὴν κυρίαν μου, ἵνα μὴ ἐπιθυμῆ νὰ
 θλίπῃ ἐκεῖνον· ὅν τοσοῦτον ἠγάπα, θέλω εἶπει, ὅτι ὁ
 σύζυγός της μὲ διέταξε νὰ διπλασιάσω τὴν ἐπαγρύ-
 πνησιν. Ἡ δ' ἀπουσία τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἱερακονό-
 μου μαρτυρεῖ ὅτι δὲν εἶνε ξένος εἰς τὸ δυστύχημα
 τοῦτο, διότι ἐξελεθὼν χθὲς τὸ ἐσπέρας τοῦ πύργου,
 δὲν ἐπανῆλθε. Δὲν ἠδύνατο ὁμοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐδῶ,

διότι ἡ κλεῖς τοῦ δωματίου τούτου οὐδέποτε ἔλειπε
 τοῦ θυλακίου μου, καὶ βεβαίως δὲν θ' ἀνεβρίχθη τὸ
 μῆκος τοῦ τοίχου, ἵνα δώσῃ εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὴν
 ἐπάρτατον ταύτην κλίμακα.

Ἐξήγαγεν ἔπειτα ὁ Βυρκάρδος τὴν κλίμακα καὶ
 ἀφ' οὗ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν
 θάλαμον του, ὅπου ἐκρυψε τὴν κινδάρην καὶ τὰ κλω-
 βία, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος καταλειφθέντα ἐκεῖ, θέλων
 οὕτω ν' ἀφανίσῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ν' ἀνακαλέσῃ τὸν
 μυστηριώδη ἐκεῖνον ἀγνωστον.

Τρεῖς δ' ἐβδομάδες παρήλθον ἔκτοτε, καὶ ὁ Βυρ-
 κάρδος συνέχαιρεν ἤδη ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐπίνοιαν του,
 ὅταν, ἐν τῷ μέσῳ νυκτός θυελλώδους, ἡ εἰς τὰ ὀ-
 πλα πρόσκησις ἐξύπνισεν αὐτόν. Ἐγείρεται περί-
 φόρος, ἀκούει τὰς κραυγὰς τῶν ἐντὸς αὐτῶν τῶν αὐλῶν
 τοῦ πύργου μαγρομένων, καὶ φρονίμως ποιῶν πορεύεται
 νὰ συσπειρωθῇ εἰς τὸ βῆθος τῆς σιταποθήκης. Ὁ προσ-
 βάλλων ἦτον ὁ Ὄθων, ὅστις, διημηρεύτας εἰς πα-
 ράμερον μέρος τοῦ δάσους, ἐξῆλθεν αὐτοῦ τὴν νύκτα,
 καὶ, ὠρελούμενος ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς καταιγίδος,
 εἰσεχώρησε μετὰ τοῦ στρατεύματός του εἰς τὸν πύρ-
 γον, δι' εἰσόδου ὑπερκακιζομένης μόνον ὑπὸ μιᾶς
 στενῆς θύρας, ἣν τῷ ὑπέδειξεν ὁ Ῥυπέρτος.

Φθάσαντες εἰς τὰς αὐλὰς, οἱ στρατιῶται τοῦ Ὄ-
 θωνος ἀρῆκαν φρικῶδη κραυγὴν, οἱ δὲ στρατιῶται
 τοῦ Διέτριχου ἐκπλαγέντες δὲν ἔκαμαν εἰμὴ ἀθρηνη-
 ἀντίστασιν· τότε ὁ Ὄθων ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ
 νικηφόρου στρατεύματός του, ἔτριξε νὰ ζητήσῃ τὸν
 ἱππότην εἰς τοὺς θαλάμους του, διότι ἔσπυσε νὰ τὸν
 καταλάβῃ ζῶντα. Ὁ Διέτριχος ἠθέλησε νὰ ὑπερα-
 σπισθῇ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρωπλίσθη καὶ ἐδέθη, καὶ
 ὅταν τὸ ἐξηγηρωμένον βλέμμα του ἀπῆντησε τὰ τοῦ
 Ὄθωνος — Διέτριχε, τῷ εἶπεν οὗτος μὲ ἀναγνωρί-
 ζεις; θεώρητον μὲ καλῶς διότι καὶ ἄλλοτε μὲ εἶ-
 δες· εἶμαι ὁ ἱερακονόμος, ὅστις σοὶ ἐπώλησεν, οὐχὲ
 πρὸ μικροῦ, ὠραῖον πτηνὸν ὑφ' οὗ τοσοῦτον εὐχα-
 ριστήσης. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ἐτι τὸ ὄνομα μου καὶ
 σοὶ τὸ λέγω· καλοῦμαι Ὄθων, καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ
 Κόμητος Βαλδοβέργου, ὃν εὗρες τοσοῦτον χρόνον αἰ-
 χμάλωτον, καὶ τὸν ὅποιον ἐξέβαλον τῆς φυλακῆς,
 διὰ τῆς βοθηθείας τοῦ τιμωροῦντος τὸ ἐνοχον καὶ δι-
 καιοῦντος τὸν ἀθῶον.

Ὁ Διέτριχος ἐκίρτα ὑπὸ λύπης, καὶ ἐπρόφερε τὰς
 τρομεροτέρας ἀράς ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ
 Θεοῦ.

— Βλασφήμει, τῷ εἶπεν ὁ Ὄθων, αἱ ἀραὶ σου εἰσὶν
 ἀνωφελεῖς· γνώρισον μᾶλλον τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ,
 βαρυνθέντος τὸ ἐγκλήματά σου καὶ δικαίως ἀμείβοντος
 σὲ διὰ πᾶν ὅ,τι ἐπραξας εἰς τοσοῦτους ἀθῶους. Σοὶ
 χαρίζω τὴν ζωὴν, ἵνα ἔχῃς καιρὸν νὰ ἐλθῇ εἰς σεαυ-
 τόν, καὶ νὰ ζητήσης παρὰ τοῦ ὑψίστου συγχώρησιν,
 ἣς ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην.

Ἀφοῦ δὲ συνέλαβε τὸν Διέτριχον, οὗτινος οἱ μι-
 κροὶ μυκηθμοὶ ἀντήχουν εἰς ὄλους τοῦ πύργου τοὺς
 θόλους, ὁ Ὄθων εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μα-
 τίλδης, ἵνα τὴν παρηγορήσῃ καὶ τὴν καθησυχάσῃ πε-
 ρὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Τὴν εὖρε προσευ-
 χομένην μετὰ τῆς θυγατρὸς της· μεγάλη δ' ὑπῆρξεν

ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν ἀνεγνώρισε τὸν ἱερακονόμον,
 καὶ, μ' ὄλην τὴν λύπην, ἣν ἐδοκίμαζε διὰ τὴν ἀ-
 πώλειαν τοῦ συζύγου της, ἔσπευεν ὁμοῦ νὰ συγχά-
 ρῃ τὸν Ὄθωνα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρὸς
 του. Ὁ Ὄθων ἀφ' ἑτέρου τὴν διεβεβαίωσε περὶ τῆς
 πρὸς τὸν Διέτριχον καλῆς διαθέσεώς του, ὅτι δηλ.
 θὰ τὸν ἔχῃ αἰχμάλωτον μόνον μέχρις ὅτου, ἐπανελ-
 θῶν εἰς κρείττονα αἰσθήματα, ἀξιώθῃ, διὰ τῆς ἐπιει-
 κίας τοῦ αὐτοκράτορος, ν' ἀναλάβῃ τὴν κυριότητα τῶν
 ἀγαθῶν του, ὧν ἕως τότε θὰ φυλάττη αὐτὴ τὴν ἀ-
 πολαβήν.

Ὁ Ὄθων ἐκάλεσεν ἔτα τὸν Ῥυπέρτον ὅστις εἰσεπλήχθη
 μαθῶν τὰς εἰς τὸν πύργον ἐπιγενομένας μεταβολὰς,
 καὶ ἐτι μᾶλλον ἰὼν ἐαυτὸν ὀνομαθέντα διαδοχῶν
 τοῦ Βυρκάρδου εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ οἴκου.

ΚΕΦ. Ι΄.

Μυστήρια σαφηνιζόμενα.

Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ἤδη ὀπισθεν τῶν Ἀλπεων, καὶ
 τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας καθήρχοντο ἐπὶ τῶν κοιλάδων,
 ὅτε προσκνητῆς τις εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ
 Κλαυδίου. Μαῦρον ἐνδυμα ἐκάλυπτεν αὐτὸν ἀπὸ νε-
 φαλῆς μέχρι ποδῶν. Πίλος πλατύχειλος ἐσκίαζε τὸ μέ-
 τωπόν του, εἰς δὲ τὴν χεῖρα εἶχε ῥάβδον ὀξυῆν ὁ
 Κλαύδιος ἠγέρθη, καὶ πορευθεὶς εἰς ὑπαιτησιν αὐτοῦ
 τὸν ἠρώτησε μετὰ σεβασμοῦ τί ἠθέλειν. Ὁ δὲ προ-
 σκνητῆς ἀπερίθη ὅτι ἐπιθύμει νὰ ἴδῃ ἅγιον ἐρημί-
 την, γνωστὸν εἰς ἅπασαν τὴν χώραν ὑπὸ τὸ ὄνομα
 ὁ πάτερ-Μακάριος. — Δὲν ἠδύνασθε κάλλιον ν' ἀπευ-
 θυνθῆτε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, καθὼς ἐγὼ αὐτὸς ὁδηγῶ
 καθ' ἐκάστην εἰς τὸ σπήλαιόν του τοὺς ἐπιθυμοῦντας
 νὰ τὸν ἴδωσι προσκνητῆς, καὶ ἴαν ἡ μέχρι τοῦ σπη-
 λαιοῦ ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρά, καὶ ἡ προσεγγίζου-
 σα νῦξ δὲν εἶχε ἐρόβειε, ἠθέλον ἀμέσως εἰς ὁδηγήσει
 ἐκεῖ· Ὁ προσκνητῆς εἰσῆλθη εὐχαρίστως τὴν πρό-
 τασιν τοῦ πορθέως, καὶ ἐνῶ ὁ Κλαύδιος ἠτοίμαζε
 τὴν λέμβον του, ἡ Ῥόζα προσέφερεν εἰς τὸ ταξιδι-
 ώτην λιτὸν δειπνον, ὁ ἐκείνος ἐτρωγε μετὰ πολλῆς ὀ-
 ρέξεως.

Μετ' ὀλίγον δ' ὁ Κλαύδιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν κα-
 λύβην, λέγων τῷ προσκνητῇ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναχω-
 ρήσωσιν ἀμέσως, ἐὰν ἠθέλον νὰ φθάσωσιν ἐν καιρῷ
 εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, πρὶν ἡ καταστῆ ἐπικύνδυνος·
 ἡ διάβασις διότι ἐσχηματίζοντο ἤδη νέφη, προμηνύ-
 οντα ὅτι προσήγγιζε τρομερὰ καταιγίς. Ὁ προσκνη-
 τῆς ἠκολούθηεν ἀμέσως τὸν πορθέω, καὶ μετὰ σύν-
 τωμεν καὶ εὐχάριστον πλοῦν, ἡσύχου καὶ οὐρίου ἀνε-
 μου βοηθοῦντος τὴν λέμβον, ἔρθασαν εἰς τὴν ἀντικρυ-
 ὄχθην, ὅπου μόλις ἤρασαν καὶ ἐξεβράγη ἡ θύελλα
 πανταχόθεν.

Ἀποβάντες δ' ἐτάχυναν τὸ βῆμα των, ἵνα φθάσω-
 σιν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἐρημίτου πρὶν ἡ ἀρχίσις ὀ-

ἐπικείμενος ὑετός, καὶ ἀφοῦ μετὰ κόπου ἀνῆλθον τὸν
 κρημνώδη ἀνήφορον, τὸν διελισσόμενον μεταξὺ τῶν βρά-
 χων καὶ τῶν πευκῶν, αἵτινες περιεκύκλουν καὶ ἐκάλυ-
 πτον τὸ ὄρος, ὁ Κλαύδιος ἐστάθη καὶ ἔδειξε τῷ προ-
 σκνητῇ τὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν
 ὁ μοναστῆς ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς ποῖου-
 ἀριθμῶν ἀκροατῶν, οὓς εἴλιπε περὶ αὐτὸν ἡ ρῆμη
 τῆς ἀγιότητός του· προχωρήσαντες δ' ἐτι βήματα τι-
 να εἰς τὰ πρότω, ἠτένισαν αὐτὸ τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ βῆθος
 τοῦ ὁποίου ἐρώτιζεν ἀμυδρῶς λυχνία. «Ἐνταῦθα, εἶ-
 πεν ὁ Κλαύδιος, κατοικεῖ ἐκεῖνος· δὲν ζητεῖτε, καὶ ἐπει-
 δὴ δὲν εἶς περιέμενε, πηγαῖνα νὰ εἶς ἀναγγεῖλω.»
 Ἐνῶ δ' ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ προ-
 σκνητῆς τὸν ἐμπόδισε, ὅτι ταυτοχρόνως φωνή τα-
 πεινή καὶ γλυκεῖα, ἀλλ' ἐξησθεμισμένη ὑπὸ τοῦ γή-
 ρατος, ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ σπηλαί-
 ου εὐτεβὲς ᾄσμα.

— Θεέ μου! τί ἀκούω, τὸ ᾄσμα τοῦτο εἶνε τὸ
 αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς μου συνεχῶς ἐπαναλαμ-
 βανόμενον· εἶπεν ὁ προσκνητῆς, καὶ δάκρυα ἔσταξαν
 ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἐν ᾧ δλοκλήρος ἡ ψυχὴ του
 συνεκινήθη.

Ἐντοσούτω δ' ἡ λυχνία ἤρχισεν νὰ κινῆται, καὶ
 μετ' οὗ πολὺ ἐφάνη εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου ὁ
 πάτερ-Μακάριος, ὅστις παρατήρησας τὸν προσκνητῆν,
 προῖθη εἰς ὑπαιτησιν αὐτοῦ, καὶ ποστεινάς εὐμενῶς
 τὴν χεῖρα τὸν παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταπεινόν
 του ἐνδιαίτημα, ἐνῶ ὁ Κλαύδιος, ἀποχαριτησας
 τὸν ἐρημίτην, ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὴν λίμνην ὀ-
 δόν του.

Τὸ ἰδίως σπήλαιον, καίτοι φανόν, ἦτο ὁμοῦς πρόσπο-
 ρον καὶ εὐχάριστον, ὡς μόνον δ' ἐπιπλα εἶχε κυκλωτερεῖ
 τράπεζαν ἐκ ξύλου ὄρου, θρονίον ἀτέχνως κατατε-
 γασμένον, παρὰ τῇ τραπέζῃ κλίνην σιδηρῶν καὶ ἐπ'
 αὐτῇ πενιχρὸν τάπητα. Μετ' αὐτοῦ δὲ συνέχετο ἔ-
 τερον σπήλαιον, ἐνθα ὁ ἐρημίτης διετήρει πάντοτε ἑ-
 στρωμένην καὶ δευτέραν κλίνην διὰ τοὺς ἐπισκεπτο-
 μένους αὐτὸν ξένους. Ἐνῶ δὲ ὁ προσκνητῆς ἐξέταζε
 μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, ὁ μοναστῆς
 συνῆθροίζεν ὅ,τι ἀριστον περιεῖχε τὸ λιτὸν τοῦ ὄψο-
 φυλακίου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης
 τὸ δειπνον αὐτοῦ καὶ τοῦ ξένου του, ἐξ ἄρτου, καρ-
 πῶν καὶ μέλιτος, εἰς ᾧ κατ' ἐξίρεισιν προστετέθη
 καὶ κρατῆρ μὲ ὀλίγον καλὸν οἶνον.

— Πλησιάζατε ἤδη παρὰ ταύτη τῇ τραπέζῃ, εἶπεν
 ὁ Μακάριος, καὶ ἐὰν εἶς ἀρέσκει τὸ ὀλίγον τοῦτο
 δύναμαι νὰ εἶς προσφέρω, δέχθητε αὐτὸ ὡς δῶρον
 φιλικῆς ἐλεημοσύνης, διότι ὡς τοιοῦτον τὸ προσφέ-
 ρουσι καὶ εἰς ἐμέ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς κοι-
 λάδος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶς εἶπω, ἀπεκρίθη ὁ
 προσκνητῆς, ὅτι μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ δειπνήσω, ἐὰν
 πρότερον δὲν λάβω πληροφορίας περὶ ἀτόμου, ὁ μοι
 εἶνε προσφιλέστερον καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς μου.

— Σὰς ἀκούω λίαν εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ἐρημίτης,
 καὶ θέλω εἶσθαι εὐτυχῆς ἂν δυνθῶ νὰ εἶς πα-
 ρηγορήσω.

Ὁ προσκυνητὴς ἐπλησίασε τότε τὸν Μακάριον, καὶ ἀφοῦ οὕτως ἔχυσεν ὀλίγον ἐλαιὸν εἰς τὴν λυχνίαν ἵνα μὴ σβεσθῆ τὸ φῶς αὐτῆς. ἤρξατο τὴν ἱστορίαν του ὡς ἔζη.

— Τὸ ἔνδυμα τοῦτο τοῦ προσκυνητοῦ, ὃ βλέπετε, δὲν καλύπτει ἄνθρωπον ἀβερωμένον εἰς τὸν μοναστικὸν βίον, διότι ὁ ὀμιλῶν μεθ' ὑμῶν εἶνε ἱππότης. Καλοῦμαι Ἐρρίκος Βαλδοβέργης καὶ κατέχων ἄλλοτε πλουσίας γαίας ἐν Σουαβίᾳ, ἔζων εὐτυχῆς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ δὲ ὄνομα τοῦτο ἐπροσέφησε βαθείαν καὶ ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐρημίτου, ἀλλὰ κρύψας αὐτὴν ἐπιδειξίως ἀφῆκε τὸν προσκυνητὴν νὰ ἐξακολουθήτῃ, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

Ὁ Κόμης διηγήθη τότε ἀπάτας τὰς ἀλλεπαλλήλους μεταβολὰς τῆς τύχης αὐτοῦ, καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ἠλευθερώθη προσπαθεῖα νέου τινός, ὅστις ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἄγνωστος, καὶ ἐτελείωσε λέγων ὅτι τὸν προὔτρειψαν νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς τῆς συζύγου του εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Μακαρίου.

— Σεβαστέ μοι πῖτερ, προσέθεσεν, ὑμεῖς εἴσατε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἰς ὃν ἀπεκάλυψα τὸ ὄνομά μου, διότι ἡ φήμη σας καὶ ἡ κοινὴ ὑπόληψις ἦν ἀπολαμβάνετε ἐν τῷ ῥῶμα ταύτῃ μοι ἐπέπευσαν πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην. Πέποιθα δὲ ὅτι δὲν θέλετε ἀρνηθῆ νὰ παρηγορήσῃτε δυστυχῆ πατέρα καὶ σύζυγον.

— Θέλω ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀπεκρίθη ὁ μοναστής, ἀλλὰ σήμερον μοι εἶνε ἀδύνατον ὑπομείνατε λοιπὸν ἐτι μικρόν, καὶ μὴ παύσητε ἐλπίζοντες ὅτι ὁ Κύριος, οὐτίνος ἡ ἀγαθότης τοσάκις σᾶς ἐβοήθησε, θὰ θέσῃ τέλος πέρας εἰς τὰ δεινά σας.

Εἶτα δ' ὠδήγησε τὸν Κόμητα εἰς τὸ ἐνδότερον σπήλαιον, εὐχῆθη εἰς αὐτὸν ὑπνον εὐφρόσυνον, καὶ ἐλθὼν, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης· ἀλλὰ, διαρκούσης τῆς νυκτός, μὴ εἰς ἡμέραν ἕτερος ἤδυνήθησαν νὰ κλεισῶσιν ὀρθαλμοί.

Μόλις δ' ἐγένετο ἡμέρα καὶ ὁ Μακάριος εἰσελθὼν παρὰ τῷ Κόμητι, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἡ ἀγαπημένος νὰ περιέλθῃ μέρος τῆς κοιλάδος, ἐμελλε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον ἐπὶ μικρόν, καὶ λαθὼν, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ὑπὸ τοῦ Κόμητος, τὸ κέντημα, περὶ οὗ πολλάκις ὠμιλήσαμεν, καὶ ὅπερ ὁ Κόμης τῷ εἶχε δεῖξει, ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα.

Ἐντούτοις ἡ Θεοδώρα δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν βαρείαν ἀσθένειαν, ἧτις ἠπέλει ἄλλοτε τὴν ζωὴν της, καὶ πρὸ πολλοῦ οὕτω ἐκτός κινδύνου ἤδη εἶχεν ἐντελῶς ἀναρρώσει. Ὁ δὲ πῖτερ-Μακάριος, ἐπιμελούμετος πάντοτε καὶ παραμυθῶν αὐτὴν, ἐνόμιζεν αὐτὸν ἤδη εὐ-υχεστάτον, πορευόμενος νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἔζη. Ἐτι ὁ σύζυγος της καὶ ἦτο τοσοῦτον ἐγγύς, καὶ ὡς ἐάν ἐπανήλθεν εἰς τὴν νεότητα, ἐθάδιζε μετ' ἄκρας ταχύτητος. Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ σύζυγός του, βλέποντες αὐτὸν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρύψωσι τὴν ἐκπληξίν των, ἀλλ' ὁ ἐρημίτης δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τοῖς ἀποκριθῆ, καὶ ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἐφθασεν ἑνωρὶς εἰς τὴν καλύβην τῆς Θεοδώρας, ἣν εὔρε ἐν τῷ κήπῳ της δρέπουσαν ἄνθη. Ἄμα δ' ἐφθασεν,

— Σᾶς συχαίρω, Κυρία μου, τῇ εἶπε, διότι ἐ-

ξήλθετε ἀπὸ πρῶτας· δύναται νὰ εἶπῃ τις ὅτι δὲν ἠσθενήσατε ποτέ.

— Καὶ ἐντοσοῦτω εἶμαι εἰσέτι ἀσθενής, ἀλλ' ἡ πρῶτῃ αὔρα μὲ ὠφελεῖ καὶ μὲ τέρπει.

— Ἴν' ἀναλαβῆτε, Κυρία, ἐντελῶς τὴν ὑγίαν σας, καλὴ τις μόνον εἰδησις ἀπαιτεῖται.

— Καὶ ὁποῖαν εἰδησιν δύναμαι νὰ περιμένω; τὸ πτωχόν μου τέκνον μοι ὑπεσχέθη, ὅτι πρὶν ἀνοίξωσι τοῦ Μαΐου τὰ ἄνθη θὰ ἐπαέλθῃ πλησίον μου, καὶ ὁμοῦ τάνθη τοῦ Μαΐου ἦλθον καὶ παρῆλθον, ἀλλ' οὐτος εἰσέτι δὲν ἐφθασεν.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βλέπῃ αὐτὴν θλιβομένην εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ὁθωνος.

— Παρηγορηθῆτε, Κυρία μου, εἶπεν ὁ Θεὸς δὲν εἶναι τοσοῦτον αὐστηρῶς, ὅσον νομίζετε, καὶ εἰς ἕως τοῦ θανάτου, ἵνα σᾶς χορηγήτῃ ἑτι μεγάλας ἀγαλαΐσεις.

— Ἀναγνωρίζετε τὸ ἐργόχειρον τοῦτο; ἐξηκολούθησεν ὁ Πάτερ Μακάριος, ἐξάχων τοῦ κόλπου του τὸ κέντημα.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ κόμμητα· ἀλλὰ πῶς, πᾶτερ μου, ἡ εἰκὼν αὕτη περιήλθεν εἰς ὑμᾶς;

— Αὐρὶον θέλετε τὸ μάθει. Σήμερον ἀρκεῖ νὰ ἠξέυρητε ὅτι ὁ ἐγχειρίσας μοι σὺτὸ δύναται νὰ εἰς ὁῶσθι εὐχαρίστους εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου σας· ὁ ὁδοιπόρος οὗτος· μένει παρ' ἐμοί, καὶ αὐρὶον θὰ εἰς τὸν φέρω.

— Ὡ! ἔρχομαι ἀμέσως μεθ' ὑμῶν, ἵνα τὸν ἴδω καὶ τὸν ὀμιλήσω.

— Οὐχι, κυρία μου, διότι ἐνεκα τῆς ἀσθενείας σας δὲν δύνασθε ν' ἀντιθέητε ταυτοχρόνως εἰς τοσαύτας συγκινήσεις. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐχαριστήσατε τὸν Θεόν, προσφέροντες αὐτῷ θυσίαν ὑπομονῆς, καὶ αὐρὶον, εἰς τὰ πρῶτα τῆς ἡμέρας φῶτα, θέλετε ἔλθει μετὰ τῶν φίλων σας παρ' ἐμοί· ὁ κομιστὴς τῶν εἰδησιῶν σας καὶ ἐγὼ θὰ καταβῶμεν εἰς ὑπάντησιν σας. Ὑγιαίνειτε.

Μετὰ τοῦς λόγους τούτους ὁ ἐρημίτης ἐξῆλθε τοῦ κήπου, ἀρῆσας τὴν Θεοδώραν εἰς τὰς περὶ εὐδαιμονίας σκέψεις καὶ οἰεροπολήσεις της, καὶ ἐπορεύθη εἰς τοῦ Λουιθόλδου, ὃν παρακάλεσε νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρῶτας ἐπὶ τοῦ ὄρους μετὰ τῶν φίλων του. Ὁ δὲ Λουιθόλδος ἔτρεξε πάραυτα εἰς ὄλους του τοῦς γνωρίμους, ἐπαναλαμβάνων τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐρημίτου, καὶ πάντες ὑπεσχέθησαν νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν συνέλευσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μακάριος εἶχε καὶ ἄλλα νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὴν ἐπαύριον, ἦτον ἤδη ἑσπέρα, ὅταν ἀνέβη εἰς τὸ σπήλαιόν του.

— Ἐπὶ μακρὸν μὲ ἀρῆσατε μόνον, τῷ εἶπεν ὁ κόμης προσφώνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Εἰν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ἀλλ' ἐάν ἤργησα, ἦτο διὰ τὸ συμφέρον σας, καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐρὶον θέλετε μὲ συγχωρήσει. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἶμι κεκμηκώς καὶ σᾶς χθὲς ἠγγυκνήσατε, ἐπὶ τοῦ παρόντος πρέπει ν' ἀναπαυθῶμεν ἀμφοτέρω, διότι αὐρὶον θὰ χρειασθῆ νὰ ἐγερθῶμεν ἑνωρίστατα, ἵνα παρ-ευσθῶμεν εἰς εὐχαρίστην τινὰ ἑορτήν.

Ὁ δ' ἀγαθὸς ἐρημίτης, ὠδηγήσας τὸν κόμητα εἰς τὸ μικρόν του δωμάτιον, μετέβη εἰς τὸ εἰδικόν του, καὶ ἀφοῦ προσηυχῆθη ἐπὶ μίαν ὥραν, παρεδόθη εἰς ἦτυχον ὑπνον, ὅστις ὁμοῦ δὲν ὑπῆρξε μακρὸς, διότι ἐγερθεὶς πρῶταίτατα, ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν τῶν χωρικῶν οὗς τὴν προτιραίαν ἐκάλεσεν.

Ἐκείνοι δὲ συνέτρεχον πανταχόθεν, κεκοσμημένοι μὲ ταινίας καὶ φέροντες κάνιστρα πλήρη ἀνθῶν· οἱ πρῶτοι εἰς τὸ σπήλαιον ἀναβάντες ἦσαν ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ρόζα μετὰ τοῦ τέκνου των, καὶ ὁ Μακάριος ἐστάθη μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἄνθηρον, ἐφ' οὗ ἦν τὸ σπήλαιον, ἵνα περιμείνῃ τὴν ἀριεὶν τῶν λοιπῶν χωρικῶν.

Ἀφ' οὗ δ' ἦλθον ἅπαντες πλὴν τῆς Θεοδώρας ἧτις ἀσθενούσα δὲν ἠδύνατο νὰ βεβήσῃ ταχίως, καὶ κατεγίνοντο νὰ κοσμῶσι δι' ἄνθων τὴν κατικίαν τοῦ ἐρημίτου, ὁ κόμης ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ μὴ ἐλλέπων τι πληροφοροῦν αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τῆς συζύγου του, ὅταν ὁ μοναχός τὸν ἔφερεν ἔξω τοῦ σπηλαίου.

— Βλέπετε, τῷ εἶπε, τὴν ἐν τῷ μίσῳ τῆς κοιλάδος ἀτραπὸν; ἐκεῖθεν θέλει ἔλθει ὃτι περιμένετε.

Τότε ὁ κόμης ἐγονάτισε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀρθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ. Ἡ Θεοδώρα ἀφ' ἐτέρου ἀναπτερουμένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου της, ἐθάδιζεν οὕτως, ὥστε ἐξεπλήττοντο ὁ Λουιθόλδος καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ ὅταν διαβάτα τὴν λίμνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρὸς τὸ σπήλαιον φέρουσαν ἀτραπὸν, ὁ κόμης ἀντέκραξεν «ἰδοὺ αὐτὴ» καὶ ἐτοιμάσθη νὰ δράμῃ εἰς ὑπάντησιν της. Ἄλλ' ὁ Μακάριος τὸν ἐκράτησε καὶ «Μετριάσατε τὴν χαρὰν σας, εἶπε, πρέπει νὰ πορευθῶ ἵνα τὴν προπαρκατεῖνάω διὰ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν της». Κατέβη λοιπὸν εἰς συνάντησιν τῆς Κομήσσης.

— Συγχωρήσατέ με, Κυρία, τῇ εἶπεν, ἐάν, καλίσας ὑμᾶς παρ' ἐμοί, σᾶς ἕκαμα νὰ κουρασθῆτε τοσοῦτον.

— Θέλω λητμονῆσαι εὐκόλως τοὺς κόπους μου, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, ἄμα ἴδω τὸν κομιστὴν τῶν περὶ τοῦ συζύγου μου εἰδησιῶν, καὶ μάθω παρ' αὐτοῦ ὅτι εἶνε σῶς καὶ ὑγιής.

— Τοὺς ἐλησμονήσατε λοιπὸν ἤδη, Κυρία, διότι ὁ κομιστὴς τῶν εἰδησιῶν τούτων εἶμι ἐγώ.

— Πῶς! τὸν ἴδατε; τῷ ὠμιλήσατε; ὦ! ἀποκριθῆτε· εἰπέτε μοι ποῦ εἶνε.

— Σᾶς περιμένει ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἡ Θεοδώρα ἐπετάχυνε τὸ βῆμά της, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθη εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ σπηλαίου ἄνθηρον· ὁ ὄχλος τῇ ἠνέωξε δίοδον, καὶ παράφορος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, αἱ δὲ κραυγαὶ «Ἐρρίκος» καὶ «Θεοδώρα» ἀντήχησαν μετὰ τῶν ἐκπληγμένων θεατῶν.

Ἐμειναν ἱκανὸν χρόνον ἐνηγκαλισμένοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ προφέρωσι λέξιν, καὶ οἱ ὕγροι ἀπὸ δάκρυα ὀφθαλμοῦ των ἐστραμμένοι πρὸς οὐρανὸν ἐξέφραζον τῆς συγκινήσεως των τὴν ζωηρότητα· τὸ δ' ὄνομα Βαλδοβέργης διερχόμενον ἀπὸ στόματος εἰς στό-

μα; ἐξῆγει εἰς τοὺς παρεστώτας τὰ μυστήρια, ἃ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃαι πρότερον.

Ματὰ δὲ τὰς πρῶτας ἐκχύσεις τῆς χαρᾶς, ὁ κόμης ἐζήτησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν υἱὸν του, ἡ δὲ Θεοδώρα ἀπεκρίθη ὅτι ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ χειμῶνος ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἱερακονόμου, ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός του. — Πῶς ἦτο ἐνδεδυμένος; ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης, καὶ ἡ Θεοδώρα περιέγραψε τὰ καθέκαστα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ υἱοῦ της. «Θεέ μου! εἶνε δυνατόν, εἶπεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν υἱὸν μου χρεωστῶ τὴν ἀπελευθερωσίαν μου! Ἄλλὰ διατί δὲν ἀνεγνωρίσθη; Δὲν ἠθέλωμεν χωρισθῆ εἰς τὸ δάσος καὶ ἠθέλωμεν ἐπανίθῃαι ὁμοῦ.» Καὶ ἀναμνησθεὶς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐχωρίσθησαν ἔπεσεν εἰς βάθειαν θλίψιν, ὃ δὲ Μακάριος, περιχαρὴς διὰ τὰς εὐχαρίστους σκηνάς, ἐν αἷς ἔλαβεν οὐσιώδες μέρος, προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήτῃ, ὅταν ὄλων τὰ βλήματα διεκρίνον μακρόθεν πορευομένην πρὸς τὴν λίμνην εὐάριθμον ἰλην ἱππέων, ἧς ἡγεῖτο ὁ Ὁθων, ὅστις, καταλείψας τὸν πύργον τοῦ Διστρίχου, ἤρχετο νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς γονεῖς του, ἀναγγέλων αὐτοῖς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκεται ἡ Θεοδώρα, πάντες οἱ χωρικοὶ ἀποκαλυφθέντες τῷ ἀφῆκαν δίοδον, οὐδεὶς δὲ τὸν ἀνεγνώρισεν ὑπὸ τὴν πανοπλίαν του. Ἀποβάς δὲ, προὐχώρησεν ἐσπευμένως μετὰ τοῦ ἐκστατικῷ κλήθους καὶ ἀφείς κραυγὴν χαρᾶς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κόμητος καὶ τῆς Θεοδώρας. Δὲν θέλωμεν ἀποπειραθῆ νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην σκηνήν, ἣν καρδία εὐαίσθητος εὐχερέστερον δύναται νὰ φαντασθῆ ἢ νὰ περιγράψῃ. Ὁ δὲ Πάτερ Μακάριος ἐφαίνατο οὐνερωτῶν ὑπ' ἐκστάσεως, ἰδέετο σιωπηλῶς καὶ τὰ δάκρυά του ἔρρεον ἀδιακόπως ἐπὶ τῆς πολιᾶς γενειάδος του.

Ὁ Ὁθων διηγήθη εἶτα τὰ εἰς αὐτὸν συμβῆντα καὶ ἐτελείωσεν ἐγχειρήσας εἰς τὸν πατέρα του φάκελλον ἐσφραγισμένον τῇ αὐτοκρατορικῇ σφραγίδι, ἐν ᾧ περιείχετο ἔγγραφον ἀποδίδον εἰς τὸν κόμητα Βαλδοβέργην ὅλα του τὰ δικαιώματα καὶ προστούτους τὸ προπατορικὸν αὐτοῦ ἐπάυριον Φαλκεμβέργης. Ὅταν δ' ἀναγνώσας τὸ ἔγγραφον ὁ γέρον Μακάριος ἐφθασεν εἰς τὴν λέξιν Φαλκεμβέργης, «Θεέ μου! ἀνέκραξεν, ὁ Ἐρρίκος εἶναι ὁ υἱός μου!» καὶ ἐρρίφθη ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ βράχου.

Πάραυτα ὁ Κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἦλθον περὶ αὐτὸν καὶ τῷ ἀπέδωκαν τὰς τρυφερωτέρας περιποιήσεις «Πάτερ μου, ἐκραξεν, ἰδοὺ ἐγώ· ὦ! συνέλθε καὶ ἴδῃ τὸν υἱόν σου.» Σιωπῆ καθῆτα ἐπεκράτει ἐφ' ἀπάσης τῆς συναθροίσεως, καὶ ἅπαντες ἔδοκίμαζαν δεινὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γέροντος.

Τέλος ὁ Μακάριος συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ τρέμων ἑτι ὑπὸ συγκινήσεως, περιέφερε περίε τὰ βλήματα τοῦ. «Δὲν εἶνε λοιπὸν οὐνερον!» εἶπε, Ἐρρίκε! μοὶ ἀπεδόθη, ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι ἐπετας ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σ' ἐθήρηνου.» Καὶ ἠσπάσθη πρῶτον τὸν Ἐρρίκον καὶ εἰπετα τὸν Ὁθωνα καὶ τὴν Θεοδώραν, μόλις δὲ μετὰ τινὰ

χεπτά, ἤβουθη συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του γὰρ ῥηγηθῆ τὰ συμβάντα του ὧν ἡ περιληψίς εἶνε αὐτή.

Ὁ Λουιτόλδος (α) νομίσας ὅτι ἐξέπνευσε, τὸν κατέλειψε καὶ ἐβρίθη εἰς τὴν συμπλοκὴν, οἱ δὲ ἵπποι τοῦ Εὐλανδόρφου, ἀναγνωρίζοντες τὸν ἐχθρὸν τοῦ κυρίου των τὸν ἔλαβον μετ' ἐκωτῶν· ἀλλὰ συγκρουσθέντες καὶ νομίσαντες αὐτὸν νεκρὸν, τὸν ἄφησαν εἰς τι δάσος, ἐν ᾧ ξυλοτόμος, εὐρών αὐτὸν ὀλίγον ἐπειτα καὶ παρατηρήσας ἐπ' αὐτοῦ σημεῖα ζωῆς, τὸν ἔφερον εἰς τὴν καλύβην του, ὅπου διὰ τῶν περιποιήσεων τοῦ χωρικοῦ ἠθεραπεύθη, καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, διαδοθέντα βιβαίως ὑπὸ τοῦ ἀπίστου Εὐλανδόρφου, ἀπεφάσισε νὰ καταλείψῃ τὴν Βοεμίαν καὶ νὰ φροντίσῃ μόνον περὶ τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας. Ἐπισκερθεὶς λοιπὸν τοὺς τάφους τῶν Ἀποστόλων, ἀπεσύρθη εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου διήνησεν ἐπὶ μακρὸν ἀσκητικῶ, καὶ ἅγιον βίον, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀναγνώρισιν.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του, εἰσῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν χωρικῶν εἰς τὸ ἐκκλησιδίον, ἐν ᾧ, ἀρ' οὐ εὐχαρίστησε πανδήμως τὸν ὕψιστον, ὠρελῆθη ὑπὸ τῆς ἰδίας του περιστάσεως ν' ἀναπτύξῃ εἰς τοῦ ἐκπεπληγμένου παρεστηκότας τὴν θείαν παντοδυναμίαν καὶ παντοφίαν.

Ἐπίλογος.

Ὁ Μακάριος κατεπαύθη τελευταῖον νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Γερμανίαν. Ὅταν δ' ἀνεχώρει ὁ Κόμης, ἠγαρήστησε τοῦ ἀγαθοῦ κατοίκους διὰ τὰς πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν του χάριτας, καὶ οὗτοι ἀρ' ἐτέρου ἔκλαιον θερμῶς, καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐρημίτην ἐπιστρέψας ν' ἀποθάνῃ ἐν τῷ μέτρῳ των.

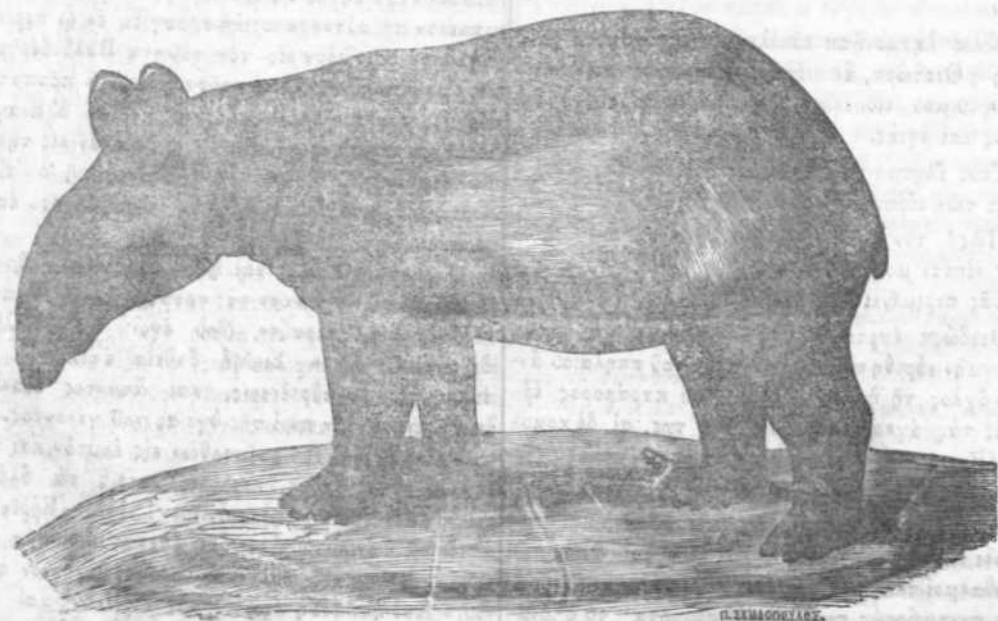
(α) Ἰβ. ἐν φυλλ. 46 τὸ Β'. Κερ.

Ἄρῳ δ' ἐβησαν εἰς Γερμανίαν, ὃ μὲν Ὅθων ἀνακοδόμησε τὸν πύργον τοῦ Βαλδοβέργου, ἐξ οὗ ἐπώνυμάστη, ὃ δ' Ἐρρίκος ἀνέκτισε τὸν τοῦ Φαλκεμβέργου. Μετὰ δὲ πέντε ἔτη ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἑλβετίαν, διότι ὁ Μακάριος ἠθάνθη τὸ τέλος του προσεγγίζον, καὶ ὁ Ὅθων ἐκόμιτε μετ' αὐτοῦ τὸν Διέτριχον μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ δὲ γέρων, συγχωρήσας αὐτὸν μετ' ἐμεικθῆντα ἤδη ἐντελῶς, καὶ εὐλαγήσας τὸν γάμον τοῦ Ὅθωνος μετὰ τῆς Ἀγνῆς, ἐτελεύτησε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐν εἰρήνῃ, καθὼς ἔζητε ἐν ἀγιότητι· ἐτάφη δὲ εἰς τὸ αὐτὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ διήλθε τοσοῦτον χρόνον προσευχόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἔχάραζεν ἡ οἰκογενεὶά του εὐσεβῆς ἐπιτύμβιον.

ΤΑΠΕΙΡΟΣ ΙΝΔΟΣ.

Ὁ ἐν Ἀλγερῖα ἀνταποκριτὴς τῆς Πανδώρας οὕτινος τὴν περὶ λεόντων ἐπιστολὴν ἐδημοσιεύσαμεν διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, ὡμίλησε μετὰ ἄλλων καὶ περὶ τῶν παντοίων θηρίων τοῦ ἐν Παρισίοις νεοδμήτου θηριοτροφίου τοῦ Κ. Καρόλου. Τὸ περιεργότατον τοῦτο κατὰστημα ἐλκύει καθ' ἐκάστην τὴν κοινὴν προσοχὴν, ὅχι μόνον ἐνεκα τῆς ἀφοβίας καὶ ἐπιδειξιότητος τοῦ Καρόλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σπανιότητα τῶν ζώων δι' ὧν πλουτίζεται ἀδιακόπως. Πρὸ τινων μάλιστα μηνῶν ἔφερον ἐξ Ἰνδιῶν καὶ τὸν ὠραιότατον ταπεῖρον τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παριστᾷ τὸ παρὸν ξυλογράφημα.

Ἡ Πανδώρα, ὁμιλήσασα ἄλλοτε περὶ τῶν προκαταλυσμαίων τετραπόδων (Φυλλαδ. Αἴ) ἀ-



Ταπεῖρος Ἰνδός.

νέφερον ὀλίγα καὶ περὶ ταπειρῶν. Οἱ σωζόμενοι σκελετοὶ αὐτῶν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὑπῆρξαν πάντῃ τα γιγαντωδέστερα πάντων τῶν θηρίων ὅσα τρέφουσιν ἀμφοτέραι αἱ Ἰνδία· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ φύσις, ἐξασθενήσασα, προάγει πολὺ μικροτέρους τοὺς σημερινούς.

Ἡ ὄψις τοῦ τετραπόδου τούτου εἶναι παραπλήσιος τῆς τοῦ σαύρου, καὶ τὸ χρώμα διπλοῦν· ἢ μὲν κεφαλῇ, ὃ τράχηλος, οἰῶμοι καὶ ἡ οὐρά εἶναι μαύρα, ἢ δὲ ῥάχισ, τὸ ὄρροπύγιον, ἢ κοιλία, αἱ πλευραὶ, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λευκά. Πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ προσώπου, ἀντιρύγχους, ἔχει μικρὰν προβοσκίδα μυώδη, τὴν ὁποίαν ἐκτείνει ἢ συστέλλει, ὡς ὁ ἐλέφας, κατὰ θέλησιν, ἥτις ὅμως στερεῖται τῆς δυνάμεως τοῦ δράττεσθαι. Τὸ μῆκος του εἶναι τριῶν μέτρων, καὶ τὸ ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμισσεως, τὸ δὲ σῶμα ὀγκώδες καὶ βραχὺ, καὶ τὸ ὄρροπύγιον πλατύτατον. Ἔχει δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ὀστώδη καὶ δυνατὴν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς, τὰ ὦτα μακρὰ καὶ εὐκίνητα, καὶ τοὺς πόδας παχεῖς, τέσσαρας μὲν δακτύλους ἔμπροσθεν, τρεῖς δὲ ὀπισθεν ἔχοντας, καὶ ὄνυχας βραχεῖς καὶ στρογγύλους. Ἔναι εἰς ἄκρον μείουρος, ἀραιόμαλλος καὶ μαλακότριξ, καὶ διακίτται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐντὸς τῶν δασῶν τῆς Χρυσῆς χερσονήσου (Malacca) καὶ τῆς νήσου Συμάτρας, ἀσπαζόμενος τὸν μονήρη βίον καὶ τὰ ἔλη, ἐντὸς τῶν ὁποίων κυλίσεται ὡς οἱ χοῖροι. Βαδίζει μὲ ταχύτητα, κολυμβᾷ μ' εὐστροφίαν, καὶ τρώγει ὀπωράς, ῥίζας ἀγρίας καὶ φυτὰ τρυφερά. Δειλὸς καὶ χειροσῆθης ἐκ φύσεως, ἐκτιθασσεύεται πολλὰ εὐκόλως, δὲν προσβάλλει ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μάλιστα φεύγει μακρὰν αὐτῶν.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀγαπῶσι τὸ κρέας του, ἀν καὶ ξηρὸν καὶ ἄνοστον, καὶ μεταχειρίζονται τὸ σκληρότατον δέρμα του εἰς διαφόρους οἰκειασκὰς ἀνάγκας.

ΚΑΡΟΛΟΣ Α΄,

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἰδε Φυλλ. 47.)

Καὶ ἤδη ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ μορφήν ὀρισμένην καὶ σύστασιν βούλευμά τι, τὸ ὁποῖον, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, οὐδεὶς ἤθελε τολμήσει νὰ φαντασθῇ. Οἱ δεσπόζαντες τοῦ ἔθνους ἄγριοι ἐκείνοι πολεμιστὰὶ ἐμελέτησαν ἀπὸ τινων μηνῶν νὰ ἐπιτύχωσιν ἐκδίκησιν ῥοδερὰν κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου αὐτῶν βασιλέως. Τίς

πρῶτος συνέλαβε τὸ βούλευμα ἐκεῖνο; Ἡ ὀρθρομαγία τοῦ στρατοῦ ἐγένετο ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὄργανον τῆς φιλοδοξίας τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ, ἢ τ' ἀνάγκην ὁ στρατηγὸς ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδίαν ἐρεσιν εἰς τὴν παραφροσὴν τοῦ στρατοῦ; Ὁ Κρόμβελ ἀπερῆνατο δημοσίᾳ, ὅτι αὐτὸς δὲν διεύθυνε τὸ ἐπιχειρημα, ὅτι αἱ πρῶται ἐπὶ τούτῳ πράξεις ἐγένοντο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, ὅτι δὲν δύναται νὰ συμβουλευτῇ τὸ Παρλαμέντον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτό τι, ὅτι ὅμως αὐτὸς θέλει καθυποβάλλει τὰ αἰσθηματά του εἰς τὴν δύναμιν τῶν περιστάσεων, αἵτινες διασημαίνουσιν αὐτῷ τὴν θέλησιν τῆς Προνοίας. Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπεκράτησε πρὸς τοὺς ἱστορικοὺς νὰ θεωρῶσι τὰς διαθεβιαίους τούτας ὡς ἀπόδειξιν τῆς συλήθως ἀποδοδομένης εἰς τὸν ἄνδρα ὑποκρίσεως. Ἀλλ' ὁ νειώτατος καὶ περιφανέστατος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἱστορικὸς θεωρεῖ ποῦ ὑπιβιαιότερον, ὅτι ὁ Κρόμβελ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι λέγει, ὅτι ὁ Κρόμβελ ἐμελέτησε κατ' ἀρχὰς νὰ μεταλαβῆσθαι μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ Παρλαμέντου, καὶ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πανταχόθεν καταρρέουσαν πολιτείαν διὰ τῆς σπᾶθης, ὑπὸ τὸ κύρος τοῦ βασιλικῆς ὀνόματος. Ἐπέμεινε δὲ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέχρις οὗ ἠναγκάσθη νὰ τὸν παραιτήσῃ ἀφ' ἐῶς διὰ τὴν ἀντιπραττουμένην διαθέσιν τοῦ στρατοῦ, ἀρ' ἐτέρου διὰ τὴν ἀμετάτρεπτον ἐπιμονὴν τοῦ βασιλέως. Μία τοῦ στρατοῦ μερίς ἀπήτει γεγωνυῖα τῆ φωνῇ τὴν κεφαλὴν παντὸς προδότης ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ προτείνῃ συνδιαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀγῶν. Συνωμοσίαι ἐπλάκηναν ἐν αὐτῷ καὶ στάσις ἐξεβρόχθη σοβαρὰ, καταβληθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Ὀλιβιέρου, δι' ἐπιτηδείας χρήσεως τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς, καταστήσασα ὅμως πρόδηλον τὸν ἐρχατὸν κίνδυνον πάσης πρὸς τοὺς πολεμιστὰς ἐκείνους ἐρίδος. Ἀρ' ἐτέρου ὁ Κάρολος δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ, ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος θέλει ποτέ ἀληθῶς προτιμήσῃ, ἀντὶ τῆς πατρικῆς κυβερνήσεως τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἡγεμόνος, τὴν στρατοκρατίαν ἀγρίων καὶ ἀλλοκότων σφετεριστῶν. Καὶ εἰς τοῦτο εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἴδοι, ὅτι, εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιήλθο· ἤδη τὰ πράγματα, ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ σώσῃ καὶ ἐαυτὸν καὶ τὸν τόπον, ἦτο νὰ ἐκνομοῖσθαι καὶ νὰ περιποιηθῇ τὸν παντοδύναμον τοῦ στρατοῦ ἀρχηγόν. Ἐπεχείρησε μὲν τοῦτο, διὰ τὴν ἀποστροφήν ὅμως τὴν ὁποίαν ἄλλως φυσικὸν ἦτο νὰ αἰσθανεῖται πρὸς ἄνδρα, μεγαλοφυῆ μὲν ἀλλὰ τοσοῦτον καρίας ἐπαγαγόντα εἰς αὐτὸν πληγὰς, περιέπεσεν εἰς παγίδα, ἐπαγαγούσαν τὴν καταστροφὴν του. Ὁ Κάρολος ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχιστρατηγίαν, τὸ παράσημον τῆς περισκελίδος, τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμητος Ἑσσιξίας καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἰρέττανος ὡς ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρλανδίας· προσεῦτοις ἐπεριποιεῖτο τὴν τε σύζυγον αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα εὐμένεστατα. Ἀλλ' ἐντούτοις ὁ Κρόμβελ πληροφορεῖται ἀπὸ ἑνα τῶν κατασκόπων τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐν αὐτῷ τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι, ὅτι ἐπιστολὴ ἐπέμπετο πρὸς τὴν βασίλισσαν, διαλαμβάνουσα τοὺς ἀληθεῖς τοῦ Καρόλου σκοκοὺς, ὡς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς ἀρχηγούς αὐτοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ, βρεφείσα ἐντὸς

ἐπιπίου, τὸ ὅποιον ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπος μὴ εἰδὼς τὸ μυστήριον, ἔμελλε νὰ φθάσῃ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ ἐν Ὀλβονίῳ ξενοδοχεῖον τοῦ κυανοῦ Συάγγου, ὅπου ὑπῆρχεν ἰππεὺς ἑτοιμοὶ διὰ νὰ φέρῃ τὸν κομιστὴν εἰς Δουβρον, ὅθεν ὁ φάκελλος ἔμελλε ν' ἀποσταλῆ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Κρόμβελ καὶ ὁ Ἰρέτων ἀπορασιζοῦσιν ἀμέσως νὰ συλλάβωσι τὴν ἐπιστολὴν καὶ, μεταμριεσθέντες εἰς ἀπλοὺς ἰππεῖς, ὑρ' ἐνός δὲ καὶ μόνου παρακολουθούμενοι στρατιώτου, ἀναχωροῦσιν ἀπὸ Οὐίνδσορίου ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος. Ἄμα φθάσαντες, ἔβαλον τὸν στρατιώτην νὰ κατασκοπεύῃ εἰς τὴν θύραν, αὐτοὶ δὲ, εἰσελθόντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, περιέμενον ἐντὸς ἰδιαίτερου δωματίου, πίνοντες ἐντούτοις ζῦθον. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐφάνη τῶντι ὁ κομιστὴς τοῦ γράμματος, φέρων ἐρίπιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· εἰδοποιηθέντες δ' ἀμέσως, ἐξέρχονται τοῦ ξενοδοχείου, συλλαμβάνουσι τὸ ἐρίπιον, ἐπὶ τῇ προσάτει ὅτι εἶναι διατεταγμένοι νὰ ἐξετάζωσι τὰ πάντα, ἀπάγουσιν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ἰδιαίτερου δωματίου, εὐρίσκουσι τὴν ἐπιστολὴν, βράπτουσιν ἐκ νέου ἐπιμελῶς τὸ ἐρίπιον καὶ τὸ ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πεφοβισμένον κομιστὴν, λέγοντες αὐτῷ εὐθύμως, ὅτι εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἡ πληροφορία δὲν ἦτο ψευδής· ὁ Κάρολος ἔγραψε τῶντι εἰς τὴν βασιλίδαν νὰ μὴ ἀνησυχῇ διὰ τὰς παραχωρήσεις τὰς ὁποίας ἤδυνάτο νὰ συναμολογήσῃ πρὸς τὸν στρατὸν, διότι, ἔλεγεν, ἀντὶ νὰ τιμῆται τὰ ἀνθρωπάκια ἐκεῖνα διὰ τῆς περισσεύσεως, παρεσκευάζε μᾶλλον δι' αὐτοὺς τὸν περιλαίμιον ἄρτονον. Οἱ δύο στρατηγοὶ ἐκύτταξαν ἀλλήλους, καὶ, θεσπιωθέντες περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Καρόλου διαθέσεως, ἀπῆλθον ἀμέσως εἰς Οὐίνδσοριον πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ συμβιβασθῶσι μετ' αὐτοῦ.

Τῶντι ὁ Κρόμβελ εἶχεν ἤδη ν' ἀπορασίη, ἐὰν πρέπη νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ὀπαδῶν, τὴν εὐνοίαν τοῦ στρατοῦ, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον, αὐτὴν τὴν ζῶν ἡγεμόνα, ἀπεπειρώμενον, καὶ ἴσως ματαίως, νὰ σώσῃ ἡγεμόνα, μὴ πειθόμενον νὰ συνδιαλλαγῇ εὐλικρινῶς μετ' αὐτοῦ. Μετὰ πλείστην ἀγωνίαν, καὶ μετ' ἀπαισίους οἰωνισμοὺς, καὶ μετὰ προσευχὰς θεσβαίως ἔχει ὀλίγας, διότι ἡ εὐλαδία τοῦ ἦτο εὐλικρινῶς, ἡ ἀπόφασις ἐγένετο· ὁ Κάρολος ἐγκαταλείφθη εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ. Ἡ θρησκομανής, ἡ ἰερολόγος ἐκείνη στρατοκρατία ἀπεράσειεν, ὅτι, παρὰ τοὺς ἀρχαίους τοῦ κράτους νόμους καὶ παρὰ τὴν ἀγκοῖνον σχεδὸν τοῦ ἔθνους γνώμην, ὁ βασιλεὺς θέλει δικασθῆ καὶ καταδικασθῆ. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ τούτου, ἀνάγκη ἦτο προκάντων νὰ καταστρέψῃ ἅπαν τὸ καθεστὸς πολιτεύμα, ἡ δὲ ἀνάγκη αὕτη ἦτο μᾶλλον ἀρεστὴ εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνεξαρτήτων ἢ ἐπαχθής, διότι συνετέλει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κυριωτάτου αὐτῶν σκοποῦ, τὴν ὀλοσχερῆ πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τῶν πραγμάτων μεταβολήν.

Τῇ 29 Νομβρίου 1648, ὁ βασιλεὺς ἀπήχθη αἰφνης, ὑπὸ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, ἀπὸ τῆς παρὰ τὴν μεσημβρινὴν τῆς Ἀγγλίας παραλίαν νήσου Οὐγκτίδος (Wight), ὅπου εἶχε πρὸ ἐνός ἔτους κατα-

φύγει, καὶ ἐφυλακίσθη εἰς ἐρημόν τινα καὶ σκοτεινὸν τῆς παρακειμένης ἀκτῆς πύργον, καλούμενον Οὐρστιον (Hurst-castle). Καὶ ἡ μὲν βουλή, ἅμα μαθοῦσα τοῦτο, ἀπερήνατο, ὅτι ἡ ἀπαγωγή ἐγένετο ἀγνούσης καὶ ἀκούσης αὐτῆς, καὶ, διὰ ψήφων 140 κατὰ 104, ἀπεράσειε τὴν ἐπανάληψιν τῶν περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεων· οἱ δὲ ἀνεξάρτητοι, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἠττωμένους δυνάμει τῶν ἐπικρατούντων νόμων, δὲν ἐδίττασαν ἤδη νὰ καταβάλωσι τοὺς νόμους τούτους διὰ τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ προγράψωσι τοὺς κλεινοψηφούντας αὐτῶν ἀντιπάλους διὰ τῆς βίας. Ὅθεν τῇ 6 Δεκεμβρίου, ὥρα 7 π. μ., ἐπιμελεία τοῦ Ἰρέτωνος καὶ πρὶν ἢ ὁ Φαιρφάξιος πληροφορηθῆ τι, ὁ στρατὸς διατάχθη νὰ κινήσῃ. Συναινοῦντος τοῦ Σκίππωνος, τὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐθνικῆς φρουρᾶς, τὰ ἐπιτετραμμένα τὴν φύλαξιν τῶν βουλῶν, ἀπεμακρύνθησαν· δύο συντάγματα, ἐν πεζικὸν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Πρίδην (Pride) καὶ ἐν ἰππικὸν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Ρίχιον (Riche), κατέλαβον τὴν αὐλήν, τὴν μεγάλην τοῦ Οὐεστμινστέρου αἵθουσαν, τὸν πρόδρομον καὶ ὅλας τὰς εἰσόδους τῆς βουλῆς. Παρὰ τῇ πύλῃ αὐτῆς ἴστατο ὁ Πρίδης, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν κατάλογον τῶν προγραπέντων βουλευτῶν καὶ ἔχων πλησίον του τὸν Λόρδον Γρεῦν (lord Grey de Grooby) καὶ ἕνα κλητῆρα, ἐπιδεικνύοντας εἰς αὐτὸν τοὺς προγραφέντας, καθόσον προσήρχοντο. «Δὲν ἔχετε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθετε» ἔλεγεν ὁ Πρίδης εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, καὶ διέτασε μάλιστα τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν μᾶλλον ὑπόπτων.

Μέγας μετ' ὀλίγον ὄρυθος περήχθη περίε τῆς βουλῆς· οἱ ἀποκλειόμενοι ἐδοκίμαζον νὰ εἰσελθῶσι δι' ὄλων τῶν παρόδων, ἐπικαλοῦντο τὸ δικαίωμα αὐτῶν, ἐξήχον ἐξηγήσεις ἀπὸ τοῦ στρατιώτου, ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἐγέλων καὶ ἐνέπειζον αὐτοὺς. Τινὲς τῶν βουλευτῶν, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις ὁ Πρύντιος, ἀντέστησαν πεισματωδῶς. «Δὲν θέλω, εἶπε, κινήσει ἀπὸ ἐδῶ ἐκουσίως» καὶ τινες ἀξιωματικοὶ τὸν ἐσπρωξαν ὑβριστικῶς ἀνωθεν τῆς κλίμακος, εὐχαρίστως προστιθέμενοι εἰς τὸν θρίαμβον τῆς δυνάμεως τὴν ἡδονὴν τῆς βίαιοπραγίας. 42 βουλευταὶ συνελήθησαν τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐφυλακίσθησαν προσωρινῶς εἰς δύο παρακειμένα δωματία, πολλοὶ δὲ ἄλλοι ἀπεκλείσθησαν χωρὶς νὰ φυλακισθῶσι. Δύο δὲ μόνον ἐκ τοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Πρίδου περιεχομένων κατώρθωσαν νὰ εἰσελθῶσιν, ὁ Στεφένσιος καὶ ὁ συνταγματάρχης Βίρχιος· ἀλλὰ, προσελκυθέντες εἰς τὴν θύραν ἐπὶ ψευδεὶ προσάτει, συνελήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. «Κύριε Πρόεδρε, ἀνέκραξεν ὁ Βίρχιος, ἡ βουλή θέλει ἄρα ἀνεχθῆ νὰ ἀποδιώκωνται τὰ μέλη αὐτῆς τοιοῦτοτρόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ θέλετε ἐξακολουθήσει ἀκίνητοῦντες εἰς τὰς ἔβρας σας;» Ἡ βουλή διεβίβασεν εἰς τὰ ἐξω εὐρισκόμενα αὐτῆς μέλη τὴν παράγγελίαν τοῦ νὰ εἰσελθῶσιν. Ἄλλ' ὁ Πρίδης τὰ παρεμπόδισεν· ὁ δὲ τὸ δεύτερον ἀποσταλεὶς διαγγελεύς, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν. Ἡ βουλή τότε ἀπεράσειεν, ὅτι οὐδεμίαν θέλει ἐπιχειρήσει ἐργασίαν μέχρις οὗ ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ ἄνδρες, καὶ ἐπεμφε πρὸς τὸν στρατηγὸν ἐπιτροπὴν διὰ

νὰ ἀπαιτήσῃ αὐτοὺς. Ἄμα ἐξεληθούσης τῆς ἐπιτροπῆς, παρέστησαν ὁ συνταγματάρχης Ἀζτέλλιος καὶ τινες ἄλλοι ἀξιωματικοὶ, κομίζοντες διαγγεῖμα τοῦ στρατοῦ, δι' οὗ ἀπηγγελλότο ὁ ἐπίσημος ἀποκλεισμός τῶν συλληφθέντων καὶ ὄλων ὅσοι πρὸ μικροῦ ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἡ βουλή δὲν ἀπήντησε, περιμένουσα νὰ ἴδῃ τί θέλει πράξει ἡ ἐπιτροπὴ τῆς. Αὐτῇ δὲ, ἐπανελθούσα, εἶπεν, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ τι πρὶν ἢ βουλὴ ἀπορασίη περὶ τοῦ διαγγελλήματος τοῦ στρατοῦ. Ἐντούτοις οἱ ἀποκλεισθέντες ἀπὸ Οὐεστμινστέρου, περιερίοντο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰ καπηλεῖα τοῦ Λονδίνου, ὅτε μὲν μεμυδρευμένοι ἐντὸς ὀχημάτων τινῶν, ὅτε δὲ πεζοὶ, κυλιόμενοι εἰς τὸν βόρβορον καὶ περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀπήθον παρ' αὐτῶν τοὺς καθυστεροῦντας μισθοὺς των. Ὁ ἐφημέριος τοῦ Φαιρφάξιου ἱεροκήρυξ Πατέρσιος, ἐπῆλθε ξιφηρόρος, νὰ καταγράψῃ ἐπιτήμως τὰ ὀνόματα αὐτῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ· προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ πολλῶν νὰ εἴπῃ ἐν τίνι δικαίωματι τοὺς συνέλαβον. «Τῷ δικαίωματι τῆς σπάθης» ἀπήντησε. Περικάλεσαν τὸν Πρίδην νὰ τοὺς ἀκούσῃ. «Δὲν ἔχω καιρὸν, εἶπεν ὁ Πρίδης, ἔχω ἄλλας ἐργασίας.» Τελευταῖον ὁ Φαιρφάξιος καὶ τὸ περὶ αὐτὸν συγκεκροτημένον συμβούλιον, ἐν Οὐίτσαλλῃ ἐδρεύοντες, ὑπεσχέθησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς ἀκρόασιν· προσήλθον λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι εἰς Οὐίτσαλλην· ἀλλὰ μετὰ πολὺν χρόνον προσδοκίαν, τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἀνήγγειλαν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν εὐκαιρεῖ νὰ τοὺς δεχθῆ. Ἡ τοσαύτη ἐκείνη τῶν νικητῶν περιφρόνησις ἐπεκάλυπεν ἀμυχανίαν τινά, διότι ὅσοι τολμηροὶ καὶ ἄν ἦσαν περὶ τὸ βουλευέσθαι καὶ περὶ τὸ πράττειν, ἐσώζον ὅμως εἰσέτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἀκόντες σκιάν τινα εὐλαθείας πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ νόμιμον τῶν πραγμάτων τάξιν, καὶ παρεβιάζον μὲν τὸν νόμον ἐξ ἀνάγκης, δὲν ἤθελον ὁμῶς ἐντελῶς νὰ τὸν καταστρέψωσιν. Ἐντούτοις ἐβλεπόν τὴν βουλὴν ἀπειτούσαν ἐπιμόνως τὰ μέλη τῆς, τοὺς δὲ ἀντιπάλους των ἰσχύοντας ἐτι ἐν αὐτῇ καὶ ἴσως κλεινοψηφούντας. Διαταγῶς δὲν ἐπετρέπετο, καὶ ἀπεράσειεν νὰ ἐπιχειρήσωσι δεύτερον τῆς βουλῆς ἀκρωτηριασμόν. Τὴν ἐπιούσαν, 7 Δεκεμβρίου, τὰ στρατεύματα κατέλαβον πάλιν τὰς παρόδους τῆς βουλῆς καὶ ἡ αὐτὴ ἐπανελήθη σκηνὴ 40 ἕτεροι βουλευταὶ ἀπεκλείσθησαν καὶ τινες συνελήθησαν εἰς τὰς εἰκίας αὐτῶν. Οὗτοι ἔγραψαν εἰς τὴν βουλὴν νὰ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκισιν των· ἀλλ' ἤδη ἡ ἦττα τῶν πρεσβυτεριανῶν εἶχε συμπληρωθῆ· ἡ βουλή, ἀντὶ νὰ ἀπατήσῃ, ἀπεράσειε, διὰ ψήφων 50 κατὰ 28, νὰ λάβῃ εἰς ἐκίψιν τὰς προτάσεις τοῦ στρατοῦ. Ἡ τελευτία αὕτη μειονοψηφία ἐξεχώρησεν οἰκοθιν τῆς βουλῆς, διαμαρτυρομένη, ὅτι δὲν θέλει ἐπανελθεῖ ἐνὸς ὧρος δὲν ἀποδοθῆ δικαιοσύνη εἰς τοὺς συναδέλφους αὐτῆς· καὶ μετὰ τὸν ἀποκλεισμόν ἐκείνον 143 βουλευτῶν, ὧν οἱ πλείεστε δὲν ἐφυλακίσθησαν ἢ μετ' ὀλίγον ἀπελύθησαν, ἡ δημοκρατικὴ μερίς καὶ ὁ στρατὸς ἀπέβησαν τελευταῖον μόνον κύριοι των πραγμάτων καὶ ἐντὸς τοῦ Οὐεστμινστέρου καὶ ἐκτός. Ἡ φοβερά αὕτη τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπίας παραβίασις ἐκλήθη σκωπτικῶς

ἐπὶ τοῦ πλήθους καθαρτικὸν τοῦ Πρίδου (Prides purge), τὸ δὲ καταλειφθὲν τοῦ Παραλαμένου λείψανον, βουλευτήριον (rump-parliament). Ἐκτοτε τὰ πάντα ὑπέκυψαν εἰς τὰς θελήσεις τῶν παντοδυνάμων δημοκρατικῶν. Περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, ὁ βασιλεὺς μετεφέρθη ἀπὸ Οὐρστίου εἰς Οὐίνδσοριον· καὶ καθ' ἡν ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὰ βασιλεῖα ἐκεῖνα, ἦτο τῇ 23 τοῦ μηνός, ἡ βουλή ἐψήφισεν, ὅτι θέλει εἰσαχθῆ εἰς δίκην καὶ διώριζε τὴν ἐπιτροπὴν ἣτις ἔμελλε νὰ παρασκευάσῃ τὴν κατηγορίαν. Ὅσοι δὲ εὐαριθμοὶ καὶ ἄν ἦσαν οἱ παρόντες βουλευταὶ, πολλοὶ ἐλάλησαν κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, οἱ μὲν ζητοῦντες τὴν ἀπλὴν καθάρισιν, ὅπως ἐγένετο ὡς πρὸς τινὰς τῶν προκατόχων βασιλέων, οἱ δὲ, διότι ἐν ἑαυτοῖς ἐπέθουμον μᾶλλον τὸν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς θάνατον, μὴ θέλοντες νὰ ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην τῆς πράξεως. Ἄλλ' οἱ εὐλικρινεῖς δημοκρατικοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ταχθέντες κακοῦθεις παντὸς εἴδους νεωτερισταί, ἐπέζητουν τὴν δημοσίαν, τὴν ἐπίσημον δίκην, ἵνα ἀποδείξωσι τὴν δυνάμιν αὐτῶν καὶ διατρανώσωσι τὸ δικαίωμα. Ὁ δὲ Κρόμβελ, ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ταῖς περιστάσεσιν, οὐχὶ ἠγούμενος αὐτῶν, ἐλάλησεν οὕτω. «Ἐὰν τοιαύτη πρότασις ὑπεβάλλετο πρὸς τινος ἐκ προμελέτης, ἤθελον θεωρήσει τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον ὡς τὸν ἀίσχιστον ἐπὶ γῆς· προδότην· ἐπειδὴ ὅμως ἡ θεῖα πρόνοια, καὶ ἡ ἀνάγκη ἔφερον εἰς μέσον τὴν προκειμένην συζήτησιν, παρακαλῶ τὸν ὕψιστον νὰ εὐλογήσῃ τὰς σκέψεις τῆς βουλῆς, μὴ ὧν τὸ κατ' ἐμὲ ἑτοιμός νὰ ψηφίσω ἀμέσως περὶ τούτου.» Ἡ βουλή ἐντούτοις ἀπεράσειεν, ὡς προεῖρηται· καὶ μετ' ὀλίγον, τῇ 3 Ἰανουαρίου 1649, πειθομένη εἰς ἕνα τῶν παραδόξων ἐκείνων, ἀλλ' ἀκαταμυχῆτων διαταγῶν, οἵτινες ζητοῦσι μὲν νὰ καλύψωσιν, καταφανιστέραν δὲ καθιστῶσι τὴν ἀδικίαν, ἐψήφισεν ὡς ἀρχὴν, ὅτι ὁ κατὰ τοῦ Παραλαμένου πόλεμος τοῦ βασιλέως ἦτο ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας· ἐπειτα δὲ αὐθήμερον συνεκρότησε τὸ μέλλον νὰ δικασθῇ αὐτὸν ἀνώτατον δικαστήριον, ἐξ 150 μελῶν, ἐν οἷς ἦσαν ἐξ ἑμότημοι καὶ ὅλοι οἱ ἐπισημότεροι ἄνδρες τῆς δημοκρατικῆς μερίδος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ ἐν τῇ βουλῇ, καὶ ἐν τῷ ἄστει, ἐκτός τοῦ Σαιντ-Ιονίου καὶ τοῦ Οὐάνου, οἵτινες ἀπερήναντο ῥητῶς, ὅτι ἀπεδοκίμαζον τὴν πράξιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Λόρδοι ἀπέββυσαν τὸ περὶ συστάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου δόγμα τῆς βουλῆς, αὕτη ἐψήφισε τὴν ἐπιούσαν, ὅτι ἡ ἀντίστασις ἐκείνη τῶν Λόρδων οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν· καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὁ λαὸς, μετὰ τὸν Θεόν, εἶναι ἡ πηγὴ πάσης νομίμου ἐξουσίας, ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεγεθῆσα καὶ ἐκπροσωπούσα τὸν λαὸν βουλή τῆς Ἀγγλίας, κατέχει ἅπασαν τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν· μετὰ δύο ἡμέρας (6 Ἰανουαρίου) τὸ ἀνώτατον ἐκεῖνο δικαστήριον, ἱδρυθὲν ἤδη ἐπ' ὀνόματι μόνης τῆς βουλῆς καὶ περιουσιθὲν, διὰ τὸν ἐξοβελισμόν των Λόρδων καὶ τινῶν ἄλλων μελῶν, εἰς 135 μέλη, διατάχθη νὰ συνελθῇ ἀμελλοπύτῃ ἵνα προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς δίκης. Συνῆλθε δὲ τῶντι ἐπὶ τούτῳ, κλεισμένων των θυρῶν, ὀκτάκις ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 19 Ἰανουαρίου

ου υπό την προεδρίαν του εξαδέλφου του περιωνύμου ποιητού Μίλτωνος Ίωάννου Βραδσχαούτου (Bradshaw), άνδρος τιμωμένου μὲν ἐπὶ τῇ νομικῇ ἐπιπέτῃ, σπουδαίου δὲ καὶ πράου τὰ ἤθη, ἀλλὰ πνεύμα ἔχοντος στενῶν καὶ τραχῶν, καὶ εὐλικρινοῦς μὲν περὶ τὴν θρησκομανίαν αὐτοῦ, φιλοδόξου ὅμως καὶ μέχρι τινὸς φιλοπολοῦτου μάλιστα, ἃν καὶ ἐτοίμου νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῶν φρονημάτων αὐτοῦ. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ κοινὴ ἀγωνία, ὡστε ἀ-υπερνήκτης διχόνοια ἐξεβράχθη καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ἀθλήτου δικαστηρίου, οὐδὲ κτωρθώθη ποτὲ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐκείνας συνεδριάσεις πλείονα τῶν 58 μελῶν ὁ Φικρράξιος ἤλθε τὴν πρώτην μόνον ἡμέραν καὶ δὲν ἐφάνη πλέον. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν παρόντων πολλοὶ δὲν παρέστησαν εἰμὴ μόνον διὰ νὰ ἀπορνήσῃ τὴν ἐναντίαν αὐτῶν γνώμην. Τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπραξεν ὁ Ἀγγέλιος Σιδνέϋς, νέος ἔτι, ἀλλὰ μέγα ἤδη ἰσχύων ἐν τῇ δημοκρατικῇ μερίδι. Ἀπὸ τινος καιροῦ ὁ Σιδνέϋς διέτριβε μακρὰν τῆς τύρρης τῶν πραγμάτων, ἐν τῷ ἀγροτικῷ πύργῳ τοῦ πατρὸς του Λόρδου Λεικεστρίας, ὅτε, μαθὼν τὸν διορισμὸν του εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἔσπευτε νὰ δράμῃ εἰς Λονδίον, καὶ εἰς τρεῖς τῶν παρασκευαστικῶν συνεδριάσεων, ἃν καὶ τὸ ζήτημα ἐφαίνετο ἀπορρισθῆν, ἀντέστη σφοδρῶς εἰς τὴν δίκην. Ἐροδιετο δὲ προπάντων τὴν ἀποτροπὴν τὴν ὅποιαν ἠδεδίωξεν ἡμελλε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν λαόν· πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ὑποκινούσα μάλιστα ἴσως αὐτὸν εἰστάσειν, δυναμένην τὸν μὲν βασιλεῖα νὰ λυτρώσῃ, τὸ δὲ εἰδῶλον ἐκεῖνο τῶν ἐνείρων τοῦ Σιδνέϋ νὰ ἐξτρανίσῃ διὰ παντός. «Ψυχὴ δὲν θέλει σιτισθῆ ἢ ἀνέκρηξεν ὁ Κρόμβελ, εἰδῶς κἀλλίστε τὴν ἀκτάγματον θέλησιν καὶ δύναιεν τοῦ στρατοῦ.—« Πράξτε ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπήντησεν ὁ Σιδνέϋς· δὲν δύναιεν νὰ σὰ ἀποτρέψω· ἀλλὰ βεβαίως οὐδεμίαν θέλω λάβει μετοχὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.» καὶ ἐξελθὼν δὲν ἐπανῆλθε. Τὸ δὲ δικαστήριον, περιορισθῆν ἤδη εἰς μόνα τὰ μέλη τὰ ὅποια ἀπεδέχοντο τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, ἐνησυχολήθη εἰς τὸ νὰ κανόνισῃ τοὺς τύπους τῆς διαδικασίας. Ὁ Ίωάννης Κόκος (John Coke), δικηγόρος διάσημος ὁπωσούν καὶ φίλος στενός τοῦ Μίλτωνος, διωρίσθη Ἐισαγγελεύς· προσδιωρίσθη δὲ ἐπιμελὸς ποία καὶ πόσα συντάγματα θέλουν ἀναλαβεῖ τὴν φροῆσιν τοῦ δικαστηρίου· ποῦ θέλουσιν τοποθετηθῆ οἱ σκοποὶ, τῶν ὁποίων τινὲς ἐτάχθησαν ἔως καὶ εἰς τὴν στέγην αὐτὴν, παντοῦ ὅπου ὑπῆρχε παραθυρόν, τι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου, τοσούτων, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔτρεμον τὴν κεινὴν ἀγανάκτησιν· ἐκανόνισθη προστούτοις ποῖα δρύρακτα θέλουν κατασκευασθῆ, ἵνα διαχωρίσῃσι τὸ πλῆθος οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν. Τελευταίον ἡ 20 Ἰανουαρίου ὠρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἐν Οὐστμινστέρω, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐμφανίσεως τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπὸ τῆς 17, ὡς ἂν ἡ καταδίκη εἶχεν ἤδη ψηφισθῆ, ἡ βουλὴ ἐπεμψεν ἐπιτροπὴν νὰ καταγράψῃ ἅπαντα τὰ ἀνάγκορα καὶ βασιλικά ἐπιπλα, καθὰ ἀνήκοντα τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Παρλαμέντον.

Ὅταν ὁ διοικητὴς Οὐίνδσορίου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Κάρλον, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θέλει μεταφερθῆ εἰς Λονδίον· «ὁ Θεὸς εἶναι παντοῦ» ἀπήντησεν ὁ Κάρλος, «παντοῦ παντοδύναμος καὶ κλοκαγάθος.» Ἐταράχθη ὅμως οὐδὲν ἦττον ἀπὸ τε ταύτης τῆς εἰδήσεως καὶ ἀπὸ ἄλλου τινός· περιστατικοῦ, ὅτι μέχρι πρὸ ὀλίγου ὑπηρετεῖτο καὶ ἐθεραπεύετο βασιλικῶς, ἤδη δὲ πᾶσα αὐλικὴ ἐθιμοταξία ἀφῆρη ἐκ μέτου. Τῆς δὲ 19 Ἰανουαρίου, ὁ Κάρλος ἀπήχθη ἀπὸ Οὐίνδσορίου εἰς τὰ ἐν Λονδίῳ βασιλικά τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, φρουρούμενος αὐτῆ ὡς· δύο σκοποὶ ἐτάχθησαν πρὸ αὐτῆ τῆ θυρᾶ τοῦ δωματίου του· καὶ μόνος κατελείφθη αὐτῷ ὁ πιστός θαλαμηπόλος Ἐρβερτος, παρακλιωμένος πλησίον τῆς κλίνης του. Τὴν ἐπιούσαν, 20 τοῦ μηνός, περὶ μεσημβρίαν, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, συνελθὼν κατ' ἀρχάς εἰς μυστικὴν συνεδρίαν, ἐτοιμάζετο νὰ κανονίσῃ τὰς τελευταίας τῆς ἐντολῆς του προπαρασκευαστικὰς καὶ μόλις εἶχε τελειώσει ἡ κοινὴ αὐτοῦ προσηυχή, ὅτε ἤλθον ἢ ἀναγγεῖλωσιν, ὅτι ἐπλητίζαν ὁ βασιλεὺς, κομιζόμενος ἐν φρεσὶ κεκλιτισμένος, ἀνὰ μέσον δύο σειρῶν στρατιωτῶν. Ὁ Κρόμβελ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνακάμπτων ἀμέσως ὠρῶς, ἀλλὰ ἐξημέμενος, ἐέρχεται, κύριοί μου, ἀνέκραξεν ἡ κρίσιμος στιγμὴ προσεγγίζεις· ἀπορρίσσετε ἐν τάχει σὰ παρακαλῶ, τί θέλετε τὸν ἀπαντήσῃ, διότι θέλει σὰς ἐρωτῆσαι ἐκ πρώτης ἀρετηρίας ἐν ὀνόματι τίνος καὶ ἐν τίνι δικαίωματι ἐπιχειρεῖτε νὰ τὸν δικάσετε. Οὐδεὶς ἐλάμβανε τὸν λόγον· «ἐν ὀνόματι τῆς βουλῆς καὶ ἅπαντος τοῦ ἀγαθοῦ λαοῦ τῆς Ἀγγλίας» εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος Μαρτίνος, εἰς τῶν θρησκομανιέτερων ἐκείνων δημοκρατικῶν· οὐδὲμίαν δὲ ἡγήθη ἔνστασις καὶ τὸ δικαστήριον ἐκίνησε ἵνα μεταβῇ πανηγυρικῶς εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Οὐστμινστέρω αἴθουσαν. Ἐπροπορεύετο δὲ αὐτοῦ ὁ Λόρδος πρόεδρος Βραδσχαούτις· καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐφέροντο ἡ σπάθη καὶ ἡ ράβδος· ἑκατάδεκα δὲ δορυφόροι ἀξιωματικοὶ προηγούντο τοῦ δικαστηρίου. Ὁ πρόεδρος ἐκάθησεν ἐπὶ καθέδρας ἐκ βυσσίνου μεταξοπίλου κατασκευασμένης· καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔκειτο ἡ τοῦ γραμματέως τράπεζα, ἐρ' ἤς, κεκαλυμμένης ὑπὸ πολυτελοῦς τουρκικοῦ τάπητος, ἐτέθη ἡ ράβδος καὶ ἡ σπάθη· δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ παρατάχθησαν ἐπὶ ἐλῶν, ἐξ ἀλευργοῦ ἐριούχου, οἱ δικασταί· εἰς τὰ δύο ἄκρα, οἱ δορυφόροι. Καθῆσαντος τοῦ δικαστηρίου, ἠνωχθησαν πᾶσαι αἱ πύλαι καὶ τὸ πλῆθος ὠρμήσεν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν· ἀποκατασταθεῖς δὲ τῆς σιωπῆς τὴν ἀπαγγελθίσης τῆς βουλευτικῆς πράξεως δι' ἧς ἰδρύθη τὸ δικαστήριον, ἀνεγνώσθη ὁ ὀνοματικὸς κατάλογος· 69 μέλη ἦσαν παρόντα. «Ἀξιωματικὲ, εἶπεν ὁ Βραδσχαούτις, ἄς προσέλθῃ ὁ κατηγορούμενος.» Ὁ βασιλεὺς παρέστη φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Ἀκκέρου καὶ τριάκοντα δύο ἀξιωματικῶν. Καθέδρα ἐκ βυσσίνου μεταξοπίλου εἶχε παρασκευασθῆ δι' αὐτὸν παρὰ τῷ δρυράκτῳ· αὐτὸς δὲ προελθὼν ἐστησεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου ἐλέμμα ἀτενὲς καὶ αὐστηρὸν, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας, φέρων τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἠγέρθη αἶφνης, ἐκύτταξεν ὀπίσθεν

αὐτοῦ τὴν τε φρουρὴν, τὴν ἀριστερὰ παρατεταγμένην, καὶ τοὺς συνωθημένους δεξιᾷ θεατὰς, ἀνέφερε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ ἐπειτα ἐκάθησεν ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιωπῆς. Ὁ Βραδσχαούτις, ἀναστὰς ἀμέσως, «Κάρλοε Στυαρτίδη, βασιλεὺ Ἀγγλίας, εἶπεν, ἡ βουλὴ τῆς Ἀγγλίας, ἐν Παρλαμέντῳ μὲν συνηγμένη, βαθέως δὲ συναιθανομένη τὰς συμφορὰς ὅσας ἐπαθε τὸ ἔθνος καὶ τῶν ὁποίων θωρεῖσθε ὑμεῖς ὡς ὁ κύριος αἴτιος, ἀπεράσιστε νὰ καταδώσῃ τὸ ἐγκλημα τοῦ αἵματος ἐπὶ δὲ τούτῳ, ἔβρωσε τὸ ἀνώτατον αὐτὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρίστασθε σήμερον. Ἀκούσατε τὰ κεφάλαια τῆς καθ' ὑμῶν κατηγορίας.» Καθ' ὅλον τὸ δικαστήριον τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐισαγγελέως Κόκου γενομένης ἀναγνώσεως τοῦ κατηγορητήριου, ὁ βασιλεὺς, καθήμενος, περιέτριπεν, ὅτε μὲν εἰς τοὺς δικαστὰς, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, βλέμματα ἀτάραχα. Μόνον ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις «Κάρλος Στυαρτίδης, τὸρνανός, προδοτὴς καὶ φονεὺς» ἐγέλασεν, ἀλλὰ πάντοτε σιωπῶν. Συντελεσθεῖσης τῆς ἀναγνώσεως, ὁ Βραδσχαούτις εἶπε πρὸς τὸν βασιλεῖα· «Ἰκούσατε τὴν καθ' ὑμῶν κατηγορίαν· τὸ δικαστήριον ἀπεκδέχεται τὴν ἀπολογία ὑμῶν.» Ἐπεθύμουν νὰ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, δυνάμει τίνος ἐξουσίας ἐκλήθη ἐνταῦθα. Μέχρι πρὸ ὀλίγου διετέλουν ἐν τῇ νήσῳ Οὐηκτίδι, διαπραγματευόμενος ἐπιτήμως μετὰ τῶν δύο τοῦ Παρλαμέντου βουλῶν· καὶ εἰμὲν ἐτοιμοὶ σχεδὸν νὰ συμφωνήσωμεν τὴν συνθήκην ἐπεθύμουν λογὸν νὰ ἤξεύρω δυνάμει τίνος ἐξουσίας ἐννοῶ ἐξουσίας νομίμου, διότι ἐξουσία παράνομοι οὐκ ἔχ. ἡ τῶν ληστῶν, ὑπάρχουσι πολλὰ· ἐπεθύμουν, ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἤξεύρω δυνάμει τίνος ἐξουσίας· γενόμενος ἐκεῖθεν ἀνάρπαστος, περιήχθη ἀπὸ κόκου εἰς τόπον, ἀγνωστὸν ἐν τίνι σκοπῷ· ὅταν μάθω τὴν νόμιμον ταύτην ἐξουσίαν, θέλω ἀπαντήσαι.» — Ἀν εἰδότες, εἶπεν ὁ Βραδσχαούτις, πλείονα προσοχὴν εἰς ὅσα εἶπε τὸ δικαστήριον, ὅταν παρέστηκε ἐνώπιόν του, ἠθέλετε ἤξεύρει τίς ἐστὶν ἡ ἐξουσία αὐτῆ. Τὸ δικαστήριον σὰς προεκαλεῖ νὰ ἀπαντήσῃτε ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποῖου ἐξελέγητε βασιλεῖς. — Ὅχι, Κύριε μου, ἐπέφραξεν ὁ Κόρος, τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι. Ὁ δὲ Βραδσχαούτις· «Ἄν ἴδεν ἀναγνωρίζετε τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου, τὸ δικαστήριον θέλει προχωρήσει εἰς τὴν δίκην.» Ὁ δὲ βασιλεὺς· «Σὰς λέγω ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδέποτε ὑπῆρξε βασιλεῖον αἰρετόν· ὅτι πρὸ χιλιῶν περιπίου ἐτῶν εἶναι κληρονομικὸν βασιλεῖον. Εἰπέτε μοι ἀπῆλθεν ἀπὸ Οὐηκτίδος· ἐρωτήσατέ τον ἂν δὲν ἀπήχθη διὰ τῆς βίας. Τὸ κατ' ἐμὲ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποστηρίξω θερμότερον ἢ πᾶν ἄλλο τὰ νόμιμα τῆς βουλῆς τῶν κοινότητων· δικάσει. Ἀλλὰ εἰ ποῦ εἶναι οἱ Λόρδοι; Οἱ Λόρδοι εἶναι ἀπαραίτητοι πρὸς

συγκρότησιν τοῦ Παρλαμέντου. Ἀπαραίτητος δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς. Τοῦτο ἄρα γε καλεῖτε προσάγειν τὸν βασιλεῖα εἰς τὸ Παρλαμέντον αὐτοῦ;» — Τὸ δικαστήριον, Κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ Βραδσχαούτις, ἀπεκδέχεται ἀπαντησῆσας δριστικῆν. Ἄν ὅσα εἶπομεν περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν δὲν σὰς φαίνονται ἀρκοῦντα, ἀρκοῦσιν ὅμως εἰς ἡμᾶς, διότι ἤξεύρομεν ὅτι τὸ κράτος ἡμῶν ἐκπηγάσει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἔθνους.» — Ὁ δὲ βασιλεὺς, «Τὸ ζήτημα δὲν πρόκειται νὰ ἀπορριθῆ εἴτε ἀπὸ ἐμὲ, εἴτε ἀπὸ ὑμᾶς.» — Ὁ δὲ Βραδσχαούτις, «Τὸ δικαστήριον σὰς ἤκουσε καὶ θέλει διατάξει περὶ ὑμῶν τὰ δέοντα. Ἄς ἀποχθῆ ἡδὴ ὁ ὑπόδικος. Τὸ δικαστήριον ἀναβάλλει τὴν δημοσίαν συνεδριάσιν του μέχρι τῆς μεθαύριον, ἡμέρας δευτέρας.» Καὶ τὸ μὲν δικαστήριον ἀπῆλθεν, ἐξῆλθε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς, φρουρούμενος ὡς πρότερον. Ὅταν ἠγέρθη, παρετήρησε τὴν ἐπὶ τῆς τράπεζῆς κειμένην σπάθην. «Δὲν τὴν φοβοῦμαι» εἶπεν, ἐπιδεικνύων αὐτὴν μὲ τὴν βακτηρίαν του. Κατεργόμενος δὲ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κλίμακος, τινὲς τῶν παρευριστῶν ἀνέκραξαν ἀπειλητικῶς· «δικαιοσύνη! δικαιοσύνη!» Ἀλλὰ πολλοὶ πλείονος ἀνεβόησαν. «Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν βασιλεῖα, ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.» Τῆς 22 Ἰανουαρίου, ἀρξομένης τῆς συνεδριάσεως ἐπὶ παρουσίᾳ 62 μελῶν, τὸ δικαστήριον διέταξεν, ἐπὶ κοινῇ φυλακίσει, αὐστηρὰν σιωπὴν· ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ζωηραὶ ὑπέδέχθησαν τὸν προσελθόντα βασιλεῖα ἀνιερμηταί. Ἡ αὐτὴ δ' ἐπανελήθη οὐκ ἠτήσις, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκατέρωθεν ἐπιμονῆς. «Κυριε μου, εἰπε τελευταίον ὁ Βραδσχαούτις, οὐδὲ ὑμῖν, οὐδὲ ἐτέροις τινὲς ἐπιτρέπεται ν' ἀμφισβητή τὴν ἀρμολότητα τοῦ δικαστηρίου· τὸ δικαστήριον ἐβρέθει ἐνταῦθα, κατ' ἐντολὴν τῆς βουλῆς, πρὸς ἡν καὶ ὑμεῖς καὶ ἅπαντες σὰς πράκτορες ὑμῶν εἰσθε ὑπεύθυνοι.» Ὁ δὲ βασιλεὺς, «Τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι· δείξατέ μοι ἂν προηγούμενον.» Ὁ Βραδσχαούτις, ἐγερθεὶς τότε μὲ ὀργὴν, «Κυριε μου, εἶπε, δὲν ἐβρέυσμεν ἐνταῦθα διὰ νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας· οὐκ ἠτήσατε τὴν κατηγορίαν, ἔσχοτε ἢ μὴ ἔσχοτε.» — «Δὲν ἤκούσατε ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τοῦ λόγου μου.» — «Δὲν ἔχετε, κύριε μου, ἀνέλαβεν ὁ Βραδσχαούτις, νὰ ἐπιφέρετε λόγους κατὰ τῆς ὑπερτατῆς πασῶν τῶν δικαιοδοσιῶν.» Ὁ δὲ βασιλεὺς, «Δείξατέ μοι λοιπὸν τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην ἧτις δὲν ἀκούει λόγον.» Ὁ δὲ Βραδσχαούτις, «Ἴδού σὰς τὴν δεικνύομεν, εἶναι ἡ βουλὴ τῆς Ἀγγλίας. Ἀξιωματικὲ, ἄς ἀπαχθῆ ὁ ὑπόδικος.» Ὁ βασιλεὺς τότε, στραφεὶς αἶφνης πρὸς τὸν λαόν, «Ἐνθυμηθῆτε, εἶπεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καταδικάζεται, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ τοὺς λόγους του ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ.» καὶ πάλιν κοινὸς σπασμὸς ἠκούσθη ἡ εὐχή· «Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν βασιλεῖα.»

Κατά τὴν συνεδρίαν τῆς ἐπιούσης, 23 Ἰανουαρίου, αἱ αὐταὶ συνέβησαν σκηναί· ἡ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως συμπάθεια τοῦ λαοῦ ἀπέβαιεν ἀπ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν ζωηρότερα· μάτην αἱ παρωρισμένοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐκραύγαζον· «δικαιοσύνη! θάνατος!» Τὸ ἐκροβήθην πλῆθος ἐσίγα πρὸς ἀπίστην· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, παρμεπεσοῦτος νέος τινὸς ἀφορμῆς, ἐληρμόνει τὸν φόβον τοῦ καὶ ἡ εὐχὴ «Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα» ἀντήχει πανταχόθεν. Ἡ δὲ φωνὴ αὐτῆ ἠκούσθη καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Τῆς 23 Ἰανουαρίου, ἐξερχομένου τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς συνεδρίας, εἰς τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς ἀνέκραξε τρανώς, «Βασιλεῦ, ὁ Θεὸς ἐλεήσῃ τὴν Σὴν Μεγαλειότητα.» ἀξιωματικὸς δὲ τις τὸν ἐβράβδισε· «Κυρίε μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀπερχόμενος, ἡ τιμωρία ὑπερβαίνει τὸ ἀμάρτημα.» Συγχρότως ἤρχοντο ἐξωθεν μετολαβήταις, ἀνεπίφοβοι μὲν, ἰκαναὶ ὁμως νὰ υποθάψωσι τὴν κοινήν ἀγανάκτησιν. Ἡ βασιλὶς, ὁ πρεσβύτερός τῆς υἱός, οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἐκώτων, οἱ τῆς Ὁλλανδίας πρέσβεις ἠγωνίζοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐντόνως νὰ σώσωσι τὸν βασιλέα. Τελευταίον τριπλῆς τῶν ἐπιφανεστέρων τοῦ Καρόλου φίλων, ὁ Ριχμάντιος, ὁ Ἀρφόρδιος, ὁ Σουθαμπτιάνιος καὶ ὁ Λινδατεῦς, ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν βουλήν λέγοντες, ὅτι, «καθὸ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, συνετέλεσαν, διὰ τῆς γνώμης αὐτῶν, εἰς βλαστὰς πράξεις ὅσαι ἦδη ἐχαρακτηρίζοντο ὡς κακούργηματα αὐτοῦ· ὅτι κατὰ τὸν παναρχαῖον Ἀγγλικὸν νόμον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν κοινότερον ὀρθὸν λόγον, αὐτοὶ μόνοι ἦσαν ἐνοχοί, αὐτοὶ μόνοι ὄφειλον νὰ ὑποστῶσι τὴν εὐθύνην παντός, ὅτι ὁ πῆρξεν ἀνεκατάκριτον εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ἡγεμόνος ὅτι τούτου ἕνεκεν αὐθόρμητως παραδίδουσιν ἑαυτοῦς εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἵνα σώσωσι, διὰ τῆς ἰδίας τιμωρίας, τὴν πολυτίμητον ἐκείνην ζωὴν, τὴν ὁποῖαν καὶ ἡ βουλὴ καὶ ἅπαντες οἱ ὑπῆκοοι τοῦ στέμματος εἶχον συμφέρον νὰ προφυλάξωσι καὶ νὰ ὑπερασπίσωσιν ἐκ παντός τρόπου.»

Καὶ δὲν εἰσηκούσθησαν μὲν οἱ γυναικοὶ ἐκείνοι ἄνδρες, ἀλλὰ ταῦτα πάντα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καθεστῶσι δυσχερεστέραν τὴν θέσιν τῶν δημοκρατικῶν ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἀδημονίας, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, καὶ, ἀφοῦ τῆς 24 καὶ τῆς 25 ἤκουσαν διὰ τὸν τύπον μόνον μάρτυρας τινὰς, περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας τῶν συνεδριάσεων τούτων, παρά των μόνον 46 μελῶν, ἐψήφισαν, ἀνευ συζητήσεως σχεδόν, τὴν καταδίκην τοῦ βασιλέως, ὡς τυράννου, προδότου, δολοφόνου καὶ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος. Τῆς 26 ἐσυζητήθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπόφασις. Τῆς 27, καθ' ἣν ἐμελλὲν αὐτὴν ἀπαγγελλῆ, μερὶ μεσημβρίαν, μετὰ δίωρον διάσκεψιν, ἡ συνεδρίασις ἤρξατο, κατὰ τὸ σῆνηδες, διὰ τῆς ὀνομαστικῆς κλήσεως. Ἀπαγγελλέντος τοῦ ὀνόματος τοῦ Φαιραζίου, ἀέχει ἀρκετὸν πνεῦμα ὥστε νὰ μὴ ᾔσῃ παρών· ἀπήντησε φωνὴ γυναικεῖα ἀπὸ τοῦ θάλασσο τοῦ ἀκρασίου. Μετὰ ἀκαριαίαν ἐκπλήξιν καὶ διπτάγμον, ἐξηκολούθησεν ἡ ὀνομαστικὴ κλήσις καὶ εὐρέθησαν παρόντα 67 μέλη. Ὅταν εἰσηλθὼν ὁ βα-

σιλεὺς εἰς τὴν αἴθουσαν, οἱ ἐξηγρωμένοι στρατιῶται ἐκραύγαζαν· «θάνατος! δικαιοσύνη! θάνατος!» Τὸ δὲ ἐκπεπληγμένον πλῆθος ἐσιώπα. Ὁ βασιλεὺς, προτοῦ καθῆσθαι, ἐζήτησε μετὰ τινὸς ἀσυνκίνησεως νὰ εἴπῃ ἀμέσως τινὰς λέξεις· βιβαῖωσαντος δὲ τοῦ Βραδσχαυίου, ὅτι θέλει ἀκουσθῆ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, καθητύχασεν ὁπωςοῦν καὶ ὁ Βραδσχαυίος, ἀναλαβὼν τὸν λόγον·

«Κυριοὶ μου, εἶπεν, εἶναι πασιδὸλον ὅτι ὁ παριστάμενος ἐνταῦθα ὑπόδικος, προσήχη ἐπανελημμένως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ἀπολογηθῆ περὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ ἄλλοις δεινοῖς ἐγκληματικῶν γενομένης κατηγορίας, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους.»

«Οὐδὲ τοῦ ἡμῶντος Ἀγγλικοῦ ἔθνους, ἀνέκραξεν ἡ αὐτῆ φωνῆ ἡ ἀπαντήσασα ὅτε ἀπηγγέθη τὸ τοῦ Φαιραζίου ὄνομα. «Ποῦ εἶναι τὸ ἔθνος; ποῦ ἡ συναινεσίς σου; ὁ Ὀλιβιέρος Κρόμβελ εἶναι προδότης.»

Ἡ συνέλευσις ὅλη ἀνετριχίασε καὶ ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρασίου· ὅθεν ἐζήρχετο ἡ φωνὴ «Κατὼ αἱ πόρται», ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς Ἀστέλλιος· ἐστρατιῶται πῦρ κατ' αὐτῶν!» καὶ ἐγένετο, ὅτι ἡ γενναίως διαμαρτυρομένη ἐκείνη γυνὴ ἦτο ἡ τοῦ Φαιραζίου σύζυγος.

Μετὰ τὸν ἐπειθόντα ἐντεῦθεν φοβερὸν ὄρυξον, ἐπακλουσθεὶς τελευταῖον τῆς εὐταξίας, ὁ Βραδσχαυίος ἀνέμνησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ βασιλέως εἰς τὸ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, τὸ πασιδὸλον, ὡς ἐσθαίου, τῶν ἀποδομιένων εἰς αὐτὸν κακούργημάτων καὶ ἀπεφῆναι, ὅτι τὸ δικαστήριον συνήκει οὐδὲν ἤττον νὰ τὸν ἀκούσῃ, πρὶν ἢ ἀπαγγεῖλαι τὴν γενομένην ἤδη ἀπόφασιν, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀμφοβηθῆ ἡ ἀρμοδιότης αὐτοῦ.

«Ζητῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, νὰ καθυποβάλω εἰς τὴν βουλήν τῶν Λόρδων καὶ τὴν τῶν κοινοτήτων, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρότασιν μου τινὰ, ἀφορῶσαν πολὺ μᾶλλον τὸ συμφέρον τοῦ κράτους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑπῆκόων μου ἢ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν.»

Ἡ ἐνστάσις αὐτῆ κλειστοῦ ἐνεποίησε ὄρυξον εἰς τὸ δικαστήριον καὶ εἰς τὸ παριστάμενον πλῆθος· φίλοι καὶ ἐχθροὶ ἐζήτησαν νὰ μαντεύωσι, τίς ἐστὶν ὁ σκοπὸς τῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ζητουμένης ταύτης συνδιαλέξεως, οἱ δὲ πλείστοι ἐφρόνου, ὅτι ἤθελε νὰ παρατηρηθῆ τοῦ στέμματος ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του. Ὁ πρόεδρος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν, ὡς ἀπλὴν στρεψοδικίαν· ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς, καὶ περ αἰσχρῶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν περιυβριζόμενος καὶ ἀπειλούμενος, ἐπέμεινε, καὶ τελευταῖον, ἔξω σχεδὸν ἑαυτοῦ, γενόμενος, «ἀκούσατέ με, ἀκούσατέ με· ἀνέκραξε περιπαθῶς, αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἐφάνη ἐν μέρει συγκινηθὲν, καὶ, ἐπὶ τῇ ἀπαιτήθει ἐνός τῶν μελῶν του, ἀπῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκεψίων. Ἀλλὰ μετὰ ἡμισέας ὥρας σὺτκεψιν, ἐνδίδον εἰς πᾶς ἀπειλᾶς τοῦ Κρόμβελ, ἐπανάηθε, καὶ ὁ πρόεδρος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ πρότασις του ἀπερρίφθη καὶ ὅτι ἂν δὲν ἔχη νὰ προσθέσῃ τι, θέλει ἀναγνωσθῆ ἡ ἀπόφασις. — «Δὲν θέλω προσθέσει τι, κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς· ἐπιθυμῶ μόνον τὰ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντα νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὸ πρωτόκολλον.» Ὁ

Βραδσχαυίος εἰς τούτο μὲν δὲν ἀπήντησεν, ἀνήγγειλε λόγους μου· αἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θέλουν κόψει τὴν κεφαλὴν μου· καὶ ἴσως θέλουν σὲ κάμει βασιλέα· ἀλλὰ πρόβλεψε καλὰ εἰς τοὺς λόγους μου· δὲν ὀρέπεται νὰ γίνῃ βασιλεὺς ἐνὸσφ ζωσὶν οἱ ἀδελφοὶ σου, Κάρολος καὶ Ἰακώβος, διότι οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θέλουν κόψει τὴν κεφαλὴν τῶν ἀδελφῶν σου, ἂν δυνηθοῦν νὰ τοὺς συλλαβῶσιν, ἐπὶ δὲ τέλους θέλουν κόψει καὶ τὴν ἐδικήν σου κεφαλὴν· σὲ διατάσσω λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῆς ποτὲ νὰ γίνῃς βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν. — Προτιμῶ νὰ με κατακομματιάσω, ἀπήντησεν ὁ παῖς ὁλος συγκινημένος. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἠσπᾶσθη παραφόρως, τὸν ἀφησε κατὰ γῆς, ἠσπᾶσθη τὴν θυγατέρα του, πύλορησεν ἀμφότερα τὰ τέκνα, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὰ εὐλόγησῃ, ἔπειτα, ἐγερθεὶς αἴφνης, «ἄς τὰ ἀπαγγώσωσιν», εἶπε πρὸς τὸν Ἰουζωναί. Οἱ παῖδες ἐβρήνουν ἐπὶ τὸ παραθύρον, ἐπιγε τὰ δάκρυά του. Ἡ θύρα ἠνεώθη, οἱ παῖδες ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι. Τότε ὁ Κάρολος, ὄρμησας ἀπὸ τὸ παραθύρον, τοὺς ἔλαβε πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τοὺς ὑλόγησεν ἐκ νέου, καὶ ἀποσπασθεὶς τελευταῖον ἀπὸ αὐτῶν, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐκάνελαβε τὰς προτευχὰς του μετὰ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἐρβέρτου, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τῶν πολυδυσχερῶν ἐκείνων ἀποχαιρετισμῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον συνελθὸν ὤρισε, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ θέλει γίνεαι τὴν ἐπιούσαν, 30 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, μετὰ 10 καὶ 5 ὥρας. Ὅταν ἐδέσσε καὶ ὑπογράψῃ ἡ περὶ θανάτου τελευταία διαταγὴ, μετὰ κόπου πολλοῦ συνήχθησαν οἱ δικασταὶ μάτην δύο ἢ τρεῖς τῶν ἐμπαθεστέρων ἰστάμενοι εἰς τὴν θυρὰν τῆς αἰθούσης, κατεκλιμῶν τοὺς συναδέλφους τῶν ὅσοι διήρχοντο ἐκείθεν διὰ νὰ ὑπάγωσι πρὸς τὴν βουλήν, καὶ τοὺς προσεκάλουν νὰ ὑπογράψωσι τὸ ὄνομα τῶν πολλοὶ καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ὅσοι ἐψήφισαν τὴν καταδίκην, ἐφρόντισαν νὰ γίνωσιν ἀφαντοὶ ἢ ἀπεποιήθησαν ὀρθῶς. Ὁ Κρόμβελ, μόνος σχεδὸν ἔσθμιος, θυρβύδης, τολμηρῶς, δὲν ἔπαυε βωμολογῶν ἐναντίως καὶ ἀστεϊζόμενος· καὶ, ὑπογράφας τρίτος αὐτός, ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπον τοῦ παρακαθημένου πλησίον του Ἐρβέρτου Μαρτίνου, ὅστις τῷ ἀπέδωκεν ἀμέσως τὰ ἴσα. Ὁ ἐξιδεσφός του, συνταγματάρχης Ἰγγολδσβυς, ὅστις ἦτο μὲν διωρισμένος δικαστής, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐδρεύει εἰς τὸ δικαστήριον, εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς τὴν αἴθουσαν. «Τώρα πλέον, ἀνέκραξεν ὁ Κρόμβελ, δὲν θέλει μᾶς διακρύψει καὶ, συλλαβὼν αὐτὸν ἀμέσως, μετὰ καυχασμῶν μεγάλων, τὴν ἐβάλε, τῇ συνδρομῇ καὶ ἄλλων τινῶν δικαστῶν, τὸ κοινὸν εἰς τὴν χεῖρά καὶ, ὀδηγῶν αὐτὴν, τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑπογράψῃ. Τελευταῖον συνελέγησαν 59 ὑπογράψαι, ἀλλὰ τα πλείστα ὀνόματα ἦσαν, εἴτε ἀπὸ τὴν παραγῆν τῶν ὑπογράφων, εἴτε ἐξ ἐπιτήσεως, τοσοῦτον κακῶς γεγραμμένα ὥστε ἀδύνατον σχεδὸν ἦτο νὰ ἀναγνωσθῶσιν.

Τὴν ἐπιούσαν πολλὰ πρωί, μετὰ τετραῶρον βαθύν ὑπνον, ὁ Κάρολος, ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, «μεγάλην ἐχω κατελειώσασθαι σήμερον ὑπόθεσιν», εἶπε πρὸς τὸν Ἐρβέρτον, «καὶ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ ἐν τάχει.» Βουγυρισθὲν δὲ ἐπιμελῶς, ἐφώρσεν ἐν ὑποκάμισον πλείοτε

ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, ἀνήγγειλε λόγους μου· αἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θέλουν κόψει τὴν κεφαλὴν μου· καὶ ἴσως θέλουν σὲ κάμει βασιλέα· ἀλλὰ πρόβλεψε καλὰ εἰς τοὺς λόγους μου· δὲν ὀρέπεται νὰ γίνῃ βασιλεὺς ἐνὸσφ ζωσὶν οἱ ἀδελφοὶ σου, Κάρολος καὶ Ἰακώβος, διότι οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θέλουν κόψει τὴν κεφαλὴν τῶν ἀδελφῶν σου, ἂν δυνηθοῦν νὰ τοὺς συλλαβῶσιν, ἐπὶ δὲ τέλους θέλουν κόψει καὶ τὴν ἐδικήν σου κεφαλὴν· σὲ διατάσσω λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῆς ποτὲ νὰ γίνῃς βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν. — Προτιμῶ νὰ με κατακομματιάσω, ἀπήντησεν ὁ παῖς ὁλος συγκινημένος. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἠσπᾶσθη παραφόρως, τὸν ἀφησε κατὰ γῆς, ἠσπᾶσθη τὴν θυγατέρα του, πύλορησεν ἀμφότερα τὰ τέκνα, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὰ εὐλόγησῃ, ἔπειτα, ἐγερθεὶς αἴφνης, «ἄς τὰ ἀπαγγώσωσιν», εἶπε πρὸς τὸν Ἰουζωναί. Οἱ παῖδες ἐβρήνουν ἐπὶ τὸ παραθύρον, ἐπιγε τὰ δάκρυά του. Ἡ θύρα ἠνεώθη, οἱ παῖδες ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι. Τότε ὁ Κάρολος, ὄρμησας ἀπὸ τὸ παραθύρον, τοὺς ἔλαβε πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τοὺς ὑλόγησεν ἐκ νέου, καὶ ἀποσπασθεὶς τελευταῖον ἀπὸ αὐτῶν, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐκάνελαβε τὰς προτευχὰς του μετὰ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἐρβέρτου, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τῶν πολυδυσχερῶν ἐκείνων ἀποχαιρετισμῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον συνελθὸν ὤρισε, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ θέλει γίνεαι τὴν ἐπιούσαν, 30 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, μετὰ 10 καὶ 5 ὥρας. Ὅταν ἐδέσσε καὶ ὑπογράψῃ ἡ περὶ θανάτου τελευταία διαταγὴ, μετὰ κόπου πολλοῦ συνήχθησαν οἱ δικασταὶ μάτην δύο ἢ τρεῖς τῶν ἐμπαθεστέρων ἰστάμενοι εἰς τὴν θυρὰν τῆς αἰθούσης, κατεκλιμῶν τοὺς συναδέλφους τῶν ὅσοι διήρχοντο ἐκείθεν διὰ νὰ ὑπάγωσι πρὸς τὴν βουλήν, καὶ τοὺς προσεκάλουν νὰ ὑπογράψωσι τὸ ὄνομα τῶν πολλοὶ καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ὅσοι ἐψήφισαν τὴν καταδίκην, ἐφρόντισαν νὰ γίνωσιν ἀφαντοὶ ἢ ἀπεποιήθησαν ὀρθῶς. Ὁ Κρόμβελ, μόνος σχεδὸν ἔσθμιος, θυρβύδης, τολμηρῶς, δὲν ἔπαυε βωμολογῶν ἐναντίως καὶ ἀστεϊζόμενος· καὶ, ὑπογράφας τρίτος αὐτός, ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπον τοῦ παρακαθημένου πλησίον του Ἐρβέρτου Μαρτίνου, ὅστις τῷ ἀπέδωκεν ἀμέσως τὰ ἴσα. Ὁ ἐξιδεσφός του, συνταγματάρχης Ἰγγολδσβυς, ὅστις ἦτο μὲν διωρισμένος δικαστής, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐδρεύει εἰς τὸ δικαστήριον, εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς τὴν αἴθουσαν. «Τώρα πλέον, ἀνέκραξεν ὁ Κρόμβελ, δὲν θέλει μᾶς διακρύψει καὶ, συλλαβὼν αὐτὸν ἀμέσως, μετὰ καυχασμῶν μεγάλων, τὴν ἐβάλε, τῇ συνδρομῇ καὶ ἄλλων τινῶν δικαστῶν, τὸ κοινὸν εἰς τὴν χεῖρά καὶ, ὀδηγῶν αὐτὴν, τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑπογράψῃ. Τελευταῖον συνελέγησαν 59 ὑπογράψαι, ἀλλὰ τα πλείστα ὀνόματα ἦσαν, εἴτε ἀπὸ τὴν παραγῆν τῶν ὑπογράφων, εἴτε ἐξ ἐπιτήσεως, τοσοῦτον κακῶς γεγραμμένα ὥστε ἀδύνατον σχεδὸν ἦτο νὰ ἀναγνωσθῶσιν.

Τὴν ἐπιούσαν πολλὰ πρωί, μετὰ τετραῶρον βαθύν ὑπνον, ὁ Κάρολος, ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, «μεγάλην ἐχω κατελειώσασθαι σήμερον ὑπόθεσιν», εἶπε πρὸς τὸν Ἐρβέρτον, «καὶ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ ἐν τάχει.» Βουγυρισθὲν δὲ ἐπιμελῶς, ἐφώρσεν ἐν ὑποκάμισον πλείοτε

ρον να μη, ανατριχίλας υπό του ψύχους, νομισθή ότι από του φόβου τρέμει, προσηυχηθή θερμότατα και περί της 10 ώραν κατήλθεν εις τον κήπον, τον όποιον έμελλε να διελθής να μεταβή εις Ουίτεαλλην.

Πολλοί λόχοι περικου περιέμενον ένταυθα, εις δύο παρατεταγμένοι έθαν και έθαν στίχους προηείτο δι' απόπτασμα δορυφόρων μετ' αναπεπταμένων σημάτων και ή τομπνοκρουσία έκάλυπτε πίστας τά: φωνάς. Δεξιζ του βασιλέως, έβήκεν ο έπίσκοπος Ιούλων, άριστερα δε ο άρχηγός της φρουράς, συνταγματάρχης Τομλιντων, άκκιπής, έν γένει μετά κλειστής προσεικηθείς προς τον Κάρολον εύπρεπείας: και τουτου ένεικα παρακληθείς ύρ' αυτόν να μη τον καταλίπη μέχρι της τελευταίας ώρας. 'Ο Κάρολος συννοείλει μετ' αυτού καθ' όδον, τον έλάλησε περί της κηδείας του, περί των ανθρώπων εις ους έπεθύμει να ανατεθή ή περί τούτου επιμέλεια, προβαίνων, τό ήθος άγαράχος, τό βλέμμα λαμπρό, σταθερός δε τό βήμα, περιπατών μάλιτα ταχύτερον του στρατού και άπορών διά την βλαδύτητα τούτου. Φθάτες εις Ουίτεαλλην, ειπήλθεν εις τον κρητόνα, έκρινώνησαν ένταυθα, δίνι ήλέγησε να γευακίτη, έραγεν όμως έν τ' άκροσ άρτου, έπιεν έπιποτηρον οίνου: και, τελευταίως, περί την μίαν ώραν, έκινησε να μεταβή εις τον τόπον της καταλίκης. Προέβη δε διά του μεγάλου έσπαστορίου, πάντοτε έν μέσω δύο στίχων στρατιωτών, άπειροι άνθρωποι είτώμηταν έν ταυθα, παρρωπίτες του κινδύνου, και, ίστάνμενοι όπισθεν, της φρουράς, προσήρχοντο ύπερ του βασιλέως, καθ' όσον ουτος, δήρηχτο: οι δε στρατιώται, τιωπηλοι και αυτοί όντες, δέν τους άπέκρουεν. εις την άκραν του έσπαστορίου, θύρα άνοχλήσια από της προτερίας, έν τω τώχω, έφεραν άμείως εις τό θανατικόν ίκρίωμα, έπί του όταρου, μελιντοστόλου όντος, δύο άνδρες έπταχτο παρά τον πέλιον, άρότεροι φέροντες έν θυμάτα νκιτώ και ποιστω δε. 'Ο βασιλεύς προήλθεν ύψαύχη, περικριών, άκκιταχότε του, όρθαλου, αυτόν να άνεύση τον κην προς τον ήλεε να διμλήση: αλλά ή πλατείε άτατα κτειρητο ύπο στρατευμάτων, ουδεις δ' έτόλμα να πλησιάση. 'Οθεν στραφείς προς τον Ιούξωνα και τον Τομλιντων, 'Υμεις μόνοι είμφορείτε να με άκούσετε, τους είπεν, εις ύμιας λοιπόν, θέλω είπει λέξεις τινάς: και άπεθύμει τωόντι προς αυτόν, λογιόριον, τό όποϊον είχε παρασκευάσει, έμβριθές και άπχαές μέχρι ψυχρόσητος, άγωνιζόμενος μόνον να άποδείξη, ότι έπολιτεύθη όρθως, ότι ή καταπάτησι των κυριαρχικών δικαιωμάτων ήτο ή άληθής αίτία των δυστυχημάτων του λαου, ότι ο λαός μηδύως έπρεπε να μετήχη της κυβερνήσεως και ότι επί τω όρω τούτω και μόνω, τό κράτος ήδύνατο να άνακτήρη την είρηνην και την έλευθερίαν του. Τελειώτας δε τον λόγον, του όποϊου διαρκούντος βεθυπάτη επικράτει σιωπή, άπέβαλε τον επενδύτην και τό παράσημον του 'Αγίου Γεωργίου: έδωκε τον 'Αγιον Γεώργιον εις τον έπίσκοπον, είπών αυτόν την λέξιν ' Remem-ber (ένθυμού!) της όποιας ή έννοια ουδέποτε διεκκριθή: άπέβαλε τό ένδυμα, έφύρεσε πάλιν τον

επενδύτην, και, στραφείς προς τον δήμιον, 'ε θέλω προσηυχηθή έπι: τινας στιγμάς, τον είπεν. 'Όταν δ' έκτεινω τάς χείρας, τότε ' Καί προσηυχηθή τωόντι έν σιωπή, επί τινας στιγμάς, και έτεινε τάς χείρας, και τό άνοσιούργημα άπετελέσθη. Μακρά και ύποκωφός οίμωγη ήκούσθη τότε περί Ουίτεαλλη: άπειροι δε άνθρωποι ώρηταν εις τους πρόποδας του θανατικού ίκρίωματος, διά να βαψωσι τά μάκτρατων εις τό μαρτυρικόν εκείνο αίμα. 'Αλλά δύο ίππικου σώματα, από αντιθέτων προελθόντα σημειων, διεσκέδαζαν τό πληθος: και μετά έπταήμερον εις Ουίτεαλλην έκθεσιν του νεκρου, κηδεύθη οτος ύπρεπώς εις Ουίνισόριον.

Οί άνθρωποι οι διαπράξαντες τό τόλμημα τούτο, ου μόνον ήθικώς έκακούργησαν, αλλά και έσφαλον πολιτικώς, διότι παρέστηον εις τον ήγεμόνα, τον πρότερον επί τοις άκρητήματι αυτού και μόνοις εις τό έθνος γνωστόν, άφορμήν, να άναδείξη, από σκηνης μεγαλης, θεωμένων των αιώνων όλων και όλων των εθνών, τινάς των άρετών εκείνων, αίτινες άείποτε κινούσι τον θαυματόν και την άγάπην των ανθρώπων, να άναδείξη την μεγαλοφροσύνη άνδρός γενναίου, πην ένοχην και πρώτητα χριστιανου άληθοϋς. Τοιαύτην δε κατεσκευάσα την εκδίκησιν αυτών, ώστε ο αυτός άνθρωπος, ο δε άπαντος του βίου πολέμιος διατελέσας των της 'Αγγλικας έλευθεριών, κατήνησε να άποθήνημαχτος των έλευθεριών τούτων. Ποτέ δημαγωγός δέν έπροξήνησε τσαύτην επί της κοινής γνώμη: έντύπων, όταν ο δέμιος εκείνος βασιλεύς, ός-τις, έν τη ύστατη ταύτη ώρα, άκραιών μεν έτήρησε την δικταικήν αυτου αξίαν, άτρόμητον δε άτενίσας όρθαλον προς τον προύπτον θάνατον, έδωκε φωνήν εις τά τίθηματα του τυραννομένου αυτού λαου, γενναίως άπεποιήθη να άπολογηθή, ένώπιον δικαστηρίου κερανόμου, άντέταξεν εις την βίαν του στρατου τάς αρχάς του πολιτεύματος, έρώτησε δύναμει τίνος δικαιώματος ή βουλή των κοινοτήτων έστερήθη των άξιωτέρων αυτης μελών, δύναμει τίνος δικαιώματος ή βουλή των Λόρδων άρηρέθη την νομιστικήν αυτης έξουσίαν, και είπε προς τους δολούζοντας αυτού άκρατάς, ότι άγωνίζεται ου μόνον ύπερ έωτου, αλλά και ύπερ αυτών εκείνων. Τά περιθόντα άμαρτήματα έλησμονήθησαν: ο Κάρολος παρέστη ως ο έσχατος και γενναίότερος των έλευθερών της πατρίδος θεσμών ύπερμαχος: από δε της ημέρας εκείνης σφοδρά παρήχη έν τω έθνει άντίδρασι: ύπερ της μοναρχίας και του εξωθεντος βασιλείου οίκου, άντίδρασις, ήτις δέν έπαυσε προαγομένη μέχρι της ημέρας καθ' ήν ήνωθήθη ο θρόνος και άπασα ή άρχαία αυτού λαμπρότης και αξία.

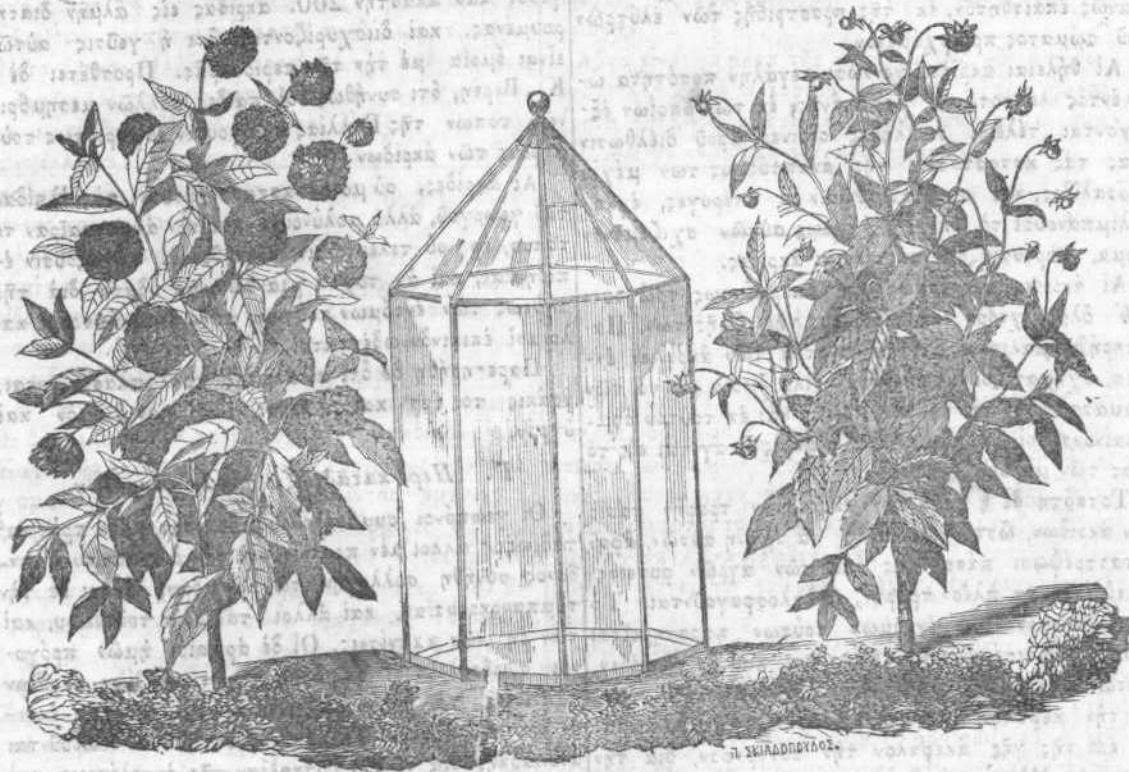
ΑΚΑΡΙΑΙΑ ΑΝΑΒΛΑΣΤΗΣΙΣ ΑΝΘΩΝ.

'Ο Γαλλικός τύπος διεσάλπισε πρό τινων μηών νέαν τινά έφευρεσιν την όποιαν γνωστοποιούμεν και ήμεις προς τους άναγνώστας της Πανδώρας, άπεκ-

διδόμενοι όμως πάσης [αυθύνη: διότι, έννοούμεν μεν την έφευρεσιν των άτμοκινήτων μηχανών, του ήλεκτρικού τηλεγράφου, και αυτών ειτέτι των άερόπορων πλοίων, έννοούμεν, δηλαδή, όλας εκείνας τάς έφευρέσεις αίτινες, όσω παράττιαι και αν ήναι, πηγή ζουσιν έκ συνδυασμών μη παραβιάζόντων τους άναλοϊώτους κανόνας της φύσεως: 'Αλλά πώς να έννοήσωμεν την έξ ύλης κατασκευήν μηχανής αναπληρούσας τό πνεύμα του ανθρώπου, περί της έγγραφαιεν όνίγ, έν τω προηγουμένω φυλλάδιω, και πώς την άκραιών βλάστησιν, και αύτήτην, και εζάνθησιν των άνθών και τω άνει μακρυού κάλυκος, και την έν βροχή όρθαλ μεύ [τελείαν άναπτύξιν ρόδου, φέρει είπειλ, καλλιγράφου:

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΑΙΟΣ.

'Η άκρία, ήτις κατά την θείαν Γραφήν, ύπήρξε μία των έπ' ά κληρών της Αίγύπτου, καταμαχτείζει



'Ακαριαία αναβλάστησις άνθών.

Και όμως, όχι μόνον, ό έν Παρισίους Γάλλο: 'Εβέρτος έπαγγέλλεται τοιαύτην δύναμιν, αλλά και αι έφημερίδες Γαλλίας παραπέμπουσι τον δυσπιστούντα εις τό έν Boulevard Montmartre άθεοκράτιον του θαυματοποιου, διά να πεισθή ιδίως όμματι περί της άληθείας. 'Αγνωστος, προσθέτουσιν, είναι ή μέθοδος του: άλλ' όστις άμφιβάλλει περί αυτης, άς υπάχη να ίδη τον μάγον τούτον, και θέλει έν' ώρει ένώπιον των ώραίων και ευωδιστάτων μαρτυριών της έφευρέσεως του, ένώπιον, δηλαδή, λευκινθέμων, και δεινυριών, και ρόδων, και πολλών άλλων άνθών βλασταόντων έν άκραιε.

πρό τινων έτων τά: παιδιάδες πολλών έπαρχιών της 'Ελλάδος, κατατρέφουσα προϊόντα και δεινυριεύεις. Προσηυχίζούσης λοιπόν της έποχής καθ' ήν ή μέθοδος αυτη ένδειχόμενον να αναρτή, έσομίταεν εύλογον να πραγματευθώμεν περί του φθοροποιου τούτου έντόμου, και την πραγματείαν ταύτην διασπούμεν, προς περισσοτέραν εύκρίνειαν, εις τρία μέρη: α. εις τον σχηματισμόν του έντόμου, β. εις τάς ιδιότητας αυτου, και γ. εις τά μέσα της καταδύσεως. Α'. Περύ του σχηματισμου της άκρίας. 'Η κεφαλή της άκρίας, ήκρωτηριασμένη προς τό έμπροσθεν μέρος, είναι πρασίνη, αι γνάθοι αυτης μελαναί, επί δε του μετώπου και των πλαγιών αυτης μερών ευρίσκονται ύπομελανοι γραμμαί. 'Ο θώρας, συνεσταλμένος προς τάς λαγόνας, είναι πρα-

σινωπός ή υπομέλανος, και επί της βράχως υπάρ-
χουσι δύο γραμμάι και στίγμα εκατέρωθεν. Η κοι-
λία, χρώματος λευκοφαίου, φέρει στίγματα και εκατέ-
ρωθεν ταινίαν μελανήν, αι δέ πτέρυγες είναι διαφανείς και
χρώματος πρισινωπού, αι κνήμαι υπέρυθροι, και τα
άκρα αυτών μελανά. Τοιοῦτον, εν ὀλίγοις, είναι το
σχήμα του εντόμου τούτου, ή θέα του οποίου απο-
στροφήν και αγανάκτητην προξενεί εις τόν ευαίεστον
παρατηρητήν.

β. *Περί τῶν ιδιοτήτων τῆς ακρίδος.*

Η ακρίς, διά μέν τῶν μακρῶν και μυωδῶν ὀπισ-
θίων μηρῶν της ἀναπηδᾷ πολὺ μακρὰν, διά δέ τῶν
πτερυγῶν της ἵπταται εις ἀρκετὸν ὕψος· ἔχουσα δέ
τάς πτέρυγας ἀναπεπταμένας, ἀποκίμποι ἦχον τινα
ικανῶς ἐπισπυθτόν, ἐκ της προστριβῆς τῶν ἐλύτρων
του σώματος προερχόμενον.

Αἱ θήλειαι ἀκρίδες γεννῶσι μεγάλην ποσότητα ὠ-
ῶν ἐντός λεπτοτάτης μεμβράνης, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξ-
έρχονται τέλειοι σκώληκες οἴτινες, ἀφοῦ διέλθωσιν
ὄλας τάς καταστάσεις της ἀναπτύξεως των μέχρι
χρυσάλιδος, και σχηματισθῶσιν αἱ πτέρυγες, ἐγκα-
ταλιμπάνουσι τὸ ἐπὶ της βράχως αυτῶν σχιζόμενον
δέρμα, παρουσιάζόμεναι τέλειαι ἀκρίδες.

Αἱ ἀκρίδες ἀκορετῶς και ὑπερμέτρως τρώγουσι
καθ' ὄλας σχεδὸν τάς περιόδους της ζωῆς των. Πι-
ρστηρήθη μάλιστα ὅτι τὰ πλατέα τῶν ἀκρίδων ἐν-
τερα, σχηματίζουσι πλείστα κοίλα ὁμοια με τὰ τῶν
ἀναμαστώντων τὴν τροφήν ζῶων, και ἐκ τούτου συμ-
περαίνουσι οἱ ζωολόγοι, ὅτι ἡ ακρίς ὑπάγεται εις τὸ
εἶδος τῶν μηρυκαζόντων.

Τοσαύτη δέ ἡ πρός τὴν ἀκόρεστον τροφήν τάσις
τῶν ἀκρίδων, ὥστε πολλάκις τὰ σμήνη αυτῶν, ἀφοῦ
καταστρέψωσι πέντας τάς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φυτείας
μὴ εὐρίσκοντα πλέον τροφήν, ἀλλήλοσφαγοῦνται. Τὸ
ἀλλήλοβρωτον τῶν εντόμων τούτων παρατηρεῖται
ιδίως εις ἰδιαιτέρην τινὰ περίστασιν, καθ' ἣν τὸ ἄρρην,
κρατῶν ἰσχυρῶς τὸ θῆλυ, κατατρώγει ἐν ἡσυ-
χία τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, και ἐπομένως ἐγκαταλιμπά-
νει ἐπὶ της γῆς ἀκέραιον τὴν σύντροφον, διά τὴν
ὠστοκίαν. Η γονιμότης τῶν ἀκρίδων είναι ὑπερμέ-
τρος, και διά τοῦτο οἱ γεωργοὶ καταβροθυνοῦνται, ὁ-
σάκις τὰ σμήνη τῶν ἀκρίδων καταπίπτουσι εις τάς
πεδιάδας, ἵνα βίψωσι τὰ ὠά των.

Ἀναγινώσκοντες εις τὴν ἱερὰν Γραφήν, ὅτι ἡ ἀ-
κρίς ὑπῆρξε μία τῶν ἐπτὰ πληγῶν της Αἰγύπτου,
δέν δισταζόμεν νὰ πιστεύωμεν τὰ παρά τῶν ἀρχαί-
ων χρονολόγων περί ἀκρίδων ἀναπερόμενα. Κατὰ τὸν
16 αἰῶνα σμήνος ἀκρίδων, ἐπίπεστον εις τὰ περι-
χωρὰ της Ἀρλῆς εις Γαλλίαν, καταράγει πλέον τῶν
50, 000. σπυρμιάντων δημητριακῶν καρπῶν. Κατὰ
δὲ τὸ 1780 ἔτος, ἕτερον σμῆνος, ἀναφανέν εις Βου-
τοῖδαν της Τρασιλιθάνιας, κατερόβει τοσοῦτον τὸν
λαόν, ὥστε ἐγένετο χρεία νὰ διαταχθῆ ὀλόκληρος
στρατός πρὸς καταδίωξιν, πλὴν πᾶσα προσπάθεια
ἀπέβη ἀνωφελής· καταστράφη δὲ ὑπὸ ἐπελθόντος θρυ-
μιάτου ψύχους τὸ δ' ἐκόμμενον ἔαρ τοσοῦτον ἦν
τὸ πληθός, ὥστε προσελήθη και ὁ λαός πρὸς κατα-

δίωξιν, και μ' ὄλας τὰς δυνατάς προσπάθειας αἱ
πλείεστα τῶν πεδιάδων κατερμηώθησαν.

Ὁ Κύριος Βερέη εις τὴν περί ἀκρίδων πραγμα-
τείαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς πολλὰ εις τὴν σύνταξιν της πα-
ρούσης ἠρνήσθημεν, ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι πολλῶν
τόπων της Ἀνατολῆς, ἀπαρηγόρητοι διὰ τὴν κατα-
στροφὴν τῶν γεννημάτων και δεινδροφυτεῶν, και κη-
νούμενοι οἱ μὲν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, οἱ δὲ ἀπὸ ἀνά-
γκην τροφῆς, ἐπικίπτουσι κατὰ τῶν ἀκρίδων και τὰς
κατατρώγουσι. Καὶ ἐκ τῶν Ἀράβων ἄλλοι μὲν τὰς
ἐψήνουσιν εις τὴν ἀνθρακίαν, ἄλλοι δὲ τὰς ἀποξη-
ραίνουσι και τρίτοντες αὐτάς εις κόνιν κατασκευά-
ζουσι ἄρτον πωλούμενον εις τὴν ἀγορὰν του Βαγδα-
τίου. Οἱ δ' ἐκ συστήματος ἀκριδοφάγοι Ἀραβες τρώ-
γουσι καθ' ἑκάστην 200. ἀκρίδας εις ἄλλην διατη-
ρουμένας, και δυσχυρίζονται, ὅτι ἡ γεῦσις αυτῶν
εἶναι ὁμοία με τὴν της περισσεῆς. Προσθέτει δὲ ὁ
Κ. Βερέη, ὅτι συνήθως οἱ παῖδες πολλῶν μεσημβρι-
νῶν τόπων της Γαλλίας τρώγουσιν εὐχαρίστως τοὺς
μηρούς τῶν ἀκρίδων !

Αἱ ἀκρίδες, οὐ μόνον καταστρέφουσι τὰς ἐλπίδας
του γεωργοῦ, ἀλλὰ μολύνουσι και τὴν ἀτμοσφαῖραν τὸ
τόπου, ἐφ' οὐ τελευταῖον ἐντεῦθεν δὲ πηγαζουσι ἐ-
πιδημιαί, και ἂν τυχόν μινανθῶσι τὰ ὕδατα διά της
σπύσεως τῶν εντόμων τούτων, τότε ἐπισκῆπτουσι και
λοιμοὶ ἐπικινδυνωδέστατοι.

Παρατήρηθη δὲ ὅτι αἱ ἀκρίδες κολλαπλασιάζονται,
ὅσάκις τὸ ἔαρ και τὸ θέρος εἶναι λιαν θερμὸν και
ὕγρῶν.

Γ. *Περί καταδίωξίως τῶν ἀκρίδων.*

Οἱ γεωπόνοι συμβουλεύουσι διάφορα μέσα πρὸς κα-
ταδίωξιν ἄλλοι μὲν προτείνουσι τὴν διὰ πανίου ἢ συν-
δόνος συνήθη συλλογὴν τῶν ἀκρίδων, ἄλλοι δὲ τὴν
τυμπανοκρουσίαν, και ἄλλοι τὰς διὰ του θείου, και
τῶν βη-τινῶν κηπίσεις. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγο-
νοι συμβουλεύουσι τὰς δι' αυτῶν τῶν βίων ἀκρίδων
κηπίσεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ τούτου συλλέγοντες, ἔλαι-
ον ἐπὶ του ἀγροῦ. Τὰ μέσα ὁμως ταῦτα θεωροῦνται
ἀνεπαρκῆ, διὰ τε τὴν δυσκολίαν της ἐκτελέσεως, και
τὰ ἐκ τούτων ἀτήμαντα ἀποτελέσματα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς ἡ καταδίωξις τῶν ἀ-
κρίδων, διὰ τὸ ἀελετρόρητον τῶν λαμβανόμενων μέ-
τρων, ἀπικατέστη διὰ τινὰς μέτον ἐμπορίας, ἵνα μὴ
εἴπωμεν ἀίσχροκερδείας. Παρ' ἡμῖν ἡ ακρίς καταδιώ-
κεται πτερόεσσα οὐτα ! Τούτο εἶναι δυνατόν ;

Ἀπεδείχθη ἐκ πείρας ὅτι δύο εἶσι τὰ μέσα της κα-
ταδίωξεως και καταστροφῆς τῶν ἀκρίδων, πλὴν πρὸς
ἐπιτυχίαν ἀπαιτεῖται, οὐ μόνον ἡ δραστηριότης τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ και ἡ ἀμεσος σύμπραξις τῶν
δημοτῶν. Εἶδομεν πολλάκις δημοτικὰς τινὰς ἀρχὰς
ν' ἀμεριμνῶσιν ὅταν ἡ καταδίωξις τῶν ἀκρίδων δύνα-
ται νὰ ἐνεργηθῆ εὐκόλως, και νὰ ἐξυπνωσῆ κατὰ τὴν
ἐποχὴν της ἀναπτύξεως τῶν πτερυγῶν της ἀκρίδος,
καθ' ἣν πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει ματαία. Εἶδομεν
ἐπίσης γεωργούς, φυτεύοντας κηπὸν εις τοὺς μετὰ
κόπου και μεγάλης δαπάνης προετοιμασθέντας ἀγρούς
των, ἐντός τῶν τάρρων τῶν ὁποίων εὐρίσκετο σμήνος

συσσωματωμένο· ἐκταλογίστων μικρῶν ἀκρίδων, και
μ' ὄλα ταῦτα, εἶτε ἀπὸ ἀπάθειας, εἶτε ἀπὸ πρόλη-
ψιν, ὅτι δῆθεν ἡ ακρίς δέν καταστρέφεται διὰ της
ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ἡμέλουν νὰ βίψωσιν ἐπὶ του
σμήνους τέσσαρας ἢ πέντε ἀνημένας φρυγανίδας διὰ
νὰ καταστρέψωσιν ἐν ἀκαρεῖ τὸ σμῆνος, προλαμβάνοντες
εὐτω τὴν ἀπώλειαν τῶν φυτεῶν των.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ακρίς μέχρι της ἀναπτύξεως
τῶν πτερυγῶν της καταστρέφεται διὰ του πυρός, πλὴν
πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἀπαιτεῖται ἡ σύμνοια τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν και ἡ συνδρομὴ τῶν δημοτῶν, και
ιδίως τῶν ἐχόντων μέγα συμφέρον γεωργῶν.

Ἀναγνωρίζομεν μ' ὄλα ταῦτα ὅτι πολλαὶ δημοτι-
και ἀρχαὶ ἐκπληροῦσι μετὰ προθυμίας τὸ χρέος των
εις τοιαύτας περιστάσεις, και ὅτι ὁσάκις οἱ πολιταὶ
προσκαλοῦνται νὰ συνεισφέρωσιν εις τὴν καταδίωξιν
τῶν ἀκρίδων, καταβάλλει ἕκαστος προθύμως τὸν ἐπι-
βληθέντα ἔρανον. Πλὴν δέν ἀρκεῖ μόνη ἡ καλὴ θέλησις
τῶν ἀρχῶν και πολιτῶν, ἀπαιτεῖται ἐκ μέν της ἀρχῆς
ἕτερα μικρὰ θυσία προσδιορίζουσα ἀμοιβὰς εις τοὺς
καταγγέλλοντας τὰς φωνεῆς τῶν ἀκρίδων, καθὼτι
αὐταὶ δυστυχῶς ἐμφαίνονται συνήθως ὄχι εις κατοι-
κημένους και καλλιεργημένους τόπους, ἀλλ' εις τοὺς
ἀκαλλιεργήτους και χέρσους ἀγρούς, εις τὰς φάρα-
γας και τὰ χάσματα τῶν ὀρέων και βράχων. Ἐπισήμως
δὲ εἰδοποιούμενοι οἱ ποιμένες, οἱ ξυλευόμενοι, και οἱ
ἀεθλοστοποιοὶ, ὅτι διὰ πᾶσαν καταγγελίαν θέλουσιν
ἀνταμειβεσθαι χρηματικῶς, και πραγματοποιούμενων
τῶν ἐν τῇ παρούσῃ προτεινομένων κατωτέρω μέσων, ἡ
ακρίς δέν θέλει πλέον καταμαστιζεῖ τὰς πεδιάδας μας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν της ἐμφανίσεως τῶν πρῶ-
των σμηνῶν, ἀπαιτεῖται νὰ πέμπωνται ἀμέσως εἰς
ἐνὸς ἑκάστου δήμου οἱ κατάλληλοι ἄθροωποι εις τὸν
τόπον της ἐμφανίσεως, οἴτινες, ἀφοῦ ἐπιθεωρήσωσι
μετὰ προσοχῆς ἅπαντα τὰ της δικαιοδοσίας του δή-
μου μέρη, νὰ κατακαύτωσι διὰ φρυγάνων τὰ σμήνη
ταῦτα, τὰ ὁποία, εις τὴν πρώτῃν αυτῶν ἐμφάνισιν,
περιορίζονται ἕκαστος εις μικρότατον κύκλον.

Σημειωτέον ὁμως, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπιθεώρησις πρέ-
πει νὰ ἐκτελεθῆται ταυτοχρόνως και παρ' ὄλων τῶν
δημοτικῶν ἀρχῶν της ἐπαρχίας, τῇ ἐπιμελείᾳ της
Διοικητικῆς ἀρχῆς· καθὼτι ἂν ἡ ἐπιθεώρησις και κα-
ταδίωξις ἐνεργηθῆ εις ἕνα μόνον δήμον, ἀμεληθῆ δὲ
εις ἄλλον, ἡ καταστροφή της ἀκρίδος δέν θέλει εἶσθαι
γενική. Ἄν ὁμως παρὰ πᾶσαν προδοκίαν τὸ πρῶ-
τον τούτο σωτήριον μέτρον δέν ἐνεργηθῆ, διὰ τὸ
ὅποῖον ὀλιγώτερα θέλουσι δαπανηθῆ παρ' ὅσα δαπα-
νῶνται ἐτησίως ἐκ της προσφορᾶς τῶν πολιτῶν διὰ
τὴν καταδίωξιν της ἀκρίδος, τότε ἀνάγκη νὰ κα-
ταφύγωμεν εις τὸ δεύτερον και τελευταῖον μέσον της
καταδίωξεως, πάντοτε ὁμως πρὸ της ἀναπτύξεως τῶν
πτερυγῶν της ἀκρίδος, εις τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ὡς
αὐτῶς ἡ σύμνοια μεταξὺ τῶν γειτόνων, ἥτις δυσ-
τυχῶς ἐκλείπει παρ' ἡμῖν. Οἱ γείτονες συνερχόμενοι
εις ἕ προσδιορίζουσι προηγουμένως τὸ μέρος, εις ὃ
μίλλομαι νὰ συγκεντρώσωσι τὰ κατὰ στήρι κινούμενα
σμήνη, ἐπομένως ἐκλέγοντες χάνδακα, ἐὰν τοιοῦτος
ὑπάρχῃ ἐπὶ του τόπου, διώκουσι μετὰ κλάδους τὰς

ἀκρίδας πρὸς τὸν χάνδακα, και ἔχοντες ὀσπίρους
φρυγανίδας, ἢ ἄλλας φωτικὰς εὐφλεκτοὺς ὕλας, τὰς
βίπτουσιν ἐντός του χάνδακος, και ἀναπτοντες αὐτάς
κατακαίουσι τὰ σμήνη· ἐν ἐλλείψει δὲ χάνδακος δύ-
νανται νὰ σχηματίσωσι κυκλωτερὴ μάνδρα ἐκ φρυγα-
νῶν, και ἀρίνοντες εις αὐτὴν εἴσοδον τινὰ διώκουσιν
ἐντός αὐτῆς ὡς ἀνωτέρω τὰς ἀκρίδας, και βίπτοντες
ἐπ' αυτῶν ἑτέρας φρυγανίδας, βάλουσι πῦρ και κατα-
καίουσιν αὐτάς.

Διὰ δὲ τὴν πτερόεσσαν ἀκρίδα αἱ καπνίσσεις βητίνης
ἢ ἀχύρου ὕγρου φέρουσι ἐἴοσι αἰτία ἀποτελέσματα,
ἀπομακρύνουσαι τὰς ἀκρίδας ἀπὸ τοὺς κήπους και
τοὺς πεφυτευμένους ἀγρούς· πλὴν και εις τοιαύτην
περίπτωσιν αἱ καπνίσσεις πρέπει νὰ ἐνεργῶνται γενι-
κῶς παρὰ τῶν γειτόνων και νὰ ἐπαναλαμβάνωνται
συνεχῶς εις προσδιορισμένας ὥρας καθ' ὅλην τὴν
περιοχὴν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μέσα της καταδίωξεως τῶν ἀκρίδων,
τὰ ὁποία ἡ πείρα τελεσφόρα ἀπέδειξεν, ὁσάκις ἡ ἐπι-
τήρησις και ἡ δραστηριότης τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν συμ-
βαδίζουσι μετὰ τὴν σύμνοιαν τῶν πολιτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΦΑΛΑΙΝΗΣ. Περιγηγητής τις
Γάλλος, ὁ Ἰάκωβος Ἀβραγῶ, διηγεῖται ὅτι δύο φά-
λαιαι τῶν ὁποίων τὸ νεογνὸν εἶχον ζωηρήται ἀλιεῖς
τινες, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον αὐτοῦ
καταστρέψουσι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἦσαν αἱ ροιεῖς. Ἐρω-
τήσαν λοιπὸν ἑκατέρωθεν κατ' αὐτοῦ τοσοῦτον ἐμ-
μανῶς ὥστε, τὸ σκάφος διαρρήχθην κατεποντίσθη
ἀμέσως.

Ἐσχάτως πλοῖον Ἀγγλικὸν κατεδίωκεν ἐπὶ πολ-
λάς ἡμέρας παμμεγέθη φαλαῖναν καταστρέψασαν
δύο τῶν εὐλοσοτέρων ἐπακτιδῶν του. Τέλος
πάντων πληριάσαν αὐτὴν ἐβρίφη σφοδρῶς κατὰ της
κεφαλῆς της ἀρπάγην μεγίστην και συνέλαβεν αὐτήν.
Ἄλλ' εὐθὺς τὸ πλήρωμα, αἰσθανθέν τρομερὸν κλό-
νον ἐνόμισεν, ὅτι τὸ πλοῖον προσέκρουσε κατὰ τινος
τῆς τράκιδος, και ἡ θάλασσα εἰσέβρεεν εις τὸ κύτος
δι' εὐρυτάτης ὀπῆς, ἀνοιχθείσης οὐχὶ ἀπὸ βράχων ἀλ-
λ' ἀπὸ τὴν φαλαῖναν, ἐκδικηθεῖσαν οὕτως διὰ τὸ θά-
νατηφόρον τραῦμά της.

Μόλις τὸ πλήρωμα κατάρθρωσε νὰ βίψῃ εις τὴν
θάλασσαν τὰς λέμβους μετ' ὀλίγων τροφίμων, και τὸ
πλοῖον κατεποντίσθη. Εὐτυχῶς οἱ ναυαγήσαντες συν-
ηγήθησαν μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ ἄλλο πλοῖον Ἀγγλικὸν
τὸ ὁποῖον τοὺς παρέλαβεν. Ἀλλὰ τί ἐγένεον ἡ φα-
λαῖνα ἡ κατορθώσασα το μέγα τούτο ἀνδραγαθήμα ;

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΡΚΤΩ Α-
ΜΕΡΙΚΗ. Κατὰ τὴν γενομένην ἀπαριθμητήν τὴν
1 Ἰουνίου του παρελθόντος ἔτους ἐν τῇ Ἀρκτῶ Ἀμε-

ρικῆ, 2,800 ἡμερηίδες καὶ περιοδικὰ οὐγγράμματα ἐξεδίδοντο τότε κατὰ τὰς Ὀμοσπονδίας Πολιτείας. Ἐξετοποῦντο δὲ 422,6000 000 ἀντιτύπων, καὶ διενεμοῦντο εἰς πέντε περίπου ἑξατομύρια ἀναγνωστῶν, κατὰ τὴν ἐφεξῆς ἀναλογίαν.

| | | | |
|------------------------|---------|------------|------------------|
| ἡμερηίδες | ἀριθμὸς | ἀναγνώσται | ἀντιτυπικαὶ ἔτος |
| ἡμερηίδες | 350 | 750000 | 235000000 |
| εβδομ. τρις τῆς ἡμέρας | 150 | 75000 | 11700000 |
| » δις | 125 | 80000 | 8320000 |
| ἑβδομαδιαῖαι | 2100 | 2875000 | 1495000 |
| Δεκαπενθήμεροι | 50 | 300000 | 7200000 |
| Μηνιαῖαι | 100 | 920000 | 13300000 |
| Τριμηνιαῖαι | 25 | 20000 | 80000 |
| | 2800 | 5000000 | 422600000 |

Πλὴν τούτων ἐκδίδονται καθιερωμέναι καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες μετ' εἰκονογραφῶν πωλούμεναι ἀνὰ πέντε λεπτά. Μετὰ δὲ τὴν ἀπαρίθμησιν τούτων, μέγας ἀριθμὸς ἐφημερίδων ἐστὶν κατὰ τὰς νέας ἐπαρχίας τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς, καὶ μάλιστα τὴν Καλλιφορνίαν, τὴν Ὀρεγῶνα, τὴν Νέαν Μεξικὴν καὶ ἄλλα. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἐφημερίς ἐκδιδομένη Ἰνδιάνοις διὰ χαρακτηριστικῶν ἐφευρεθέντων ὑπ' ἐὸς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς Χεροκίαιας.

Τετρακόσιαι εἰκόσιν ἐξ αὐτῶν ἐκδίδονται κατὰ τὰς ἀνατολικὰς Πολιτείας, δεκατρία ἐβδομήκοντα ἐξ κατὰ τὰς κεντρικὰς, ἑπτακόσιαι δεκάς κατὰ τὰς νοτιοὺς, καὶ ἑπτακόσιαι ὀγδοήκοντα τέσσαρες κατὰ τὰς προσηβόρους.

Ἐντεθῆναι ἀσυνεπῆς ὁ ἀναγνώστης ὁποῖα ἢ ἀνὰ πνεύματι τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΟΝΟΜΑΤΑ. Γνωστὸν ὅτι τὰ κύρια ὀνόματα τῶν Ἰσπανῶν ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα εἶναι, καὶ ἐκ πολλῶν λέξεων συγκοινωνοῦν· ἀλλὰ τίς ποτε ἤθελε πιστεύσει ὅτι ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς: Don Epifanio Miruzarardundua y Zengotita, καὶ Don Juan Nepomaceno de Burionagonatotorigageazcochea.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν εἶναι γεννηματα τῆς φαντασίας· τὰ φέρουσιν ἐξ ἐναντίας δύο εὐταρκοὶ καὶ σπριγγῶντες ὑπεκλήλοι τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείου ἐν Μαδρίτῃ.

Ἐὰν πῶς προσέρονται; τοῦτο δὲν τὸ λέγει ἡ ἐφημερίς ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐδωκεῖσθαι. Ἀμερικανολομοὶ δὲ ἀν καὶ ὁ Ἀριστοκράτης, μετὰ τὸν τὸ ἀπτικὸν πνεῦμα, ἤθελε καθορθῶσαι τὰ πλάττειν ταυτα.

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ

(Ἰδ. Φυλλάξ. ΜΓ')

Ἀριθμὸς 3.

Σέ, σέ ὅπου πηγάζεις
Σέ, σέ ὅπου σταθῶ,

Σέ, σέ μόνην προσμένω,
Μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου,
Φῶς, φῶς, πλὴν πορπαλεῖ;
Ἥ, ἡ ἄνθος Μαίη;
Ἥ πτερωτὴ χρυσαλλίς.

Σὺ, σὺ οὐρα γλυκεία,
Σὺ, σὺ χάρις χρυσεῖ,
Πλὴν, πλὴν μ' αὖραν ὁμοία,
Αἴφνης ἐτρέπης καὶ σὺ.

Ποῦ, ποῦ, ἄστατε κόρη,
Ποῦ, ποῦ τῶρα περῆ;
Κἄν, κἄν πτερυγας φέροι,
Ὡστε νὰ μὴν ἀπαταῖς.

Μὴ, μὴ ὄρκοι σου τέσσε;
Μὴ, μὴ τόσοσὶ ἀσποῖ,
Μὴ, μὴ θεὰ χαθῶσι
Ὡς τῆς σιγῆς ἀτραπῆ;

Πρὶν, πρὶν ἤνθην εὐδαίμων,
Ζῶν, ζῶν ὄλος εἰς σέ;
Πλὴν, πλὴν τῶρα ἄδω τρέμων;
Ποῦ εἶν' αἱ ὄρ' αἱ χρυσαῖ;

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΟΣ.

Εἰς τὴν περὶ ἀποδείξεως τῆς κυκλικῆς κινήσεως τῆς γῆς ἐκθεσιν, τὴν δημοσιουβήσαν διὰ τοῦ Φυλλάξ. ΜΕ' τῆς Πανδώρας, εἰς τὴν σελ. 1087, στήλην δευτέραν, καὶ στίχον 56., ἀντὶ εἰκοσιπέντεσσας ὥρας πολλὰ πλάττεισθαι ἐπὶ γράφῃ διαμορφώσεως διὰ...

ΤΡΑΟΣ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ.

Σέ, σέ ὅπου πηγάζεις
Σέ, σέ ὅπου σταθῶ,

ΠΙΝΑΞ ΚΑΘ' ὙΛΗΝ.

Μυθιστορήματα.

Ἐνέρις ΚΕ—ΚΖ.
Ὁ Κυνηγός ΚΗ—ΜΗ.

Διηγήματα.

Αἱ δύο ἀδελφαί ΚΕ.
Ὁ ζωγράφος ΚΕ.
Τὸ πιστὸν κανάριον. ΚΖ.
Ἡ Ἀνθοδέσμη. ΚΣΤ.
Ἡ εὐδαίμων οἰκογένεια. ΚΣΤ.
Ὁλλανδικὸν διηγήμα. ΚΖ—ΛΒ.
Ἱστορία Τρέγκ. ΚΘ—ΛΑ.
Ναὶ ἡ ὄχι. ΛΒ—ΛΔ.
Μαγδαλινὴ ΛΕ.
Ἀνδριάνα. ΛΣΤ—Μ.
Οἱ ὑφανταὶ τῆς Ἀνσῆς. ΜΑ—ΜΒ.
Ἀπροσδόκητος λύσις. ΜΓ. ΜΔ.
Μυστηριώδης νυμφίος. ΜΕ.
Ὁ Ἐρημίτης. ΜΣΤ—ΜΗ.

Βιογραφίαι.

Οὐαίξεμάν. ΚΘ.
Ἄνδρ. Δώριος. ΛΑ.
Τάσσο. ΛΣΤ.
Γαλιλαῖος. ΛΔ.
Λεωνάρδος Φιλαρᾶς. ΛΔ.
Ἀυτοκράτωρ Σουλοῦκ. ΛΣΤ.
Ἀνδρόνικος Κομνηνός. ΛΖ.
Γουλιέλμος Πίττ. ΛΔ—ΜΓ.
Ὁ Πρίγκηψ τῆς Εἰρήνης. ΜΓ.
Κάρολος Α' τῆς Ἀγγλίας. ΜΕ.—ΜΗ.
Ναπολέων ΜΖ.

Τέχναι.

Ξυλογραφία. ΚΕ. ΚΖ.
Γέφυρα σωληνωτὴ ΘΚ.
Τηλέγραφος κοχλιῶν. ΛΕ.
Μικρογραφία. ΛΣΤ.
Κλωστικὸν ἐργοστάσιον ΛΖ.
Συγκοινωνία τεραστία ΛΖ.
Ἴστιξ νέας κατασκευῆς ΛΗ.
Ἀτμοκίνητος μηχαναί. ΛΘ, ΜΒ.
Ἰλικὸν δι' οἰκοδομίας. ΛΘ.
Τηλέγραφος ὑποβρύχιος. ΛΘ. ΜΓ.
» Ἠλεκτρικὸς καταγωγὴ αὐτοῦ. ΜΕ.
Περὶ ἀεροστάτων. ΜΣΤ.
Μηχανὴ τοῦ συλλογιζέσθαι. ΜΣΤ.

Τῆς φύσεως περιεργα.

Σπήλαιον ἐν Ὀλλάνδῃ. ΚΣΤ.

Φάντασμα ἐπουράνιον. ΛΕ.
Μαργαριτῶν παραγωγή. ΜΔ.
Θαυμάσιον σπήλαιον. ΜΕ.
Φαινόμενον μετεωρολογικόν. ΜΕ.

Φιλολογικά.

Σιμωνίδου χειρόγραφα. ΚΕ. ΛΕ.
Κριτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλ. γλώσσης καὶ φιλολογίας, ὑπὸ Μιούρ. ΚΖ.
Χειρογράφου εὐρεσίς ΚΠ. ΛΔ.
Ποιητικὸν διαγώνισμα ΚΘ.
Ἡ ἐν Ἐδιμβούργῃ ἐπιστημονικὴ σύνοδος. Λ.
Χειρόγραφα πλαστά. ΛΑ.
Ῥηγάδης. ΛΒ.
Περιοδικὰ συγγράμματα τῆς Γαλλίας ΛΘ.
Λαμαρτίνος. ΜΔ.
Ῥωσικὴ φιλολογία ΜΕ.

Ἀρχαιολογία.

Ἀποξυόμενος ΚΗ.
Καταπέλται. ΛΒ.
Ἀλμείδα τάφος. ΛΓ.
Περὶ ἀρχαίων γυναικῶν. ΛΕ. ΛΖ.
Πειραιεύς. ΛΕ.
Τὸ ἐν Ἀθήναις πανεπιστήμιον ἐπὶ Ἀττωνείων Μ.
Σκανδιναυικὸν οἰκοδόμημα. ΜΒ.

Βιβλιογραφία.

Γνωστικὴ καὶ στοιχεῖα φιλοσοφίας Καίτη. ΚΣΤ.
Τὸ Μέλλον. ΚΘ.
Δακτυλογραφία. Λ.
Κοντογόνου, ἱστορία τῶν πατέρων ΛΕ.
Χαντζερῆ, διδασκαλία τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ. ΛΕ.
Ἰ. Α. Σούτσου, πολιτικὴ οἰκονομία. ΛΣΤ.
Βραΐλα, περὶ πρώτων ἰδεῶν. ΔΗ. Θ.
Καρόδου ποιήσεις. ΛΗ.
Κληκ, ἀποστ. ἐκκλησία. ΛΗ.
Ἀρμενόπουλος ΛΘ.
Ἑλλην. Γραμματεία Γενναδίου ΜΑ.
Ἰστ. ἑλλ. ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἀσωπίου. ΜΑ.
Μετρικὴ Βενθόλου. ΜΒ.
Βυζαντίου καὶ Ἀντωνιάδου λεξικά. ΜΓ.
Στρατὶς Καλοπίχειρος Κομμανοῦδου ΜΔ.

Ἰγείνη.

Παιδίων ἐργασίαι. ΛΑ.
Θεραπεία νόσων τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ΛΣΤ.
Καταπότιον. ΛΣΤ.

Περὶ λέπρας. ΜΣΤ.

Τόπων περιγραφή.

Ἰνδία. ΚΖ.
Μογαδόρη. ΛΑ.
Ἀλεξάνδρεια. ΑΒ.—ΛΔ.
Δούναβις. ΛΗ.
Ἀγγλίας κάτοικοι ΑΗ.
Ναυάγιον. ΜΑ.
Ταίτη. ΜΒ.

Φυσική ιστορία.

Βροχὴ ἰχθύων καὶ κογχυλίων. ΚΣΤ.
Μικροβιότης ζώων. ΚΣΤ.
Ἐνέργεια τῆς μουσικῆς ἐπὶ τοὺς ἵπποποτάμους. ΚΖ.
Πελαργοὶ ΚΗ.
Βασκανία ὄφεις. ΚΗ.
Ἄγρια νῆσσοι ΑΒ.
Ἀρτόκαρπος. ΑΕ.
Κέγγραμοι καὶ τρυγόνες. ΑΗ.
Προκατακλυσμαῖα τετράποδα ΑΗ.
Ἀράχνη. ΑΗ.
Ὀνοχες. ΑΘ.
Ἀπόδειξις κινήσεως τῆς γῆς. ΜΕ.
Υδωρ. ΜΕ.
Κνίδη. ΜΣΤ.
Καρπὸς νεοφανῆς. (χίτος) ΜΣΤ.
Ταπειρὸς Ἰνδός. ΜΗ.
Ἀκαριαία βλάστησις ἀνθέων. ΜΗ.
Περὶ ἀκρίδος. ΜΗ.
Ἐκδίκησις Φλαίνης ΜΗ.

Καταστήματα.

Φρενοκομεῖον Λονδίνου. ΚΕ.
Ἐκθεσις Λονδίνου. ΛΑ. Μ. ΜΔ.
Βρετανικὸν μουσεῖον. ΑΘ.
Ἐκκλησία ἑλλ. ἐν Λονδίῳ. ΜΓ. ΜΔ.

Ποιήσεις.

Ἀσμάτιον. ΚΕ.
Γερομυόρτου ἢ κόρη. ΚΣΤ.
Εἰς τὸν θάνατον Ἑλληνίδος ΚΗ.
Ξενιτεία. ΚΘ.
Σώστη θάνατος. Α.
Κογχύλη. Α.
Ψυχὴ. ΑΒ.
Θεὸς καὶ ἔρωσ. ΑΓ.
Εἰς τὴν κοινωνίαν. ΑΓ.
Εἰς τὸν θάνατον τῆς Κ. ΑΕ.
Ἐπενθύμησης. ΑΕ.
Ἐνθυμήσεις. ΑΘ.
Ὁ ἔρωσ. ΜΒ.
Πρώτη τοῦ ἔτους. ΜΓ.

Μουσικὴ ἀνοδοῦση. ΜΓ.

Ἔνος. ΜΔ.

Ἑσπέρα. ΜΕ.

Ὁ ἀνοπώλης. ΜΣΤ.

Ὁ ἐπαίτης. ΜΖ.

Σὲ σέ. ΜΗ.

Αἰνίγματα. ΚΕ. ΑΓ. ΑΖ. ΑΘ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΕ. ΜΣΤ.

Διάφορα.

Ἄγρα φαλαίνης. ΚΖ.
Ὁ Καλῖφης Ὁμάρ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. ΚΘ.
Δαπάνη Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων. ΚΘ.
Καρφίς καὶ βελόνη. ΛΑ.
Ἐξάσιον κάλλος. ΛΑ.
Νέος Ἴκαρος. ΑΓ.
Παράδοξος σύμπτωσις. ΑΣΤ.
Τρόπος κολυμβήματος. Α.
Περίεργος ἄγρα. ΑΓ.
Ἀλέκτωρ. ΛΔ.
Φόρος Ἀγγλίας. ΑΕ.
Ἀνέκδοτον Βερναδότου. ΑΣΤ.
Λογιστὴς θαυμάσιος. ΑΣΤ.
Καταπότιον διὰ μονομάχους. ΑΣΤ.
Ὀδοιπορία Ἀγγλικὴ ΑΖ.
Νέα Καλλιφορνια. ΑΖ.
Περίεργος ἀναγνώρισις. ΑΗ.
Ἀστειότης. ΑΘ.
Νέος Πλανήτης. Μ.
Χρῆθ δημοσία. ΜΓ.
Ἀνέκδοτα. ΜΓ.
Ὀστρειδίων ἀλίευσις. ΜΔ.
Γάμος περίεργος. ΜΕ.
Ἐφημεριδογραφία ἐν Ἀρκτῶ Ἀμερικῆ. ΜΗ.
Περίεργα ὀνόματα. ΜΗ.

Ἡθῆ, ἔθιμα.

Μεγάλῃ ἐβδομάς ἐν Ναυπόλει. ΚΕ.
Κουάνεροι. ΚΗ. ΛΔ.
Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. ΑΓ.
Ἐρτὴ ἀγίου Ἰωάννου. ΑΓ.
Περὶ λαθρεμπορίας εἰς Ἰσπανίαν. ΑΓ.
Στοιχίμα Ἀγγλοῦ. ΑΣΤ.
Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις. ΑΖ.
Μόρρα. ΑΖ.
Χριστιανικὰ ἔθιμα τῶν Καυκασίων. ΑΘ.
Χειροφίλημα. ΜΑ.
Περὶ λεόντων. ΜΣΤ.
Κυνομουμαχίαι. ΜΖ.

Γεωργία.

Μεταφύτευσις δένδρων. ΛΑ.
Βόμβυξ Πάφιος. ΑΓ.
Περὶ Μελίτος. ΑΔ.

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

Ἀγγελία. ΜΕ.
Ἀγγελία ἐν Λονδίῳ. ΑΖ.
Ἀγγλίας Βασιλεὺς Κάρολος Α'. ΜΕ—ΜΗ.
Ἀγγλίας φόροι. ΑΕ.
» ὁμογενεῖς. ΑΣΤ.
» κάτοικοι. ΑΗ.
Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων δαπάναι. ΚΘ.
Ἄγρια περίεργοι. ΑΓ.
Ἄγρα φαλαίνης. ΚΕ.
Ἄγρας ἐπιγραφή. ΚΣΤ.
Ἀδελφαὶ (δύο). ΚΕ.
Ἀερόστατα. ΜΣΤ.
Ἀθῶν Πανεπιστήμιον ἐπὶ Ἀντωνείων. Μ.
Αἰνίγμα. ΚΕ. ΒΓ. ΑΖ. ΑΘ. ΜΓ. ΜΕ. ΜΣΤ.
Ἀλέκτωρ. ΛΔ.
Ἀλεξάνδρεια. ΑΒ—ΛΔ.
Ἀλεξάνδρου σάλπιγξ. ΑΖ.
Ἀλμείδα τάφος. ΑΓ.
Ἀναγνώρισις περίεργος. ΑΗ.
Ἀνδριάντα. ΑΣΤ—Μ.
Ἀνδρόνικος Κομνηνός. ΑΖ.
Ἀνέκδοτον. ΜΓ.
Ἀνοδοῦση. ΚΣΤ.
Ἀνοπώλης. ΜΣΤ.
Ἀντίδοτον κατὰ νόσου τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν. ΑΒ.
Ἀντωνιάδου λεξικόν. ΜΓ.
Ἀπόδειξις κινήσεως τῆς γῆς. ΜΕ.
Ἀποζύμενος. ΚΗ.
Ἀπροσδόκητος λύσις. ΜΓ. ΜΔ.
Ἀράχνη. ΑΗ.
Ἀρμενόπουλος. ΑΘ.
Ἀρτόκαρπος. ΑΕ.
Ἀσμάτιον. ΚΕ.
Ἀστειότης. ΑΘ.
Ἀσωπίου ἱστορ. Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων. ΜΑ.
Ἀτμοκίνητοι μηχαναί. ΑΘ. ΜΒ.
Αὐθάδης ληστής. ΚΣΤ.

Βενθίλου Μετρική. ΜΒ.
Βερναδότου ἀνέκδοτον. ΑΣΤ.
Βόμβυξ Πάφιος. ΑΓ.
Βράβια, περὶ πρώτων ἰδεῶν. ΑΗ.
Βρετανικὸν Μουσεῖον. ΑΘ.
Βροχὴ ἰχθύων. ΚΣΤ.
Βυζαντίου (Σ.) Λεξικόν. ΜΓ.

Γαλιλαῖος. ΛΑ.
Γαλλίας περιοδικά. ΑΘ.
Γάμοι περίεργοι. ΜΕ.

Γενναδίου, Ἑλλ. Γραμματολογία. ΜΑ.
Γερομυόρτου κόρη. ΚΣΤ.
Γέφυρα σωληνωτή. ΚΘ.
Γεωργία. ΛΑ.
Γνωστικὴ Καίτη. ΚΔ.
Γραμματολογία Ἑλλ. Γενναδίου. ΜΑ.
Γυναῖκες Ἀρχαίων. ΑΕ—ΑΖ.

Δακτυλογία. Α.

Δούναβις. ΑΗ.

Δώριος. ΑΑ.

Ἐδιμβούργη. Α.

Ἐκθεσις Λονδίνου. Α. Μ. ΜΔ.

Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἱστορία ὑπὸ Μιούρ. ΚΖ.

Ἑλλ. ἐκκλησία ἐν Λονδίῳ. ΜΓ. ΜΔ.

Ἐνθυμήσεις. ΑΘ.

Ἐπαίτης. ΜΖ.

Ἐπιγραφή Ἄγρας. ΚΣΤ.

Ἐργασία παιδίων. ΛΑ.

Ἐρημίτης. ΜΣΤ—ΜΗ.

Ἐρωσ. ΜΗ.

Εὐδαίμων οἰκογένεια. ΚΣΤ.

Ζώων μακροβιότης. ΚΣΤ.

Θεὸς καὶ ἔρωσ. ΑΓ.

Ἴκαρος νέος. ΑΓ.

Ἰνδία. ΚΖ.

Ἴπποπόταμος. ΚΖ.

Ἰσπανία (λαθρεμπορία). ΛΔ.

Ἰστία νέος κατασκευῆς. ΑΗ.

Ἰστορία Ἑλλ. Φιλολογίας, ὑπὸ Μιούρ. ΚΖ. ΚΗ.

» Ἑλλ. ποιητῶν καὶ συγγραφέων ὑπὸ Ἀσώπιου. ΜΑ.

Καίτη γνωστικῆ, στοιχ. φιλοσοφίας. ΚΣΤ.

Καρύδου ποιήσεις. ΑΗ.

Καλλιφορνια νέα. ΑΖ.

Κάλλος ἐξάσιον. ΑΒ.

Κάρολος Α'. τῆς Ἀγγλίας. ΜΕ—ΜΗ.

Καρπὸς νεοφανῆς. ΜΣΤ.

Καταπέλτης. ΑΒ.

Καταπότιον διὰ μονομάχους. ΑΣΤ.

Καυκασίων ἔθιμα. ΑΘ.

Κέγγραμοι καὶ τρυγόνες. ΑΗ.

Κίγκ, ἀποστολ. ἐκκλησία. ΑΗ.

Κίνας αυτοκράτωρ. ΑΓ.
Κινήσεις της γης απόδειξις. ΜΒ.
Κλωστικόν ἐργαστήριον. ΑΖ.
Κνίδη. ΜΣΤ.
Κογγύλη. Α.
Κοινωνίαν (εις τήν) ΑΓ.
Κολυμβήματος τρόπος. ΑΓ.
Κομμανοῦδη Στράτις Καλοπέγειρος. ΜΔ.
Κοντογόνου, ἱστορία Πατέρων. ΑΕ.
Κουάκεροι. ΚΗ. ΑΔ.
Κοχλιῶν τηλεγράφος. ΚΕ.
Κυνηγός. ΚΗ—ΜΗ.
Κυνομουμαχίσι. ΜΖ.
Κωνσταντινουπόλεως (Ὁβελίσκος). ΚΣΤ.

Λαθρεμπορία. ΑΔ.
Λαμαρτίνος. ΜΑ.
Λεξικόν Βυζαντίου καὶ Ἀντωνιάδου. ΜΓ.
Λέοντος (περὶ) ΜΣΤ.
Λέπρας (περὶ) ΜΣΤ.
Λογιστὴς θαυμασίος. ΑΣΤ.
Λονδίνου (φρενοκομείον). ΚΕ.
Λονδίνου ἐκθεσις. Α.
» περιέργα. ΑΖ.
» Ἑλλ. ἐκκλησία. ΜΓ. ΜΑ.

Μαγδαληνή. ΑΕ.
Μαγεία. ΑΣΤ.
Μακροβιότης ζώων. ΚΣΤ.
Μαργαριτῶν παραγωγή. ΜΑ.
Μεγάλη ἐβδομάς. ΚΕ.
Μεγάλων (περὶ) μικρά. ΑΔ.
Μέλιτος (περὶ) ΑΔ.
Μετεωρολογικὸν φαινόμενον. ΜΕ.
Μηχανὴ τοῦ συλλογίζεσθαι. ΜΣΤ.
Μικρογραφία. ΑΣΤ.
Μισορ ἱστορ. Ἑλλ. φιλολογίης. ΚΖ. ΚΗ.
Μόδα. ΑΗ.
Μουσείον Βρετανικόν. ΑΘ.
Μουσικὴ ἀνθοδέσμη. ΜΓ.
Μουσικῆς ἐνέργεια ἐπὶ τῶν ἵπποποτάμων. ΚΖ.
Μυστηριώδης νυμφίος. ΜΕ.

Ναὶ ἡ ὄχι. ΑΒ—ΑΔ.
Ναπολέων. ΜΖ.
Ναύγιον. ΜΑ.
Νῆσσοι ἄγρια. ΑΒ.

Ξενιτεία. ΚΘ.
Ξένος. ΜΔ.
Ξυλογραφία. ΚΕ. ΚΖ.

Ὁβελίσκος (Κωνσταντινουπόλεως) ΚΣΤ.
Ὁδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ΑΖ. ΜΓ.
Ὁικοδομικὸν ὑλικόν. ΑΘ.
Ὁλλανδίας σπῆλαιον. ΚΣΤ.

Ὁλλανδικὸν διήγημα. ΚΖ. ΑΒ.
Ὁμάρ καὶ Ἰουδαῖοι. ΚΘ.
Ὀνυχες. ΑΘ.
Ὀστρεϊδίων ἀλίευσις. ΜΑ.
Ὀυαίξερμάν. ΚΘ.
Ὀφθαλμοὶ βασκανία. ΚΗ.

Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἐπὶ Ἀντωνιῶν Μ.
Πατέρων ἱστορία. ΑΕ.
Πειραιεύς. ΑΕ.
Πελαργοί. ΚΗ.
Περιοδικὰ Γαλλίας. ΑΘ.
Πιστὸν κανάριον. ΚΣΤ.
Πίττα. ΑΘ—ΜΓ.
Πλανήτης νέος. Μ.
Ποικτικὸν διαγώνισμα. ΚΘ.
Πολιτ. Οἰκονομ. Σούτζου. ΑΣΤ. Μ.
Πρίγκηψ τῆς εἰρήνης. ΜΓ.
Προκατακλυσματὰ τετράποδα. ΑΗ.
Πρώτη τοῦ ἔτους. ΜΓ.

Ρεγάλδης. ΑΒ.
Ριένζης. ΚΕ—ΚΖ.
Ῥωσικὴ φιλολογία. ΜΕ.

Σάλπιγξ Ἀλεξάνδρου. ΑΖ.
Σέ, σέ. ΜΗ.
Σιμωνίδου χειρόγραφο. ΚΕ.
Σουλούκ. ΑΣΤ.
Σούτζου (Ι. Α.) Πολιτικὴ οἰκονομία ΑΣΤ. Μ.
Σπῆλαιον ἐν Ὁλλανδίᾳ. ΚΣΤ.
» θαυμασίον. ΜΕ.
Στοιχίμα Ἀγγλοῦ. ΑΣΤ.
Στράτις Καλοπέγειρος Κομμανοῦδου. ΜΑ.
Συγκοινωνία τεραστία. ΑΖ.
Σύνοδος ἐπιστημονικὴ ἐν Ἐδιμβούργῳ. Α.
Σώστη θάνατος. Α.

Ταίτη. ΜΑ.
Τάσος. ΑΓ.
Τηλεγράφου ἠλεκτρικὴ καταγωγή. ΜΕ.
Τηλεγράφος κοχλιῶν. ΑΕ.
» ὑποβρύχιος. ΑΘ. ΜΓ.
Τρέγκ, ἱστορία. ΚΘ—ΑΑ.
Τυχοδιώκτης. ΜΓ.

Υδωρ. ΜΕ.
Υλικὸν οἰκοδομῶν. ΑΘ.
Υπαξιωματικῶν τοῦ κυροβολικοῦ διδασκαλίαι ΑΕ.
Υπενθύμησις, ἄσμα. ΑΕ.
Υποβρύχιος τηλεγράφος. ΑΘ. ΜΓ.
Υφανταὶ τῆς Ἀνσῆς. ΜΑ. ΜΒ.

Φαινόμενον οὐράνιον. ΑΕ.
Φαλαίνης ἄγρα. ΚΕ.

Φιλαρξ. ΑΔ.
Φιλολογία Ῥωσικὴ. ΜΕ.
Φιλοσοφίας στοιχεῖα Κατρη. ΚΣΤ.
Φόροι τῆς Ἀγγλίας. ΑΕ.
Φρενοκομείον (Λονδίνου). ΚΕ.
Χανςζερὴ διδασκαλία τῶν ὑπαξιωματικῶν. ΑΓ.
Χειρογράφου εὑρεσις, ΚΗ. ΑΔ.

Χειρόγραφο πλαστὰ. ΑΑ. ΑΕ.
Χειροφιλήμα. ΜΑ.
Χίτος. ΜΣΤ.
Χρῆθ δημόσια, ΜΒ.
Ψυχή. ΑΒ.
Ὡδὴ εἰς θάνατον Ἑλληνίδος. ΚΗ.

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Μνημεία.

Λυξός. ΚΣΤ.
Σέσωστρις. ΚΣΤ.
Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. ΚΣΤ.
Ἀποξυόμενος. ΚΗ.
Κεφαλή αὐτοῦ. ΚΗ.
Κτίριον Σκανδιναυικόν. ΜΒ.

Θρησκευτικά.

Ἡ Ἀνάστασις. ΚΕ.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς. ΚΕ.
Προσκυνηταί. ΚΖ.
Ἄγ. Ἰωάννης. ΚΖ.

Φυσικῆς Ἱστορίας.

Ἴππος. ΚΕ.
Ἀλέκτωρ. ΚΕ. ΑΔ.
Πελαργός. ΚΗ.
Πάπιος θόμβυξ. ΑΓ.
Ἄρτοκαρπία. ΑΕ.
Κέγγραμος. ΑΗ.
Τρυγόνες. ΑΗ.
Μεγάθηρ. ΑΗ.
Τίγρις σπαράσσουσα γυναῖκα. ΜΣΤ.
Λέων φέρων γυναῖκα. ΜΣΤ.
Ταπαῖρος. ΜΗ.
Ἀκαριαία ἀναβλάστησις ἀνθέων. ΜΗ.

Πρόσωπα

Ουαίξερμάν. ΚΘ.
Δώριος. ΑΔ.
Γάο-Κουάγκ. ΑΓ.
Τάσος. ΑΓ.
Γαλιλαῖος. ΑΔ.
Σουλούκ. ΑΣΤ.
Αὐτοκράτωρ Ἀττίης. ΑΣΤ.
Ὀλυβία Σουλούκ. ΑΣΤ.
Βασίλισσα Βικτωρία. Μ.
Πομπρέ. ΜΑ.

Εἰδωτικά.

Αἱ δύο ἀδελφαί. ΚΕ.
Ἀπόβασις Καίσαρος. ΚΖ.
Ὁσκάρ. ΜΒ.
Γρουμβρίγη. ΜΒ.

Ἔργα τέχνης.

Σωληνωτὴ γέφυρα. ΚΘ.
Ἐσωτερικὸν αὐτῆς. ΚΘ.
Υποβρύχιος Τηλεγράφος.

Ἡθῆ.

Κουάκεροι. ΑΔ.
Ἀγγελία ὑποδηματοποιοῦ. ΑΖ.
Ἀγγελία πιλοποιοῦ. ΑΖ.
Ἡ μήτηρ τῶν ὑφαντῶν. ΜΑ.
Συμπόσιον τῶν ὑφαντῶν. ΜΑ.
Πολεμιστὴς ἐν Ταίτη. ΜΑ.
Ἱερακοτρόφος ΜΗ.
Στάδιον κυνομουμαχιῶν. ΜΖ.
Χρονοκράτωρ. ΜΖ.
Μυοθήρας. ΜΖ.

Μηχαναί.

Καταπέλται. ΑΒ.
Βελοστάσις. ΑΒ.
Πρῶτον κανόνιον. ΑΒ.
Ἀεροστατικὴ μηχανή. ΜΣΤ.

Γεωργία καὶ βιομηχανία.

Γεωργικὴ μηχανή. ΑΔ.
Μεταφύτευσις δένδρων. ΑΔ.
Κλωστικὸν ἐργαστήριον. ΑΖ.
Κύπελλον ἐξ ἀγάτου. Μ.
Ἀγγεῖον Ἰνδικόν. Μ.

Ἐδιμβούργον. Α.
Πειραιεύς. ΑΕ.
Ἄρειος Πάγος. ΑΕ.

